

Julius Andan

LUMEA DE DUPĂ CORTINĂ

Julius Andan

(sau Duncan Shelley, un alt pseudonim sub care este cunoscut

Recomand tuturor sufletelor

Această carte este ispășirea mea pentru păcatele trecutului sfert de secol

CUPRINS

OBSERVAȚIA AUTORULUI

O VIAȚĂ PĂCĂTOASĂ

INSTRUCȚIUNI DE UTILIZARE

GREȘEALA SUPREMĂ A OMULUI

NAȘTEREA CIVILIZAȚIEI

ESENȚA PUTERII

DOCTRINA MATERIEI

ȘTIINȚĂ ȘI SUPERSTIȚIE

SEPARĂ ȘI STĂPÂNEȘTE

STELE DECĂZUTE

INFILTRARE PRIN EDUCAȚIE

CĂTUȘA ECONOMICĂ

DOCTORUL BOLNAV

SINGURUL MOTIV AL RĂZBOAIELOR

LUME MURDĂRITĂ

ROLUL INFRAȚIUNII
VAL DE TEROARE
ÎNNEBUNIT
AMINTIRILE ACELEA BLESTEMATE
DOCTRINA SUFLETULUI
MARELE COȘMAR
RESPONSABILITATEA DUMNEAVOASTRĂ
ULTIMA LECȚIE DESPRE LUME
EPILOG

OBSERVAȚIA AUTORULUI

1.

Să cădem de acord în privința unui lucru. Dacă nu o să vă placă ce veți citi în următoarele pagini, dacă vă bulversează, dacă considerați că este imposibil, sau dacă credeți că pur și simplu NU POATE fi adevărat, atunci să spuneți că eu: Andan Iulius, sunt nebun! Iar cu asta am rezolvat totul.

Credeți-mă că nu îmi dăunați prin faptul că mă priviți ca pe un nebun. Îmi este total indiferent ce crede lumea despre mine, deoarece asta oricum nu schimbă cu nimic realitatea.

Aș dori și eu ca adevărul să fie acela că m-am înecat în mlaștina psihozei, că mă chinuiesc deliruri neghioabe, că vorbesc și scriu incoerent.

Dacă aș putea avea o dorință, aceea ar fi următoarea: să fi eu cel nebun! Eu, numai eu singur, iar lumea să fie frumoasă, curată, echilibrată și trează.

Ar fi o dorință frumoasă.

2.

Eu sunt unul dintre puţinii care au dăunat întregii lumi. Şi mai mult, mult mai mult decât oricine al cărui nume îl cunoaşteţi.

„Celebrităţi cum ar fi Nero, Genghis Khan, Stalin, Hitler şi celelalte nume, pe care le-aţi putea înşirui din panteonul psihopaţilor, au fost doar marionete, nimic mai mult. Nişte figuri puse pe podium ca să fie ei cei care vor fi împuşcaţi în locul adevăraţilor înfăptuitori, ca ei să fie crezuţi sursele anumitor lucruri, ca numele lor să fie reţinute şi să fie date drept nişte exemple, iar atunci, când aceştia dispar din peisaj, să se creadă că ceva s-a sfârşit.

Eu nu am fost o figurină expusă. Eu am fost FĂPTAŞUL care s-a ascuns în spatele altora. Făptuitorul din spate, care trage de sfori.

Nu se lipeşte sânge de mâinile mele. Crima e o treabă murdară; cum se spune: e o treabă josnică şi este mult prea vizibilă încât să se angajeze cineva dintre cei anonimi la săvârşirea ei.

Păcatele anonimilor depăşesc cu mult acele păcate care au fost săvârşite de către nume cunoscute. Acestea sunt infracţiuni care se află în afara legii şi care nu sunt pedepsite de pravila niciunei naţiuni.

Dacă răsfoiţi „Codul Penal” al ţării dumneavoastră, veţi găsi unul sau mai multe paragrafe despre aşa numita mărturie mincinoasă. Dar nu veţi găsi paragraf, care ar considera minciuna în sine o infracţiune. Însă, ce ar putea fi un păcat mai mare decât faptul de a induce în eroare întreaga omenire?

A minţi în probleme ştiinţifice, a minţi despre adevărata economie, despre legităţile economice –

reprezintă cauza pentru care miliarde de oameni sunt induși în eroare și sunt privați chiar și de șansa de a putea trăi o viață ADEVĂRATĂ, una pe care poate nimeni în ziua de azi nu și-ar mai putea-o imagina, după istoria întunecată pe care am avut-o.

În știri, oamenii văd casele incendiate, cadavrele care zac în praf, fetițele răpite, creșterea prețurilor – însă trec cu vederea peste ceea ce menționează, printre altele, una dintre persoanele intervievate sau moderatorul emisiunii.

Pe când acesta e esențialul.

Acea mică, minusculă informație care va afecta gândirea dumneavoastră, iar prin urmare va avea efect asupra sentimentelor, faptelor și asupra întregii vieți ale dumneavoastră.

Gândurile sunt acelea pe care nu le observăm.

Gândurile.

Amănunte neînsemnate. Nu putem cântări nici măcar un gram din ele, nu le putem ține în mâinile noastre, nu le putem analiza cu microscopul, nu le putem nota culoarea și mărimea.

Și totuși: stau în spatele fiecărei fapte umane, în spatele războaielor, în spatele opresiunii, în spatele urii, în spatele întregii istorii; și contează mai mult decât orice.

Gânduri au creat bomba atomică, datorită gândurilor au pus-o în aplicare; iar dacă o vor mai pune în aplicare odată, iarăși doar gândurile vor sta în spatele acțiunii.

3.

În ultimii douăzeci și cinci de ani am servit o organizație despre care dumneavoastră nu ați auzit niciodată și am îndeplinit o muncă (din păcate foarte bine),

care teoretic nici nu există.

Am fost un mincinos profesionist. Și nu am făcut-o la o scară mică, ci la una mare; la o scară uriașă, globală.

Am mințit în așa fel încât clienții mei să poată declanșa războaie, să poată vinde produse vechi, ca niște autocrați, pe o piață uriașă, umplându-se astfel de sute de miliarde de dolari și ca să stoarcă până la limite națiuni, ca să poată da o direcție greșită proiectelor de cercetare, ca să atrofieze inițiative științifice de o importanță vitală, etc., etc.

Oricine ați fi dumneavoastră, eu v-am dăunat. M-am jucat cu omenirea ca un mincinos profesionist, am vopsit în negru viitorul dumneavoastră, dar nu eu am fost primul om în această sferă de activitate. Au fost mii înaintea mea, de la începutul istoriei înregistrate până în prezent.

Aș dori să vă scriu despre aceste minciuni conștiente, deliberate, profesionale, revizuite de milioane de ori, ca să vedeți cum e de fapt acest loc, această planetă unde locuiți. Unde trăim cu toții.

Nu aștept iertare, nu aștept dezlegare, nu aștept nimic. Nu știu ce consecință va avea această carte: poate că nimic, poate că ceva. Nu știu nici măcar ce aș putea îndrăzni să sper.

Poate că scriu doar datorită conștiinței mele pătate cu păcat, care îmi frământă teribil sufletul. Sunt atât de egoist.

Nici eu însumi nu știu. Însă dacă vă va dura ceea ce veți citi, priviți-mă liniștit ca pe un nebun. Cu siguranță nu este om normal cel care are atâtea păcate ca mine.

1 octombrie 2008 Julius Andan

O VIAȚĂ PĂCĂTOASĂ

1.

M-am născut pe 30 octombrie 1950. După terminarea liceului nu mi-am continuat studiile la nicio instituție educațională, deoarece obligația școlii mă făcea să înnebunesc.

De mic copil am descoperit talentul meu de a face cu oamenii ce-mi doresc.

Stăteam într-un corp micuț, de aproape șase ani, și cu doar câteva cuvinte, câteva gesturi și câteva lacrimi stârneam ceartă între părinții mei, atunci când aveam eu chef. Sau între vecini. Sau între colegii mei de clasă.

Mă bucuram cu adevărat de această putere!

Am fost un adevărat manipulator înnăscut, cu abilități teatrale deosebite, cu o cunoaștere umană instinctivă, cu un IQ de peste 190 și cu o totală lipsă de inhibiții și principii.

2.

După examenul de Bacalaureat, în urma unei perioade scurte de lenevie și plictiseală, m-am prezentat la CIA. Ofițerul de admitere m-a respins cu pretextul că nu am studii superioare. Atunci am rupt o foaie din caietul de notițe situat pe masă, am scris pe ea o propoziție, după care am pliat-o și am pus-o deoparte. Apoi am purtat o conversație scurtă cu tipul, iar în timp ce eu stăteam calm, el și-a pierdut cumpătul într-o așa măsură, încât, în starea de furie în care se afla, a dat cu pumnul în perete din toată puterea, rupându-și astfel mâna. După aceea am scos foaia pliată și i-am arătat-o. Conținea următoarele cuvinte: „Îți vei rupe mâna”.

I-am comunicat că asta e la ce mă pricep eu: sunt un

manipulator, iar oamenii fac ce vreau eu.

Am fost sunat chiar în acea seară. După câteva ore am fost din nou la sediul CIA și vorbeam cu cinci agenți despre profesia numită spionaj. Toate acestea întâmplându-se în anul 1971.

Am fost admis în personalul CIA, iar astfel am ajuns într-una dintre subclasele „Operațiunii Executive”, ca un om, despre care Richard Helms, directorul CIA din acel timp, a afirmat că îi trebuie acordată o atenție specială.

La vârsta de douăzeci de ani vorbeam în cinci limbi, la nivel de limbă maternă, pe care practic le-am învățat doar din hobby. Am fost în măsură să vorbesc fără accent în alte limbi, sau cu diferite accente. De exemplu, am vorbit rusa cu un accent irlandez, sau germana cu un accent chinezesc.

Datorită acestui fapt, după finalizarea școlii de ofițeri, am fost trimis în Europa, iar până în anul 1974 făceam naveta între Berlin și Moscova. Aveam misiunea de a citi în gândurile oamenilor și de a scrie rapoarte despre slăbiciunile lor: despre cum pot fi manipulați aceștia.

În vara anului 1974 mi-a fost încredințată o sarcină pe care o primeau de obicei agenții veterani, foarte precauți și vicleni, cu o experiență vastă. De fapt, aceasta este operațiunea cea mai dificilă și delicată, efectuată de către spioni. Se numește recrutare. Este de ajuns cea mai mică eroare și totul e dat peste cap. Acest lucru este adevărat în special în acele cazuri, când încercăm să recrutăm un agent al unei țări adversare, ca agent dublu.

În acea vară aveam datoria de a recruta o adevărată vulpe bătrână, KGB-istă, pe care nu a putut-o prinde nimeni timp de șapte ani. Era într-adevăr un tip foarte dur: chiar și mie mi-a luat două zile până l-am convins să lucreze pentru noi. Acesta a fost unul dintre cele mai mari succese din

istoria CIA.

Timp de doi ani m-am ocupat cu recrutarea oamenilor, mai ales în Berlinul de Est. Cariera mea de recrutător s-a încheiat când un drag coleg de-al meu m-a denunțat. Tocmai mă plimbam pe stradă, când am fost prins și reținut de STASI, serviciul secret est-german. La interogare am declarat că sunt un ofițer KGB. Nu m-au crezut. M-au bătut bine cu o carte de telefon în timp ce eu am dat senzația că renunț, și le-am spus că am sarcina de a recruta agenți ai Stasi, drept agenți dubli pentru KGB.

Dintr-un motiv ciudat, așa numitele „servicii secrete prietenoase”, nu se suportă reciproc, astfel, au dat crezare cuvintelor mele. S-au supărat îngrozitor. Am primit iarăși câteva lovituri sub ochi, până când le-am rostit un nume. Era vorba despre tatăl unui agent care era prezent. Nu aș dori să vă plictisesc cu detaliile; ideea este că în acele minute eram singurul din cameră care gândea lucid.

Acerbul schimb de cuvinte a generat o învălmășeală, apoi au apărut pistoalele, s-au auzit două focuri de armă, doi au murit, iar eu, profitând de marea învălmășeală, am dispărut.

După acel incident am fost chemat la sediul CIA din Virginia, unde am primit o nouă funcție. Această funcție nu existase în CIA până atunci, și probabil că nu mai există nici de atunci. După știința mea, nu apare nici în cadrul altor servicii de spionaj, deoarece nu există instruire în funcția aceasta. Am devenit un manipulator operațional. Atribuțiunea mea consta în faptul de a îi determina pe oamenii aflați în situații cruciale să înnebunească, să ucidă, sau să se sinucidă. Trebuia să fac din prieteni dușmani. Am avut un succes imens.

3.

În octombrie, 1979 (cu câteva zile înaintea celei de-a douăzeci și opta zile de naștere a mea) am ajuns în cea mai secretă și specială funcție de până atunci. Noua mea funcție nu avea nici măcar nume. Eu am numit-o „sejurul de studiu”. Am perindat lumea, am frecventat orele de studiu ale diferitelor servicii secrete, am citit manualele acestora și am participat la ședințele secrete ale unor organizații, precum Vaticanul, sau Banca Centrală a SUA. Trebuia să întocmesc rapoarte despre experiențele mele unui grup numit „Comisia Alfa”, care era alcătuit din ofițeri CIA de rang înalt. Fiecare raport vorbea despre slăbiciunile și punctele forte ale metodelor sau proiectelor aflate în desfășurare.

Marele punct de cotitură al vieții mele a avut loc pe 19 mai 1981.

Atunci, împins fiind în Hawaii de datoria de muncă pe care o îndeplineam, am participat la o ședință secretă, organizată în Honolulu, unde erau prezenți conducătorii celor mai mari companii farmaceutice din lume. După întâlnirea aceasta am primit un telefon, cum că în miezul nopții să mă prezint pe plajă, într-un anumit port. M-am dus. Am fost transportat cu elicopterul, care a zburat vreo două sute cincizeci de kilometri deasupra Oceanului Pacific spre America de Sud, după care am ajuns pe o barjă. Am petrecut trei zile pe această navă. Nu mi-a vorbit nimeni, iar dacă am pus întrebări privind motivul prezenței mele în acel loc, mi-au răspuns doar atât că așteptăm pe cineva, cu care trebuie să vorbesc.

În cea de-a treia noapte a sosit omul pe care îl așteptam. Am mers în cabina căpitanului pentru a vorbi, numai noi doi. Convorbirea a ținut aproximativ trei ore.

Stătea în fața mea un bărbat total necunoscut mie, care s-a prezentat sub numele de John Daemon, despre care nu am auzit nimic până în acel moment. Eu, desigur, îi eram cunoscut deja: m-a remarcat de la vârsta de patrusprezece ani. De atunci mi-a pavat drumul și m-a dus prin acele experiențe de viață, care erau necesare pentru ca până la urmă să fiu slujitorul său.

Când discuția s-a încheiat, Daemon m-a pus în fața a doua alegeri: ori îmi continui viața, ca înainte, ori voi lucra pentru el până la sfârșitul vieții mele. După un scurt moment de deliberare am ales varianta a doua.

M-a felicitat, după care a plecat.

Apoi am murit: au organizat moartea mea, mi-au șters identitatea personală de până atunci, am primit în schimb o nouă identitate. Așa am devenit Iulius Andan. Mi-au schimbat trăsăturile faciale, amprente, mi-au modificat chiar și vocea, în așa fel încât să nu mă recunoască nimeni din trecutul meu. După toate acestea a început inițierea.

Inițierea în lucrurile care arată cum funcționează lumea în realitate și de ce tocmai așa.

Începând de atunci, am lucrat douăzeci și cinci de ani pentru John Daemon și am servit o putere secretă, total invizibilă oamenilor de rând, care influențează întreaga lume.

4.

Timp de un sfert de secol am comis zilnic păcate și ar trebui să primesc condamnare pe viață, sau condamnare la moarte pentru fiecare păcat în parte. Pentru fiecare păcat, pentru fiecare zi.

Puțini oameni trăiesc pe această Planetă ale căror

suflete ar fi împovărate de mai multe păcate ca al meu. La acest nivel, siguranța personală nu mai are relevanță. Mă ține în viață numai gândul timpului rămas pentru a putea îndrepta ce e posibil. Cât mai e posibil.

Nu mă interesează iertarea, nu mă interesează purificarea.

Nu îmi doresc ca durerea mea sufletească, determinată de păcatele mele regretate, să-și piardă din intensitate.

Nu-mi pasă deloc de ce se va întâmpla cu mine cât timp mai trăiesc, sau după ce mor.

Am un singur scop: ca odată în viață să pot face ceva ce este bun, câtuși de puțin. Să știu că sunt capabil de a nu dăuna. Că nu sunt rău de la bun început, doar am devenit pe parcurs.

Nu am făcut nimic bun în viața mea niciodată. Dar la un moment dat trebuie să încep și acest lucru.

Încep, deci, acum, în această clipă sfântă, în acest loc sacru.

INSTRUCȚIUNI DE UTILIZARE

1.

Înainte de a vă apuca să citiți această carte, consider că e mai bine să clarific câteva lucruri încă de la început.

O carte în sine și exclusiv este dovada faptului că există limbă, există scris și există tipar. Mai mult de atât nicio carte nu poate dovedi – indiferent de conținutul acesteia.

Tocmai din acest motiv, nici nu încerc să vă conving despre faptul că am dreptate. Aș putea enumera informații pe parcursul a sute sau mii de pagini, nume, cifre, locații, date și evenimente – și chiar dacă ar fi adevărat tot ce aș

scrie, pentru cine ar fi adevărat? Pentru mine. Pentru dumneavoastră nu.

În cazul în care toate afirmațiile ar fi adevărate, ar fi doar pentru că am văzut și am experimentat decursul lucrurilor relatate.

Eu le-am văzut și eu le-am experimentat, nu dumneavoastră. Dumneavoastră ați văzut și ați experimentat altceva.

Deoarece, în opinia mea, o carte e nepotrivită pentru persuasiune, în loc de convingere, aş vrea doar să vă determin la reflecție. Aş dori să îndemn la o reflecție comună. Doar acesta e scopul meu.

Aşadar, această carte nu e o colecție de informații. În niciun caz o lucrare de referință. Nu este un lexicon, nu este o enciclopedie.

Această carte este o colecție de argumente. Nimic mai mult. Nici nu poate fi mai mult de atât.

2.

În următoarele pagini voi înșirui argumente de partea sau împotriva unor lucruri. Recurg la logică. Apelez la capacitatea dumneavoastră de a gândi.

Dacă voi înșirui argumente destul de bune, într-o ordine acceptabilă, potrivit speranțelor mele, dumneavoastră veți reflecta asupra unor lucruri, iar la final veți ajunge la o constatare.

Scopul meu este să trezesc în dumneavoastră îndoieli – îndoieli serioase și legitime – privind veridicitatea lumii. Lumea este într-adevăr așa cum se spune?

Știu: aceasta e deja aproape o banalitate. Este de-a dreptul o modă de a pune la îndoială orice și de a îți privi

semenii ca pe niște mincinoși. Pasămite trăim în epoca conspirațiilor.

Întrebarea este: cât de adânc trebuie să săpăm în urzeala informațiilor și a datelor omului, încât să aflăm adevărul primordial?

Conform unei zicale, provenită din evul mediu, adevărata putere stă întotdeauna în spatele tronului. Însă, oare cât de în spate? Și de ce natură este această putere? Și este oare o zicală adevărată?

Iar dacă e adevărată și dacă dumneavoastră ați ști din propria perspectivă – ați vedea, ați experimenta – că e adevărată, ce ați face atunci? Pentru ce v-ar folosi acest adevăr? Ați ajunge la ceva cu el?

V-ați putea schimba viața într-una mai bună?

3.

Adevărul este important. Important? De ce ar fi important? Pentru că e frumos să spui lucruri adevărate? Pentru că adevărul te înobilează? Adevărul eliberează?

Cred că putem aproba în unanimitate, fără nicio ezitare, faptul că minciuna nu este bună. Nici măcar minciuna binevoitoare, deoarece induce în eroare. Dar care e situația cu adevărul? Poate exista adevăr, pe care dacă dumneavoastră l-ați cunoaște, v-ar risca viața? Poate exista adevăr, pe care dacă l-ați afla brusc, v-ar dăuna?

La ce folosește un adevăr?

Să luăm o analiză logică:

1. În anul 1913, în Statele Unite ale Americii s-a privatizat dreptul de a emite monedă.

Această procedură a fost neconstituțională atât în acea vreme, cât și în zilele noastre (vezi: „Constituția Statelor

Unite ale Americii”, articolul I, paragraful 8, alineatul 5, conform căreia numai Congresul are dreptul de a emite monedă în Statele Unite).

2. John F. Kennedy a elaborat o lege prin care a „restituit” guvernului dreptul emiterii monedei.

3. După jumătate de an a fost asasinat.

4. Vicepreședintele, Lyndon B. Johnson, a devenit noul președinte.

5. Prima măsură adusă de către Johnson, după preluarea funcției, a fost revocarea legii aduse de către Kennedy, astfel privatizând din nou dreptul emiterii monedei.

Acestea sunt fapte istorice. Credeți că există corelație între ele?

Guvernul Statelor Unite ale Americii cumpără bani de la o firmă privată, iar această firmă câștigă zilnic miliarde de dolari prin emiterea de bani: tipărește bancnote și creează „bani” virtuali, existenți doar și exclusiv în bazele de date ale calculatoarelor. Firma aceasta este o bancă. În fiecare zi banca câștigă miliarde de dolari cu o investiție extrem de mică. Aceasta este în prezent cea mai mare afacere de pe Planetă.

Credeți că există posibilitatea ca cineva să fie în stare să și ucidă pentru mai multe miliarde de dolari câștigate zilnic?

Credeți că există o organizație care câștigă mai multe miliarde de dolari zilnic, iar astfel are suficientă putere (printre altele) pentru a putea omorî un președinte?

Sunt întrebări înfiorătoare, dar nu esențiale. Deoarece, să presupunem că cele 5 fapte enumerate mai sus, au o legătură strânsă între ele și că de fapt președintele John F. Kennedy a fost ucis de către adevăratul proprietar de atunci

al FED1.

Să presupunem că aceste lucruri sunt fapte adevărate.

Iar atunci?

Atunci ce se întâmplă?

Adevărata întrebare neplăcută nu este că

— Oare prin ce modalitate se poate convinge omul despre asta, ci întrebarea este că

— Ce se va întâmpla după ce v-ați convins?

Haideți să presupunem că dumneavoastră știți exact că analiza de mai sus este adevărată, și cuprinde adevărul gol-goluț. Pentru ce v-ar folosi aceste cunoștințe? V-ar fi de folos pentru ceva?

4.

În cazul în care adevărul ar servi doar ca un simplu subiect de conversație sau ar constitui o temă banală pentru gândirea oamenilor, nu ar avea mai multă valoare decât minciuna.

Dacă nu putem realiza cu ajutorul adevărului mai mult decât să gândim și să vorbim, atunci pentru ce îl putem folosi? Cât valorează atunci?

Evident că există adevăruri de un anumit nivel, cărora un om cu un anumit nivel intelectual, sau la un anumit nivel al oportunităților, nu le atribuie nicio importanță.

Dacă dumneavoastră sunteți directorul CIA și întreaga corporație stă într-adevăr în mâinile dumneavoastră, și nu sunteți o marionetă care poate fi pusă deoparte în orice moment, sau poate fi redusă la tăcere, atunci vă este de folos

¹ FED (Federal Reserve System): o bancă privată a Statelor Unite ale Americii, care are dreptul exclusiv de a emite bani.

informația cum că John F. Kennedy a fost ucis la comanda unui proprietar al unei bănci private. Dacă sunteți comandantul unui comando secret, de asemenea vă este de folos informația. Dacă dumneavoastră sunteți un casier într-un restaurant de pe marginea autostrăzii, atunci nu.

Nu vă folosește la nimic.

Să presupunem că începând de la Albert Einstein încoace, funcția socială a Fizicii este anihilarea împlinirii viselor omului (mă gândesc aici, înainte de toate, la posibilitățile călătoriei spațiale). Să spunem că așa este, iar dumneavoastră știți asta fără nici cea mai mică îndoială. Ce ați putea face cu această informație? La ce v-ar fi de folos?

Probabil la nimic.

Deci, puteți observa că valoarea cunoștinței depinde de omul care o deține, iar cunoștința în sine nu are valoare.

Cred că putem consimți faptul că adevărurile sunt de două feluri: adevărul valoros și cel lipsit de valoare. Adevărul valoros este cel pe care îl putem folosi, aici și acum, iar adevărul fără valoare este cel despre care maximum putem gândi sau vorbi.

Desigur, este posibil ca adevărurile fără valoare, pe care le-am catalogat astăzi, mâine să le punem în categoria adevărurilor valoroase, dar azi este doar azi, și e mai bine dacă ne ținim ochii asupra adevărurilor valoroase ale zilei de azi.

5.

Cartea aceasta nu urgentează schimbări sociale. Nu o face, deoarece nu vor fi schimbări sociale.

Desigur, aș putea înșirui faptele la nesfârșit, până când strigați: „Destul!”, sau azvârliți cartea într-un colț. De

asemenea, aş putea încerca să expun argumente pe rând, făcând referire la un fel de conştiinţă colectivă, demonstrând astfel nevoia unităţii şi a schimbării sociale.

Dar aş putea pişca şi coarde sentimentale: m-aş putea văita cât de teribilă e lumea, luptându-mă cu lacrimile aş putea scrie necrologul unei specii glorioase de odinioară, şi aş putea ameninţa, aş putea încerca să vă sperii de moarte cu o perspectivă întunecată a viitorului, care depăşeşte cu mult imaginaţia scriitorilor horror.

Nu voi face nimic dintre aceste lucruri în cartea aceasta, deoarece ştiu că indiferent ce aş scrie, nu vor fi schimbări sociale.

În basme, toate acestea s-ar putea întâmpla, dar în realitate nu.

Societatea constă din noi şi nu există independent de noi. Societatea este aşa cum este, deoarece noi suntem aşa cum suntem. Până nu ne schimbăm, totul rămâne cum a fost.

Tocmai din acest motiv, această carte nu urgencează schimbări sociale, deoarece în cazul în care ar face acest lucru, ar risipi doar hârtie.

Cartea aceasta este o colecţie de argumente de partea şi împotriva unor lucruri, scrisă cu acel scop unic şi sfânt de a ridica îndoieli în dumneavoastră, cu privire la relevanţa opiniei dumneavoastră alcătuită despre lume.

Asta e tot.

GREŞEALA SUPREMĂ A OMULUI

PRIMA LECŢIE DESPRE LUME

1.

De-a lungul întregii sale istorii, omul a fost prizonierul unei iluzii neîntemeiate, crezând despre sine că este inițiat.

A considerat că este un om important, că este inițiat, că îi pasă cuiva de el.

A crezut că acei oameni, de acolo de sus, care i-au regizat viața, fac totul în interesul său; că de fapt ei lucrează pentru un interes comun, pentru că aceasta este ordinea naturii; a crezut că indiferent cât de distante și protocolare sunt relațiile lor, sunt totuși prietenoase.

Omul a crezut și crede, într-un mod absolut uimitor, faptul că știe ce se întâmplă acolo, unde el nu e prezent: în ascunzișurile mănăstirilor, altarelor și ale templelor; între zidurile groase ale palatelor, castelelor și ale cetăților; după ușile închise ale laboratoarelor, academiilor științifice, ale Parlamentului și ale sălilor de ședințe.

A crezut și crede că este informat despre adevăr, despre adevărul deplin.

Însă, în ciuda straniei credinței oarbe a omului, cei de la putere nu l-au inițiat niciodată.

2.

Aș dori să vă spun că pretinsele cunoștințe ale dumneavoastră, în marea majoritate a cazurilor, sunt doar niște iluzii.

Puteți crede că știți multe, că cunoștințele dumneavoastră sunt diversificate și întemeiate, că știința e lumină ce radiază întunericul necunoscutului.

Dumneavoastră credeți cu siguranță că sunteți conștient de faptele reale; că sunteți conștient de ceea ce există și ceea ce nu există; că știți ce s-a descoperit deja și ce nu; că puteți spune cu exactitate care este de fapt „pledoaria

de astăzi” mult vehiculată a științei.

Dumneavoastră puteți fi ferm convins că HIV / SIDA, Ebola și celelalte boli există, sunt mortale și incurabile. Puteți crede că părul căzut, dinții stricați, membrele pierdute nu pot fi regenerate.

Puteți crede cu convingere că oamenii de știință caută semne ale vieții extraterestre, dar nu le găsesc.

Puteți crede că evoluția a existat și toate s-au întâmplat așa cum este descris, și nu există dovezi care ar atesta că geneza omului este mult mai veche decât putem citi în cărțile oficiale de genealogie.

Dumneavoastră puteți crede că până în această perioadă nu a existat niciodată pe Pământ o civilizație avansată din punct de vedere tehnic.

Mai puteți crede că infracțiunea e un monstru invincibil, iar războiul ține de natura umană.

Puteți crede că Universul a început cu Big Bang-ul și că acum este în expansiune.

Puteți crede că debarcarea din Normandia a fost o acțiune militară genială.

Și mai puteți crede sute, mii și milioane de lucruri, fiind ferm convins că acestea sunt adevărate în întregime. Puteți înșirui o multitudine de argumente, care să confirme, fiecare în parte, veridicitatea acestor lucruri.

Dar este de ajuns un singur contraargument ca aceste „castele din cărți de joc” iluzorii ale cunoașterii să se surpe.

Dumneavoastră nu cunoașteți niciunul dintre lucrurile enumerate.

Deoarece acestea nu sunt fapte!

Sunt doar înștiințări!

Ceea ce primiți dumneavoastră sunt doar și exclusiv ÎNȘTIINȚĂRI.

Nu sunteți conștient de cum stau lucrurile în realitate, ci doar că unele întâmplări v-au fost comunicate, spunând că acelea sunt așa și nu altfel.

Întreaga dumneavoastră viziune constă în anunțurile date de mass-media și nu include experiență reală.

3.

Aș putea spune că dumneavoastră nu aveți niciun fel de legătură cu așa numita știință, cu dezvoltarea tehnologică, cu cercetarea spațială sau cu guvernul – doar cu media (mass-media). De acolo „știți” totul.

Media este compusă din două părți: o parte reprezintă conținutul, iar cealaltă parte mijloacele prin care se difuzează conținutul. Conținutul, în majoritatea cazurilor, este doar o ideologie sau o înștiințare care susține o ideologie; iar mijloacele sunt mass-media.

Media nu înseamnă doar televiziune, radio și presă. De latura tehnică a mass-media aparține orice cale prin care pot fi atinse masele. Teatrele și cinematografia constituie o parte a mediei, la fel ca manualele, romanele, internetul, sălile de clasă și manifestările cu caracter de masă. Toate acestea constituie acea parte din mass-media prin care pot fi transmise idei maselor.

Dumneavoastră ați petrecut câțiva ani la școală, unde ați citit **x** număr de pagini, ați ascultat **n** număr de prelegeri și, eventual, ați avut posibilitatea să asistați sau să efectuați chiar și unele experimente impresionante. Apoi, după școală, a urmat citirea altor cărți, și v-ați mai uitat și la televizor, ați ascultat și radioul, și ați ținut conversații incitante sau plicticoase despre cele văzute și auzite – apoi ați fost ferm convins că știți ceva despre lume.

4.

Vă dau un exemplu: în anul 1961, CIA a încercat să îl asasineze pe Fidel Castro; această acțiune este numită „Acțiunea Golful Porcilor”.

Dumneavoastră știți acest lucru.

Știți, deoarece vi s-a spus că așa a fost.

Dacă nu vi s-ar fi spus, atunci nu ați fi știut.

Dacă ei spun altfel, dumneavoastră știți altcumva.

Iar dacă ei spun alte lucruri, dumneavoastră știți altceva.

Asta așa funcționează; e atât de simplu și nu are nicio legătură cu realitatea.

Dumneavoastră confundați înștiințările cu faptele. Aceasta este una dintre modalitățile prin care vă manipulează viața.

Dar să luăm un alt exemplu, care are o natură total diferită de cea a cazului cubanez.

Știți unde se află insulele Orkney? Această zonă este partea cea mai nordică a Scoției de Nord, se situează la nord-est de la Muntele Ben More Assynt. S-a întâmplat ceva acolo pe 19 februarie 1903, dis de dimineață.

Ați auzit despre asta?

Nu?

Deși la începutul secolului trecut, regiunea cea mai pustie a Scoției a fost scena unui eveniment nu tocmai insignifiant. În așa măsură nu e insignifiant ceea ce s-a întâmplat atunci acolo, încât, a avut drept rezultat Primul și al Doilea Război Mondial, războiul din Vietnam, cele două războaie din Afghanistan, cele două din Irak și alte patruzeci de războaie locale, mai mult sau mai puțin mari, și chiar

Războiul Rece.

Puteți vedea că: nu este vorba despre lucruri neînsemnate, și totuși subiectul a fost tratat cu atâta confidențialitate, încât, chiar și până în ziua de azi, au fost inițiați în detalii în total doar douăzeci și doi de oameni (eu am fost unul dintre ei).

Aproape toate războaiele secolului trecut au fost declanșate în mod deliberat, din anumite motive, într-un loc neomenesc, abandonat, într-o întunecată oră de dimineață devreme, frig ca dracu', la începutul anului 1903.

Războaiele aveau menirea de a testa și de a dezvolta arme, sisteme de arme și tactici militare, cât și de a planta modele de comportament în specia umană.

Și toate acestea s-au întâmplat, deoarece, mai exact din 19 februarie 1903, știm că pe 26 decembrie 2012 Pământul va fi atacat.

Și mulțimea asta de războaie este doar o pregătire, antrenarea pentru un război cu adevărat mare.

Ați auzit despre asta?

Nu?

Nu contează: nici eu, doar acum am inventat. Din câte știu eu, niciodată nu s-a întâmplat nimic similar.

Dar nu asta este esențialul.

Important este că dumneavoastră confundați înștiințările cu faptele.

Indiferent că am numi fanatism religios sau încredere oarbă modul în care dumneavoastră tratați media, relevant este faptul că media reprezintă principalul instrument de manipulare și înșelăciune. Și nu uitați: nu numai televiziunea și ziarele alcătuiesc media.

Ideile, teoriile, faptele și minciunile trebuie să fie gestionate exact ca și o celebritate sau un brand.

Trebuie publicate pe toate forumurile existente ori de câte ori este posibil.

Trebuie făcut în așa fel încât să devină parte integrantă a vieților oamenilor.

Trebuie atrasă atenția asupra lor.

Dacă nu se fac toate acestea, ele nu vor fi difuzate.

Iar dacă ele nu vor fi difuzate, oamenii nu vor crede despre ele că sunt adevărate.

Se poate spune pompos despre ceva că așa cred oamenii, sau că aceasta este opinia publică, însă acesta nu poate fi un argument care să susțină veridicitatea unui lucru.

Există o modalitate prin care ceva poate fi publicat, prin care se poate ține o prelegere despre ceva, prin care se poate ajunge la TV cu ceva, și prin care se poate obține susținerea comunității științifice (etc.) în legătură cu un anumit lucru. Acesta, din nou, nu este conținutul de adevăr al acelui lucru.

Criteriile răspândirii unei informații sunt mai degrabă notorietatea, banii, simpatia și alte lucruri de genul acesta decât veridicitatea informației.

Știți, inchizitorii nu s-au uitat prin telescopul lui Galileo. Nu erau interesați.

Majoritatea oamenilor nu verifică niciodată nicio informație. Poate credeți că redactorii-șefi ai revistelor științifice solicită dovezi de la autorii articolelor?

Astfel, ceea ce credeți dumneavoastră că știți, știți nu pentru că este adevărat.

Nu conținutul de adevăr este decisiv.

Tot ceea ce este așa-zis „arhicunoscut”, reprezintă pur

și simplu doar niște informații gestionate, nimic mai mult.

NAȘTEREA CIVILIZAȚIEI

A DOUA LECȚIE DESPRE LUME

1.

Nașterea civilizației este un subiect foarte sensibil. Poate cel mai delicat dintre toate. Probabil că aceasta este partea cea mai fantastică din întreaga carte și dacă există un punct în cartea mea unde vă pot pierde, atunci, probabil acesta este acel punct.

În conformitate cu legile manipulării, acest capitol ar trebui să fie ultimul capitol, și numai atunci ar trebui să vin cu aceste afirmații grave, după ce v-am obținut acordul deja în sute și sute de lucruri. Însă trebuie să vă vorbesc încă de la început despre nașterea civilizației, deoarece în paginile următoare va trebui să revin din nou și din nou la această parte, și pentru că fără cunoștința bazelor civilizației, nici celelalte nu ar fi de înțeles, dar mai ales nu ar fi credibile.

Nașterea civilizației umane este un subiect care se încadrează în afara gândirii obișnuite sau științifice. Ca și cum ar fi un tabu de nedescris. Sau de parcă ar fi fantastic în sine, într-o așa măsură, încât majoritatea oamenilor îl înșiruie din start în domeniul science-fiction (sau al religiei).

Cărțile de istorie ne arată că formarea civilizației umane a fost produsul unui proces îndelungat, nu poate fi legată de un anumit moment sau de o anumită scenă, și nu s-a auzit niciodată din gura nimănui că „Iată, acum eu institui civilizația pe această Planetă!”

Mai mult de atât, poate constitui subiect de dezbattere

și acel lucru ce numim noi până la urmă civilizație, și faptul că până unde trebuie să ne întoarcem privirile în trecut, ca să găsim perioada incipientă.

Începutul epocii primitive este începutul civilizației?

Sau începutul antichității?

Hoardele din epoca primitivă se pot considera deja civilizație?

Sau o fi apariția și răspândirea comunităților tribale primul pas spre civilizație?

Sau primul pas este apariția primului imperiu?

Poate apariția scrisului?

Unde a fost leagănul civilizației? A avut măcar așa ceva?

Și dacă a existat un moment când s-a născut, când a fost acel moment?

2.

Nu știu nici eu însumi răspunsurile la întrebările ridicate. Nu am certitudine, am doar informații care, fie sunt adevărate, fie nu. Din fericire, această carte nu este nimic altceva decât o colecție de argumente, și în orice caz, dumneavoastră decideți ce veți face cu o supoziție de-a mea, sau dacă veți face măcar ceva cu ea.

Conform spuselor lui George Orwell: cel care domină prezentul, domină și trecutul. Pe baza experiențelor mele, provenite din munca pe care am îndeplinit-o, pot afirma cu cea mai mare fermitate că Orwell a avut dreptate pe deplin. Pentru deținătorii puterii, falsificarea trecutului, în orice perioadă și pe orice tărâm, a fost un fel de sport, hobby și obligație în același timp. În „Istorie” acest lucru a fost formulat în așa fel încât „concepțiile istorice”, „curente

istorice” există și ele cu timpul se schimbă. Dar acest lucru nu acoperă realitatea. Adevărul este ceea ce a spus Orwell.

De obicei, materiile oficiale dau trei definiții cuvântului „civilizație”. Acestea sunt următoarele:

1. Structura socială de după barbarie.
2. Apariția comunităților care au atins un anumit nivel social.
3. Răspândirea comunităților bazate pe diviziunea muncii.

Definiția numărul unu este de nesusținut, deoarece, blând spus, este subiectivă, iar definiția numărul doi este inutilă, pentru că este destul de vagă. În plus, prima și a treia definiție se contrazic reciproc: barbarii cuceritori și călători, care bântuiau pământurile, au avut semnificația de a scrie istorie, au avut cultură, artă, religie și, văzând rezultatele lor, putem fi siguri că au fost destul de organizați. Rămâne, deci, a treia definiție.

Însă în clipa în care acceptăm această a treia definiție, am și intrat deja într-o capcană conceptuală, care se pare că a evitat în totalitate atenția istoricilor și a arheologilor. Cum spune definiția? „Răspândirea comunităților bazate pe diviziunea muncii”. Acestea sunt comunități care s-au construit pe diviziunea muncii, și aceste tipuri de comunități, din punct de vedere geografic, s-au întins pe o suprafață mare.

Diviziunea muncii și întindere.

Cum se putea întâmpla? Triburile primitive, împrăștiate în lume, independent unul de celălalt, au inventat brusc organizarea, și brusc și-au dat seama că dacă se autoorganizează, și dacă își organizează activitățile, pot fi de o mie de ori mai eficiente?

Este total imposibil să se fi întâmplat astfel. Ar fi prea

mult chiar și într-un basm.

A organiza o comunitate în așa fel încât ea să fie total independentă, este o sarcină imensă. Nu este un lucru ce poate fi conștientizat din întâmplare, cum ar fi faptul că odată căzută în foc, carnea este mai ușor de mestecat.

În ziua de azi, o companie mare care prosperă, care produce profituri uriașe, și care are o poziție stabilă în economie, nu este independentă!

Deci, menținerea unei comunități independente, pe termen lung, necesită cunoștințe organizatorice excepționale. A ține unită pe o perioadă lungă o comunitate care este expusă amenințărilor externe, altor comunități ostile, furiei elementelor naturii, luptelor interne, epuizării proviziilor alimentare și a materialelor de construcții asigurate de regiune, este o sarcină incredibil de mare.

Știința organizațională este una dintre cele mai importante științe, și importanța ei depășește cu mult descoperirea focului (tehnica de a face foc) sau a roții.

Comunitățile umane sunt alcătuite din oameni. Deci, organizarea a fost inventată tot de oameni și a fost propagată tot de ei.

Oameni...

Sau mai degrabă un om?

Deoarece, dacă a fost o persoană concretă, care a inventat (dezvoltat) știința organizațională, atunci aceea a fost persoana care a inventat și a fondat și civilizația umană.

3.

Pe parcursul muncii mele, desfășurate în ultimii douăzeci și cinci de ani, am avut acces la o cantitate inimensurabilă de documente secrete. Într-unul dintre

aceste documente am găsit un nume și o dată. Numele era: Anhaido. Iar data era cu șapte sprezece mii de ani în urmă.

Anhaido este șamanul unui trib exterminat și a fost singurul supraviețuitor și se spune că el ar fi fondat civilizația umană.

Nu știu dacă aceste lucruri sunt adevărate, însă este extrem de probabil faptul că a existat într-adevăr un om care a inventat organizarea, și care astfel a format civilizația. Poate se numea Anhaido, poate a fost șaman, poate este singurul membru supraviețuitor al unui trib. Sau poate nu.

Întrebarea este dacă, indiferent cine a fost cel care a născocit civilizația, știa ce face? Adică a făcut în mod conștient ceea ce a făcut, și a existat un moment în istorie când cineva s-a încumetat și a spus: „Acum eu institui civilizația”?

4.

Există unele semne care ne sugerează faptul că Anhaido (sau oricum se numea) când și-a început munca, a știut exact ceea ce face.

Anhaido a înființat primul stat – potrivit conceptului de astăzi. Această țară avea legi, reguli de funcționare, ierarhie, administrație, formă guvernamentală, interese și obiective pe termen scurt și pe termen lung.

Acest prim stat există și în ziua de astăzi.

Deși nu are granițe, nici steag, nici sărbători, nici imn, totuși, se află pe hartă.

Numele său este: Civilizație.

Celelalte state s-au format pe suprafața acestui prim stat. Toate țările, pe care le găsim pe harta lumii, alcătuiesc acest prim stat, creat de Anhaido.

Statul numit Civilizație are guvern, legi, economie, armată, servicii secrete și poliție.

Pe termen lung, obiectivul său este răspândirea organizației.

Iar forma sa de guvernare este: dictatură mascată.

5.

Care sunt semnele care sugerează că Anhaido știa exact ce face când a creat doctrina organizării și a lansat primul stat din istorie, civilizația umană?

Structura și funcționarea actuală a Civilizației este atât de aparte și s-a înrădăcinat atât de adânc în urzeala civilizației, încât este pur și simplu de neconceput faptul că acest sistem a fost inventat și introdus pe parcurs de către anumite persoane. Nu putea surveni o preluare de putere de acest gen.

Dacă proprietarii puterii reale au fost într-adevăr regii, împărații și marii preoți, atunci ei nu ar fi permis ca un străin să le ia puterea. Ce le-ar fi putut oferi în schimbul puterii lor, când toate proprietățile erau ale lor și stăteau deasupra sistemului lor juridic? Cu ce i-ar fi putut amenința, când toată puterea stătea în mâinile lor, sub formă de armată și servicii de spionaj?

Deși realitatea este că domnitorii vin și pleacă, sunt trădați și omorâți, iar relevanța nici așa nu se schimbă niciodată.

Iar acesta înseamnă un singur lucru: faptul că puterea adevărată nu este și nu a fost niciodată în mâinile lor.

În capitolele de mai târziu va prinde contur însuși Sistemul, așa cum acesta se manifestă în viața de zi cu zi, dând un fel de sistem pentru interpretarea istoriei, a știrilor

mass-media și a evenimentelor cotidiene. Ca urmare a acestui sistem, va ieși la iveală o conștientizare și o corelație de un asemenea grad, pe care nimeni nu le-ar crede adevărate, însă asta este realitatea.

Și această realitate va declanșa, în primul rând, o completă respingere din partea omului. Apoi, o frică teribilă. Și în final, o mânie adâncă. Deoarece, nimic nu ar trebui să fie așa cum este.

Anhaido a construit un stat care era ascuns în spate încă de la bun început, a reunit și a ținut sub control comunitățile umane, triburile, satele, mai târziu orașele, țările și imperiile.

Civilizația este una dintre cele mai mari și cele mai strălucite idei din istoria omenirii. Este fără pereche în natura sa. Este triumful inteligenței. Anhaido (sau oricine a fost) este unul dintre cele mai mari genii din istorie. Însă, e regretabil faptul că și-a pus genialitatea în serviciul opresiunii.

Civilizația trebuia inventată și trebuia creată. În cazul în care civilizația de astăzi ar dispărea, ar trebui înlocuită cu o nouă civilizație. Este o necesitate. Nu este însă necesar ca Civilizația să se bazeze pe opresiune și să distrugă omenirea.

De ce a creat Anhaido Civilizația, nu știu. Deși am teorii, nu pot dovedi niciuna dintre ele.

Poate că a fost într-adevăr un șaman și era într-adevăr singurul membru supraviețuitor al unui trib exterminat. În cazul în care acesta este adevărul, motivația lui trebuie căutată în aceste fapte.

În mijlocul tribului său nu se afla în pericol, pentru că era un om important, pe care l-au ascultat, căruia i-au acordat atenție. Însă nu avea putere asupra celorlalte triburi și din această cauză aproape că s-a pierdut. Poate că datorită

acestui lucru a inventat conceptul de a reuni toate comunitățile umane într-un singur sistem imens.

Iar invizibilitatea acestui sistem poate rezulta din natura sa de șaman, căci fiind șaman, puterea lui s-a hrănit din faptul că el e singurul din trib care a „stat în legătură” cu lumea spirituală INVIZIBILĂ.

6.

Civilizația, adică primul stat, are structura similară cu cea a țărilor vizibile, aflate pe suprafață. Are un guvern, pe care mai târziu îl voi numi casta supremă; și are un sistem administrativ, care include aparatul politic, economia, instituțiile de aplicare a legii și un fel de rețea mass-media; acest sistem administrativ este lumea din adâncuri (mélyvilág).

Pe suprafața Civilizației se află lumea terestră, cunoscută de către oameni, în care există țări precum Islanda, Arabia-Saudită, Spania, Statele Unite sau Ucraina.

Lumea terestră (de pe suprafață) este separată prin ambalaj de lumea din adâncuri. Ambalajul este iluzia creată de mass-media, o realitate falsă, care funcționează pentru a distrage atenția oamenilor, și îi aduce într-o stare de confuzie, din punct de vedere al faptelor.

Ambalajul reprezintă toată minciuna din lume, adunată într-un loc.

Ambalajul există doar și nu face nimic. Nu este nimic mistic în existența și funcționarea sa. Lumea din adâncuri e vizibilă permanent și e vizibil și faptul că afirmațiile ambalajului sunt minciuni. Eu văd această lume din adâncuri, văd cum funcționează ea. Acest lucru, pur și simplu se datorează faptului că nu cred în ambalaj. Nu contează cât

de tare și pe ce perioadă îndelungată trăncănește mass-media ceva, eu știu că nu este adevărat, și din cauza aceasta îl refuz. Astfel, ambalajul nu mă afectează.

Respingerea ambalajului nu înseamnă că cineva nu se uită la televizor. Dacă crede într-un sul de pergament scris în urmă cu două mii de ani, crede în ambalaj.

Într-o anumită privință, oamenii sunt forțați să accepte ambalajul, deoarece întreaga lume răsună de eco-ul dat de mass-media. Cu toate acestea, oricine poate respinge complet, în orice moment, realitatea falsă oferită de mass-media, și doar datorită acestui refuz, poate vedea lumea din adâncuri.

Casta supremă stă în legătură cu lumea din adâncuri, și conduce prin ea întreaga Civilizație, toate componentele acesteia.

Lumea este condusă prin rețele, desigur, aceste rețele sunt ascunse.

Una dintre rețele administrează economia, cealaltă rețea politica, a treia industria violenței, a patra ideologia.

De industria violenței aparțin infracțiunea, războiul, amenințările de război, serviciile secrete, armamentul și tehnologia militară.

De rețeaua ideologiei aparține întreaga mass-media, născocirea, răspândirea și controlarea tuturor felurilor de ideologii. Eu am lucrat în rețeaua de ideologie și planificam ideologii, ca un mincinos profesionist.

Casta supremă a creat patru rețele, pentru ca nimeni să nu întrevadă totul, și pentru ca rețelele să se poată controla reciproc.

Ierarhia Civilizației este extrem de închisă. Fluxul de informații este controlat la modul cel mai strict. Nimeni nu este inițiat mai mult decât este minim necesar pentru

desfășurarea eficientă a activității sale. Doar cei care se află cel mai sus, cunosc toate secretele.

Din casta supremă sau din lumea din adâncuri nu a ieșit niciodată nimeni în public ca să vorbească oamenilor despre realitate, despre adevărata față a lumii. Nu a făcut nimeni, niciodată un asemenea lucru în istorie.

Eu sunt primul trădător.

ESENȚA PUTERII

A TREIA LECȚIE DESPRE LUME

1.

Puterea este capacitatea de a realiza deciziile pe care le luăm.

De asemenea, această definiție se referă și la îndeplinirea viselor, imaginației noastre – chiar dacă ele nu sunt pe placul celorlalți, sau dacă ne sunt aduse în mod absolut piedici care să contracareze realizarea scopului pe care ni l-am propus.

Puterea include, astfel, adevărata violență fizică, cât și amenințarea aferentă acesteia.

Puterea politică este menținută de violența fizică și de amenințarea ce aparține acesteia. Guvernul are nevoie de servicii secrete, de armată și de poliție (într-un cuvânt: de organizații de violență) pentru a-și putea pune în aplicare voința. Dacă nu ar avea la dispoziție aceste organizații, aproape toți politicienii ar avea o viață scurtă.

O mulțime de oameni au secrete care dacă s-ar afla, ar duce la colaps mental. Acestea, în marea lor majoritate, sunt niște fleacuri și sunt în corelație mai degrabă cu sentimentul

de jenă, decât cu infracțiunile adevărate. Prin explorarea și documentarea acestor secrete, majoritatea oamenilor pot fi ținuți în șah. Aceasta este menirea agențiilor centrale de informații.

Urmărirea generală, persecuția, deportarea, închisoarea, și violența armată (vătămarea corporală gravă sau crima) sunt factori prin a căror simplă menționare și prin demonstrarea faptului că cineva poate fi distrus de către acești factori, pot fi ținuți în șah mai mult de 99% dintre oameni. Iar cea mai mare parte din procentul rămas poate fi ținută în șah prin aplicarea efectivă a acestor factori.

Puterea economică este aparent mai blândă decât cea politică. Însă progresul, locul de muncă, siguranța traiului de zi cu zi, averea, acoperișul, pierderea siguranței existențiale, teama de a muri de foame pot sili oamenii la fapte ce contrazic gândirea lucidă și principiile lor.

Puterea economică se bazează pe puterea politică. Deoarece economia nu ar putea funcționa fără legile și organizațiile de violență care o pun în aplicare.

Ceea ce putem observa în lumea mare, putem observa și la o scară mai mică. Dacă luăm drept exemplu o familie, observăm și în cazul ei același lucru ca și în cazul politicii și al economiei: puterea aparține celui ce are la dispoziție forța și/sau banii.

Iar având în vedere faptul că puterea economică se bazează pe puterea politică, iar puterea politică este menținută prin organizațiile de violență, se pare că esența puterii este violența însăși sau amenințarea aferentă acesteia.

Dar aceasta este doar aparența.

Oriunde am începe cercetările, imediat ajungem la factorii umani.

Puterea economică și politică depind de puterea adevărată și de puterea aparentă (amenințarea) a organizațiilor de violență. Însă survin anumite întrebări.

De ce îl bagă la închisoare ofițerul de poliție pe omul total necunoscut lui?

De ce îl împușcă soldatul pe omul total necunoscut lui?

De ce îl condamnă judecătorul la închisoare sau la moarte pe omul total necunoscut lui?

De ce filmează spionul practicile sexuale ale omului total necunoscut lui?

Superficial privind lucrurile, putem concluziona grăbit că o face pentru că așa i s-a spus, deoarece a primit această comandă.

Dar de ce îl interesează care este comanda?

De ce aruncă cineva o bombă peste o clădire în care trăiesc sute de ființe umane, ale căror fețe nu le-a văzut niciodată, ale căror nume nu le-a auzit niciodată, și care, probabil, cu toții, sunt oameni mai valoroși decât el? De ce?

Deoarece dacă nu o face, va fi chemat în fața Curții Marțiale și va fi condamnat.

Dar de ce va fi chemat în fața Curții Marțiale? Și de ce va fi condamnat?

Și până la urmă – de ce s-a făcut soldat?

Dacă nu ar fi nimeni soldat, nu ar arunca nimeni acele bombe peste niciun fel de imobil.

Dacă nimeni nu ar fi ofițer de poliție, nu ar fi nimeni încătușat și băgat la închisoare.

Dacă nu ar fi nimeni judecător, nu ar fi nimeni condamnat.

Oare câtoră dintre toți judecătorii lumii li s-a pus cuțitul la beregată când se gândeau ce vor să devină când vor fi adulți, și li s-a șoptit în ureche cu o voce plină de ură că „Ori alegi o carieră juridică, ori vei muri aici!!!”? Poate niciunuia. Poate unuia. Dar ceilalți de ce au devenit judecători?

Ofițerul de poliție merge la locul de muncă, i se dă un nume și o adresă, și se duce să aresteze un bărbat sau o femeie, despre care înainte de o secundă nu știa nici măcar faptul că este pe lume. Iar dacă persoana respectivă se opune, atunci folosește violența, o rănește fizic sau chiar o ucide. Și face acest lucru, indiferent dacă persoana respectivă a săvârșit într-adevăr sau nu infracțiunea de care e acuzată. De ce?

Deoarece pentru asta primește salariu?

De ce a trebuit să aleagă acest loc de muncă?

De ce ar trebui?

Dacă cercetăm esența, natura finală a puterii, până la un anumit punct suntem de acord cu ideea că esența puterii este însăși violența fizică, sau amenințarea acesteia, dar dacă săpăm îndeajuns de adânc, teza pur și simplu se destramă, deoarece undeva se sfârșește lanțul controlului obținut prin violență.

Iar acest lucru este adevărat nu doar din punct de vedere social, ci este adevărat la fiecare om în parte.

Există exemple pentru toate, și există exemple și pentru contrariul tuturor lucrurilor. Putem pune sub semnul întrebării orice lucru, și întotdeauna putem găsi o nouă întrebare.

Iar dacă suntem al naibii de perseverenți, atunci vom ajunge până la o întrebare care nu are alt răspuns decât: „Am făcut-o, deoarece pur și simplu așa am decis eu”.

3.

Cu ruguri, cu execuții publice, cu moartea prin tortură în public o mulțime de oameni pot fi convinși să îngenuncheze, să-și împreuneze mâinile pentru rugăciune și să colinde.

Dar asta nu înseamnă că vor și crede.

Pentru ca o idee să fie acceptată este nevoie de alte mijloace, violența în acest caz nu funcționează.

Indiferent cât de bine disimulează cineva faptul că a crezut totul, nu a crezut nimic, și își joacă rolul doar pentru a putea supraviețui „aventura”.

Dar nu va avea nicio iotă de credință.

Și până nu crede, până nu consideră omul adevărată minciuna oferită, va trebui ținut în frâu printr-o forță externă.

Dacă a crezut minciuna, nu mai este necesară forța externă.

Căci din moment ce credința s-a format, el însuși se va ține în frâu.

Credința nu poate fi creată cu forța. Pentru formarea credinței nu este nevoie de putere, ci este nevoie de ceva foarte diferit.

Este nevoie de prestigiu.

Oamenii cred în spusele personajelor de prestigiu, deci dacă dorim ca oamenii să creadă ceva, avem nevoie de prestigii².

² (deși, conform DEX, cuvântul „prestigiu” nu are formă la plural, am preferat să folosesc în traducere echivalentul exact al cuvântului din maghiară în ideea de a desemna atât persoane, cât și obiecte, animale și idei, care prin notorietatea, autoritatea ce le e atribuită pot influența,

Faptul că lumea este condusă de violență, de bani și de politică – e aparență. Sub toate aceste lucruri găsim factorul uman: lucruri cum ar fi ideile, sentimentele, dorințele, speranțele. Iar în miezul acestor lucruri nu găsim altceva decât ideologii, sisteme de valori și viziuni despre lume.

4.

Punctele de vedere generale nu se formează de la sine, ci sunt dezvoltate în mod conștient. O idee despre un anumit lucru poate fi răspândită la fel cum este introdus în opinia publică un nou brand sau o nouă celebritate, și sunt utilizate cu exactitate aceleași instrumente.

Să luăm de exemplu Big Bang-ul.

Big Bang-ul a devenit o concepție unanim acceptată nu datorită faptului că a fost adevărat. Căci cine a văzut că a fost Big-Bang? În fizică există nenumărate teorii despre formarea Universului care resping posibilitatea Big-Bang-ului, însă aceste teorii nu s-au răspândit.

Dacă dumneavoastră credeți că toate acestea s-au întâmplat de la sine, atunci să ne gândim puțin.

Cum poate fi răspândit ceva?

Să luăm de exemplu această teorie: Universul s-a format prin Big-Bang. L-a născocit cineva, undeva. Apoi i-a spus altora. Apoi a apărut în unele ziare. Au izbucnit dispute. S-au scris cărți despre el. Au apărut noi și noi articole despre această temă. A ajuns la radio, la TV. Apoi a fost acceptată de societatea științifică. Apoi, de academia științifică. Și în cele din urmă a devenit materie de învățământ, iar dacă cineva nu a răspuns cu Big-Bang la întrebarea cum s-a format

Universul, a primit calificativ slab sau chiar îl puteau lăsa corigent. Adică, însumând: a inventat cineva o teorie, care apoi a fost răspândită și făcută arhicunoscută, utilizând instrumentele de comunicare în masă.

Așa s-a întâmplat, pentru că nu se putea întâmpla altfel.

Acesta a fost răspunsul la întrebarea CUM S-A ÎNTÂMPLAT.

Și după ce am conștientizat faptul că teoria Big-Bang-ului nu s-a răspândit de la sine, ci a fost răspândită, putem pune o altă întrebare, care este mult mai sensibilă decât cum s-a întâmplat:

DE CE au răspândit această teorie?

Ce au vrut să obțină prin răspândirea ei? Ce au vrut ca oamenii să creadă prin ea?

5.

Cuvântul prestigiu desemnează liderul, omul care este urmat. Prestigiul este cineva sau ceva care este luat în considerare. Prestigiul nu este neapărat un concept negativ, deoarece dacă cineva este în mod demonstrat remarcabil într-un domeniu, este considerat inevitabil prestigios, adică un om căruia i se acordă atenție, iar spuselor lui îi se atribuie o importanță specială.

Problema este respectul prestigiului și nu prestigiul în sine.

Acel grad al respectului față de prestigiu, care e definit în felul următor: „Important este nu ceea ce spune, ci persoana care o spune”.

Această atitudine este deja patologică.

Când importanța unui om este exagerată

incomensurabil, atunci când un om este divinizat într-un mod patologic, când un om este urmat orbește, iar ceea ce spune este acceptat fără nicio ezitare ca fiind adevărat, atunci este deja cu siguranță o problemă mare.

Iar ceea ce este și mai rău, este natura greu de observat a acestui fenomen.

Permiteți-mi să vă dau un exemplu: dumneavoastră ați putea numi cu siguranță una sau două persoane care îi urmează orbește pe alții, însă, probabil că nu observați faptul că și dumneavoastră faceți același lucru.

6.

Prestigiul se bazează pe încredere. Orice persoană care dispune de prestigiu, a câștigat încrederea oamenilor. Este posibil faptul ca această încredere să fie falsă, deoarece se datorează doar unei campanii bine organizate, dar nu faptul acela contează că merită sau nu într-adevăr încrederea oamenilor, ci faptul dacă se bucură de încrederea lor sau nu. A existat o perioadă de timp când Hitler se bucura de încrederea a milioane de oameni, deși nu a meritat încrederea niciunui om. Aparența este un domn mare.

Fiecare epocă a avut prestigiul ei favorizat: oameni, organizații și doctrine, cărora li s-a atribuit o autoritate supraomenească. Acești oameni, aceste organizații și doctrine au fost considerate în acele vremuri ca fiind sursele incontestabile ale adevărului.

Cândva, în vremurile preistorice și antice, dacă o afirmație a fost atribuită unui spirit, demon sau zeu, atunci oamenii au crezut orbește că afirmația este adevărată. Dacă cineva a apărut cu știrea că un spirit, demon sau zeu i-a comunicat să facă acel sau acel lucru, atunci oamenii au

executat, ceea ce ei credeau că „le-a poruncit” acel anumit spirit, demon sau zeu.

În Evul Mediu, Dumnezeu (Hristos, Papa, Biserica, etc.) a fost sursa incontestabilă a adevărului într-o mare parte a lumii. Dacă o afirmație era văzută ca provenind de la Dumnezeu, oamenii au crezut orbește că acea afirmație este adevărată.

Apoi a urmat epoca Iluminismului, iar știința a devenit sursa incontestabilă a adevărului. Dacă o afirmație a fost formulată în așa fel încât să includă expresii precum „fapt științific”, „oamenii de știință au confirmat” și „oamenii de știință au dovedit”, sau expresii similare, oamenii au crezut orbește că afirmația este adevărată.

Fiecare epocă a avut propriul său prestigiu supraomenesc – și aceste prestigii au fost sursele incontestabile, indubitabile ale adevărului.

Indiferent că era vorba de spirite, zeități, demoni, îngeri, Dumnezeu, sau chiar știință, încrederea era prezentă întotdeauna.

Mii și mii, milioane și milioane de oameni credeau în același prestigiu, iar această credință a lor a adus un sistem în viața lor, i-a forjat într-o comunitate, iar înțelegerea lor comună, viziunea lor asupra lumii le-au fondat relațiile. Nimic nu exprimă mai bine faptul că aparțin unii de alții decât acordul. Indiferent care a fost prestigiul în ochii lor, acela s-a bucurat de încrederea lor.

Șamanii, vrăjitorii, preoții și oamenii de știință au săvârșit de asemenea fapte, care au fost importante, valoroase pentru comunitate. În perioada respectivă, în zona geografică respectivă, ei au fost oamenii cei mai importanți, care s-au bucurat de respectul cel mai mare.

Privind lucrurile prin prisma prezentului, am putea

condamna, judeca șamanii, vrăjitorii, preoții timpului vechi, însă, în acea epocă în care ei au fost sursele cunoașterii, au efectuat nenumărate fapte care erau utile, de natură constructivă.

7.

Au existat întotdeauna în istorie centre care erau considerate sursele incontestabile ale adevărului. Casta supremă s-a folosit de fenomenul acesta pentru a-și răspândi minciunile.

Au fost trimiși în lume ambasadori ca să adere la acel centru care este considerat sursa adevărului, și să se dea pe ei înșiși: șamani, vrăjitori, alchimiști, astrologi, preoți, călugări, pastori, iar în vorbele lor să pomenească adeseori acele cuvinte mediatore ale prestigiului supraomenesc precum „lumea spirituală”, „zeități”, „Dumnezeu”.

Trimii castei supreme se îmbrăcau, se purtau, vorbeau și aparent au și trăit ca adevărații șamani, vrăjitori și preoți.

Iar din centrul considerat drept sursa incontestabilă a adevărului proclamau minciuni pe care oamenii le-au acceptat orbește ca fiind adevărate.

Și brusc, viața a milioane de oameni a fost paralizată de cea mai neghioabă superstiție; și brusc, zeci de mii de oameni „normali”, înarmați până-n dinți, au invadat și au nimicit sate pașnice și au aruncat sugari vii în foc în zgomotul asurzitor al aplauzelor gloatei.

În timpul „Iluminismului” s-a întâmplat același lucru, s-a jucat cu acuratețe aceeași scenă.

Casta supremă a răspândit ambasadori cu mandatul să se dea drept oameni de știință, să folosească termenii tehnici

ai ramurii științei respective, să îmbrace manierismul așteptat, caracteristicile stereotipe ale omului de știință, acceptate în perioada respectivă, și să mintă, să mintă și să mintă.

Oamenii credeau în știință pe bună dreptate, iar când apăreau bărbați și femei, care păreau a fi oameni de știință și care vorbeau asemenea acestora, oamenii au crezut că au de a face într-adevăr cu niște savanți.

Și credeau în ei.

Fără rezerve.

8.

Munca pe care am îndeplinit-o pentru casta supremă în trecutul sfert de secol, a fost inventarea și dezvoltarea unor idei sau ideologii pe care le-au răspândit cu ajutorul prestigiului, sau pe care doresc să le răspândească în lume mai târziu.

Aceste idei de importanță evidentă le-am numit idoli de gând.

Idolii de gând trebuie ambalați în ideologie pentru ca oamenii să creadă în ele.

Idolul de gând este o idee, o concepție ca de exemplu aceasta: „O minte sănătoasă într-un corp sănătos”.

Acesta a fost un slogan publicitar străvechi, care a dus la cultul trupului.

La dezvoltarea umanității au contribuit un număr relativ scăzut de regine de frumusețe, de fotomodele și de bodybuilderi, iar prin urmare, zicala „O minte sănătoasă într-un corp sănătos” este o absurditate. Nu avem experiența care ar susține sloganul (căci „corpul sănătos” nu înseamnă sănătate de foarte mult timp).

Datorită acestui fapt, au dezvoltat o ideologie care a convins oamenii că este adevărat.

Ideologia este o colecție de argumente care susține ideea centrală, conceptul, idolul de gând.

Iar ideologia este vândută oamenilor de către personajele de prestigiu.

Prestigii în spusele cărora ei cred.

Astfel formează casta supremă lumea, după placul ei.

Esența puterii este, deci, prestigiul. Cel care deține prestigiul, cel care are la îndemână acele instrumente prin care poate să facă pe cineva prestigios, sau poate să distrugă credibilitatea cuiva, posedă puterea.

Din acest motiv, toată puterea Pământului se află în mâinile castei supreme.

DOCTRINA MATERIEI

A PATRA LECȚIE DESPRE LUME

1.

Viziunile asupra lumii au menirea de a răspunde întrebărilor finale.

Fiecare viziune explică ce este omul, care este rolul său în Univers, ce este Universul, de unde provine, ce este viața, ce este moartea, care este sensul vieții, respectiv ce este binele și ce este răul.

Fiecare viziune asupra lumii răspunde acestor întrebări fundamentale.

În aceste întrebări, viziunea materialistă este diametral opusă tuturor celorlalte viziuni ale lumii.

A doua lege a termodinamicii este una dintre datele

cele mai susținute ale științelor naturii. Această lege afirmă că într-un sistem închis, cu trecerea timpului, entropia crește. Entropia înseamnă: măsura gradului de dezorganizare, dezordine, haos.

Putem obiecta, de exemplu, prin faptul că artistul, cu pete de vopsea aruncate anapoda pe o paletă, pe parcursul muncii sale (pe măsura înaintării în timp), realizează o pictură, iar o pictură cu adevărat reușită necesită o ordine imensă.

Putem obiecta, de exemplu, și prin faptul că atunci când cineva construiește o casă din pietrele risipite haotic pe pământ, odată cu trecerea timpului nu face altceva decât să creeze ordine din dezordine.

Am putea înșira nenumărate exemple similare, fiecare în parte contrazicând teoria entropiei.

La contraargumentele de mai sus apărătorii legii a doua a termodinamicii, de obicei, dau răspunsul că legea este valabilă privind „spațiile închise”, și considerăm un spațiu închis locul în care din afară nu se poate aduce nimic.

Ca răspuns, oponenții spun că acest lucru nu este posibil, deoarece pentru a crea un spațiu cu adevărat închis, într-un minuscul cub de 0, 5 x 0, 5 milimetri, ar trebui să separăm întregul Univers, ca nu cumva să afecteze ceva din afară spațiul din interiorul zidurilor cubului. Însă acest lucru este imposibil de realizat.

Argumentele pro și contra zboară înainte și înapoi, dar disputa în sine este total irelevantă. Deoarece casta supremă a înșiruit personajele de prestigiu (prestigiile) lângă teoria entropiei, iar contraargumentelor nu prea le lasă loc în mass-media, teoria a fost acceptată peste tot în lume. Dar nu este cu adevărat important nici acest lucru.

Ceea ce este cu adevărat important, este faptul

următor: în anul 1865, un fizician german, pe nume Rudolf Clausius, a creat legea a doua a termodinamicii, care s-a bazat pe studiile sale, efectuate cu mașinile cu aburi. Cu vreo douăzeci de ani mai târziu, casta supremă a considerat că această lege va fi foarte potrivită pentru dovedirea temeiniciei materialismului.

Predecesorul meu de atunci a reformulat puțin legea, și așa a început să fie folosită, și așa este folosită și în ziua de astăzi.

Până la începutul secolului al XX-lea, s-au format ideologii mai degrabă pesimiste, datorită legii reformulate. S-au născut concepte, conform cărora viața va dispărea în mod inevitabil în tot Universul, și că apoi, însuși Universul va dispărea în mod inevitabil, pentru că asta prevede legea a doua a termodinamicii.

Însă legea a doua REFORMULATĂ a termodinamicii afirmă acest lucru, și nu cea originală.

Legea reformulată a sunat astfel: „Într-un spațiu închis, pe măsura înaintării în timp, dezordinea crește”.

Iar formularea originală a sunat astfel: „Într-un spațiu lăsat de izbeliște, pe măsura înaintării în timp, dezordinea crește”.

Deci, nu într-un „SPAȚIU ÎNCHIS”, ci într-un „SPAȚIU LĂSAT DE IZBELIȘTE”!!!

Iar „lăsat de izbeliște”, inițial a însemnat că „nu este influențat de către om”.

A fost o chestiune incredibil de mare faptul de a obține ca generații întregi să crească în așa fel încât să nu înțeleagă legea entropiei, și ca să nu vadă diferența dintre „spațiul închis” și „spațiul lăsat de izbeliște”.

Această lege este una dintre teoremele fundamentale ale materialismului.

Doar că este în contradicție cu materialismul. (Cel puțin în forma sa originală; iar în forma sa reformulată pur și simplu nu este adevărată).

Căci ce afirmă de fapt această lege faimoasă, pe bună dreptate? Afirmă că rațiunea creează ordine. Și unde nu este rațiune, acolo există doar și exclusiv HAOS. Acest lucru afirmă legea a doua a termodinamicii.

Și este absolut adevărat.

Și infirmă materialismul.

2.

Legea a doua a termodinamicii aproape că a distrus materialismul, și a oferit o mulțime de îndeletniciri pentru oameni ca mine. Problema a fost destul de gravă. Voi scrie, enumerând teze, ca să fie mai ușor de înțeles gravitatea problemei:

1. Potrivit materialismului, în afară de Universul fizic nu există nimic.

2. În Universul fizic toate lucrurile sunt suma reacțiilor fizice și chimice.

3. Viața, intelectul, inteligența sunt totalitatea reacțiilor fizice și chimice.

4. Conform legii entropiei, pe măsura înaintării în timp, haosul crește.

5. Din experiențele de zi cu zi știm că, pe măsura înaintării în timp, ordinea crește, în măsura în care rațiunea este prezentă.

ȘI BUMMM, în acest punct, întreaga viziune asupra lumii s-a prăbușit.

Și ce au făcut ideologii castei supreme?

Au apărut cu o nouă carte: cu Joker-ul, cu asul din

mâneacă, cartea care duce totul, care ar da șah-mat chiar și în poker, și ar mătura masa.

Iar acest argument, care copleșește totul și pe toată lumea, a fost hazardul.

HAZARDUL.

Uneori din haos, accidental se naște ordine.

Accidental, din întâmplare...

Deci punctul 6 sună astfel:

6. Din dezordine, pe măsura înaintării în timp, uneori se naște ordine, în mod accidental, și se întâmplă deoarece în Univers, în fiecare moment au loc reacții accidentale de o cantitate atât de monstruoasă, încât unele dintre acestea cresc întâmplător ordinea și nu haosul.

Iar materialismul se bazează pe aceste (să spunem) șase teze.

Așa arată această viziune asupra lumii, dacă o privăm de stupefacția cauzată de personajele de prestigiu: este atât de asamblată, atât de întemeiată, atât de genială.

Au existat timpuri când aproape fiecare personaj de prestigiu din lume se lupta pentru a convinge oamenii că nu văd bine, nu gândesc bine, că nu au suficientă minte pentru a înțelege de ce este totul în regulă în legătură cu materialismul. (Pentru că nimic nu este în regulă).

3.

Deci, după o regulă de bază a Universului fizic, pe măsura înaintării în timp, dezordinea, adică haosul, crește. Deoarece experimentăm faptul că în pofida acestor lucruri, crește și ordinea, materialismul introduce conceptul hazardului, susținând că ordinea crește în mod accidental, atribuind hazardului toate acele fenomene pe care alte

viziuni asupra lumii le explică cu existența Lui Dumnezeu și a spiritului.

La întrebarea „Ce este omul?”, viziunea materialistă răspunde că este un obiect material, care s-a născut pur și simplu accidental, dintr-o materie și energie, pe parcursul a miliarde de ani.

La întrebarea „Care este rolul omului în Univers?”, răspunsul viziunii materialiste este: niciunul.

La întrebarea „Ce este Universul?”, materialismul se întoarce din nou la hazard, pe care l-a folosit deja și la întrebarea „Ce este omul?”, și spune că: Universul s-a născut accidental din nimic; a apărut brusc o super bilă în neant, care era extrem de mică, și care purta în sine toate materialele și energiile existente în prezent, apoi în urma tensiunii sale interioare, super bila aceasta a explodat subit și a început să se extindă, să se extindă întruna, și încă se extinde și în ziua de azi. Iar în explozia aceasta imensă s-au întâmplat, se întâmplă toate.

Materialismul afirmă că credința în geneza Universului este o fantasmagorie copilărească, apoi susține că Universul a apărut brusc în neant. Diferența este că îl înlocuiește pe Dumnezeu cu hazardul, și spune că Universul a apărut ACCIDENTAL în neant și nu a fost rezultatul unei creații conștiente.

La întrebarea „Ce este viața?”, răspunsul materialist spune că este un simplu fenomen fizic și chimic, supraevaluat, a cărui caracteristică principală este de exemplu metabolismul. Existența sa e accidentală, nu are relevanță; este un lucru material simplu.

În materialism moartea înseamnă încetarea asociației fizico-chimice comune a așa numitei conștiințe a asociației fizico-chimice comune de-a așa-zisei ființe, în urma

descompunerii elementelor de bază ale acesteia. Nu are relevanță.

La străvechea întrebare „Care este sensul vieții?”, viziunea materialistă dă un răspuns foarte succint: niciunul.

Viața nu are semnificație și nu are scop, este doar o asociație accidentală, și nu se deosebește cu nimic, de exemplu, de un pietriș, și a întreba care este sensul, respectiv scopul vieții, este echivalent cu faptul de a întreba care este sensul și scopul pietrișului.

În lumea atomilor, a particulelor, a interacțiunilor și a reacțiilor chimice, nimic nu are scop, astfel, nimic nu are sens.

Viziunea materialistă este complet diferită de toate celelalte viziuni asupra vieții și prin faptul că nu conține o idee despre bine și rău, ba mai mult de atât, afirmă direct că nu există nici bine, nici rău.

Într-o lume în care totul este mecanic, cum ar putea fi ceva bun, iar altceva rău?

Pentru a exista bine și rău, mai întâi trebuie să existe un anumit scop, însă în materialism viața este inutilă, deoarece existența ei se datorează hazardului.

O mișcare accidentală, o coliziune accidentală, o descompunere accidentală, sau o reacție accidentală, de o direcție de un fel sau altul, dar de altfel lipsită de orice scop, duce lipsă de scop și de intenționalitate, deci, conceptul binelui și al răului este de nesusținut.

Conform materialismului.

4.

Conform viziunii materialiste, omul este un obiect comun; nu are niciun rol în existență; tot ceea ce există s-a

născut accidental și a devenit așa cum este în mod accidental; viața este un neant, moartea este tot un neant; viața nu are sens, deoarece nu are scop; și nu există bine și nici rău.

Această enumerare nu este polarizarea sau simplificarea materialismului. Este chiar esența materialismului. Dacă îl privim de ideologie nu rămâne altceva decât aceste câteva teze.

Deși ideea de bază a materialismului se întinde până în antichitate, extinderea și răspândirea ei sub formă de ideologie abia are o sută de ani. În timpul acestei sute de ani, concepția oamenilor asupra propriei lor persoane, asupra Universului și asupra vieții în sine s-a schimbat radical. S-a schimbat și concepția declarată despre valoarea vieții.

Acest mic secol a dus omenirea în asemenea tragedii pentru care nu există exemplu în istorie.

Au avut loc cele două războaie mondiale, Războiul Rece; crima și nebunia au devenit parte din viața noastră, într-o așa măsură încât anterior nici nu ne-am fi putut-o imagina. Potrivit tuturor probabilităților, în ultima sută de ani au murit mai mulți oameni în moarte violentă, decât în toate secolele la un loc.

Secolul al XX-lea este epoca materialismului. Spaima dispariției rasei umane nu a amenințat niciodată până acum.

În mod înfiorător, o mulțime de oameni sunt convinși că în cele din urmă omenirea va dispărea. Și acest „în cele din urmă” înseamnă doar câteva decenii, sau câțiva ani.

Nici măcar un om care a stat deja la mormântul unei mame, unui tată, unui copil, unui prieten sau al unui iubit, nu își poate imagina ce înseamnă cu adevărat faptul că omenirea este exterminată. Nu își poate imagina acest lucru nici măcar un om care este supraviețuitorul unui lagăr de

concentrare nazist.

Dacă rasa umană va fi exterminată, atunci dumneavoastră veți muri și vor muri, cu toții, toți cei pe care i-ați iubit vreodată, pe care îi iubiți acum și pe care i-ați iubi în viitor. Va pieri arta, vor dispărea descoperirile și nu se va mai realiza niciun vis. Disparația totală a omenirii nu este o temă care tolerează gluma sau iresponsabilitatea.

Numai un nebun ar rămâne cu brațele încrucișate când este amenințată propria sa viață sau viața unui om important lui. Iar pentru exprimarea nebuniei inimaginabile extreme a acelei persoane, care rămâne cu brațele încrucișate când peste tot în lume, cu toții sunt amenințați de moarte, nici nu există cuvânt potrivit.

5.

Aruncați din nou o privire peste tezele materialismului și gândiți-vă:

Conceptiile noastre despre lucruri ne determină atitudinea față de lucruri.

Atitudinea noastră determină faptele pe care le săvârșim.

Acestea sunt adevăruri foarte importante și evidente.

În materialism nu există bine, nu există rău; viața nu are scop; iar omul nu are niciun rol în existență. Abia credem de o sută de ani acest lucru și suntem deja pe moarte – și, potrivit tuturor semnalelor, vom și muri.

Nebunia se bazează doar pe minciuni. Minciuna este cea mai puternică și sofisticată armă de distrugere în masă.

ȘTIINȚĂ ȘI SUPERSTIȚIE

A CINCEA LECȚIE DESPRE LUME

1.

Probabil că puțini oameni au o problemă în a admite faptul că doctrina morală a materialismului – în cazul în care putem vorbi despre un astfel de lucru – este destul de josnică și a contribuit destul de activ la decadența, depravarea umanității. Însă, în același timp, materialismului îi sunt atribuite nenumărate minuni, realizări cu care a binecuvântat omenirea.

Dacă e vorba de Dumnezeu, atunci ne vin în minte religii precum creștinismul; dacă e vorba de reîncarnare, atunci ne gândim la religii cum ar fi budismul.

Și ce ne vine în minte când e vorba de materialism?

Știința.

Dacă vorbim despre ceea ce au oferit religiile umanității, putem aminti două lucruri: educația morală, respectiv conduita morală și superstiția.

Iar dacă vorbim despre ceea ce a oferit știința umanității, deși putem aminti și bomba cu hidrogen, cât și armele biologice, accentul nu va fi pe aceste lucruri, ci pe adevăratele minuni ale științei, pe realizările ei: pe medicina avansată, pe transportul aerian, pe televiziune, pe tehnologia computerizată, etc., etc.

În imaginația noastră, formula există cam în felul următor:

Dumnezeu, spirit = religie.

Materialism = știință.

Însă, acest lucru nu este deloc adevărat, ci este doar rezultatul manipulării.

Materialismul și știința nu sunt unul și același lucru,

mai mult decât atât, cele două nu au nicio legătură între ele.

2.

Imaginați-vă un joc de puzzle de dimensiunea Universului. Dacă am dori să enumerăm câte piese de mozaic alcătuiesc imaginea de ansamblu, am avea un număr de nedescris – să spunem că după numărul 1 scriem încă o mie de miliarde înmulțit cu o mie de miliarde de zerouri. Știința se ocupă cu piesele de mozaic, cu găsirea acestor piese, cu identificarea lor și cu constatarea modului în care aceste piese de mozaic se leagă între ele.

Interpretarea semnificației imaginii de ansamblu, imagine redată în întregime de toate piesele de mozaic găsite, identificate și puse la locul lor, nu este subiectul științei, ci al filosofiei.

Imaginea de ansamblu va deveni subiectul științei doar după ce a găsit și a pus la locul lor toate piesele de mozaic.

Însă, știința, până în ziua de astăzi, a găsit doar o mică parte din piesele de mozaic, și nici acestea nu au putut fi identificate și puse la loc în totalitate.

Materialismul este o viziune asupra lumii, care se ocupă cu imaginea integrală, și care încearcă să dea răspuns la întrebările finale ale existenței. Aceasta e filosofie, e ideologie și nu știință. Imaginea de ansamblu nu este subiectul niciunei științe.

Științele naturii și științele tehnice investighează Universul fizic, lumea materială, deci, acestea sunt științe materiale, adică științe care se ocupă cu lucrurile materiale.

Cuvântul „materialism” înseamnă: orientare materială. Acesta este denumirea unui curent filosofic.

Cuvântul „material” înseamnă: de natură materială,

legat de substanță. Acesta nu este denumirea unui curent filosofic, nu are nicio legătură cu el.

Iar curentele filosofice, ideologiile nu constituie subiectul niciunei științe.

Faptul că oamenii de știință sunt crescuți tradițional materialişti, nu este vina sau natura științei.

3.

Știința este SINGURUL mijloc pentru înțelegerea realității.

Nu există nicio altă metodă prin care poate fi cunoscută realitatea. Scopul științei este înțelegerea realității.

Împărțirea științei în ramuri este samavolnică, dar esențială, deoarece realitatea este atât de vastă, încât este imposibil a o cuprinde. Astfel, știința a fost împărțită în ramuri: fiecare ramură se ocupă de cunoașterea realității altor și altor domenii.

Cercetarea științifică se leagă de o metodologie riguroasă.

Știința face observații exacte, trage concluzii din aceste observații, din concluzii formează teorii, care, dacă, sunt corecte, fac posibile noi observații.

În felul acesta înaintează știința în cunoașterea unor domenii ale realității.

Acest lucru nu are nimic de-a face cu prestigiul, cu banii, sau cu orice fel de ideologie.

Cercetarea științifică adevărată are tocmai relevanța de a mătura toate lucrurile de acest fel.

Deci, știința are un scop adevărat, iar acela este cunoașterea realității.

Știința nu are ca scop asigurarea reputației unor oameni sau vânzarea anumitor produse.

Știința este atât de importantă, și are o relevanță atât de mare, încât, dacă aceasta ar fi înțeleasă și de cei care fac abstracție de adevăratul ei scop, și în locul cunoașterii realității văd doar un mijloc de a dovedi o ideologie, probabil că ar cădea morți.

Dacă știința, ca și instituție, s-ar ocupa de adevărata ei menire, atunci, casta supremă ar fi fost descoperită și distrusă de foarte mult timp.

4.

Nu există nicio altă posibilitate pentru cunoașterea oricărui fel de lucru sau fenomen cu adevărat existent, decât metodologia cercetării științifice. Metodologia cercetării științifice este SINGURA cale a cunoașterii REALITĂȚII.

Nu este DOAR instrumentul cunoașterii Universului fizic – ci este mijlocul cunoașterii REALITĂȚII. Deci, în cazul în care există spirit și există Dumnezeu, aceasta este singura modalitate de a obține convingere despre ele și de a le cunoaște.

Cercetarea științifică nu constă în echipamente complicate și laboratoare împruțite, ci în:

1. observații corecte
2. În documentarea corectă a observațiilor.
3. În concluziile corecte, trase din observații.
4. În teoriile corecte, formate din concluzii, care semnalează și fac posibile observații noi.

Această metodă poate fi folosită de către oricine: și de un filosof, și de un preot, și de un șofer, și de un poștaş, sau de oricine altcineva.

Realitatea există și atât, și nu este conștientă de titlurile de doctor și de profesor.

Știința, ca și instituție, nu se ocupă cu cercetarea realității, ci cu dovedirea viziunii materialiste, adică cu dovedirea unei ideologii.

Ceea ce nu se potrivește viziunii asupra lumii, va fi impus sau va fi ignorat. Nici nu vă puteți imagina cât de generoasă poate fi știința instituționalizată în ignorarea faptelor.

Ceea ce cunoaștem azi ca știință este armata castei supreme, alcătuită din personajele de prestigiu (prestigii).

Aceasta este o armată adevărată, care este pusă împotriva minții, a rațiunii, și a gândirii noastre lucide.

SEPARĂ ȘI STĂPÂNEȘTE

A ȘASEA LECȚIE DESPRE LUME

1.

Cândva, demult, în timpurile ancestrale, pe vremea apariției comunităților de triburi, atunci când viața deja însemna mai mult decât lupta perpetuă și a existat timp pentru a medita, odată cineva a observat că sunt două sexe: femei și bărbați. El nu a înțeles acest lucru, așa că a mers la Marele Prestigiu al tribului și l-a întrebat de ce există sexe.

Însă Marele Prestigiu al tribului nu a avut nici cea mai vagă idee de ce există femei și bărbați, căci de unde să fi știut, dar pentru că nu a avut nici suficient curaj de a recunoaște neștiința sa, nici minte pentru a-și da seama că înțelepciunea începe cu „nu știu”, a inventat un răspuns și a mințit că acesta este motivul existenței sexelor.

Poate astfel a început totul.

Poate că nu se află altceva în spatele lucrurilor decât o mică afacere privată a unui om inconștient, laș și prost, care nu a avut nici puterea, nici capacitatea de a realiza mult în viață, dar ambiția sa l-a transformat într-un om fără scrupule.

Poate s-a întâmplat astfel.

Dar este posibil ca începutul să fi fost mult mai conștient, și tocmai de aceea, mult mai rău.

Ținte false, născocirea modelelor negative, incitarea conflictelor – în aceste lucruri casta supremă este imbatabilă.

Separă și stăpânește. Aceasta este denumirea jocului preferat al castei supreme, joc pe care, pe parcursul miilor de ani, l-a dezvoltat la perfecțiune.

2.

Tipologiile ideale ale sexelor par a fi lucruri comice, simpatice. Ca și cum natura ar fi ordonat să existe femei și bărbați, ca femeile să aibă grijă de copii și de casă, iar bărbații să se lupte și să vâneze. Toate astea sunt atât de reale! Cel puțin, cu tipologiile ideale ale sexelor de atâtea milenii în spatele nostru, în mod sigur.

Casta supremă trage sforile în mod constant pentru a distra atenția oamenilor de la realitate, adică de la funcționarea castei supreme însăși. Pentru obținerea acestui lucru inventează și vinde oamenilor jocuri. Aceste jocuri le sufocă gândirea, le macină energia și le ocupă timpul.

Criza din Orientul Mijlociu, conflictele britanicilor și ale irlandezilor... toate acestea nu au niciun sens. Oamenilor le place să trăiască în pace, le place să viseze și să realizeze

ceea ce au inventat. Atunci de ce s-ar lupta unii împotriva celorlalți? De ce s-ar omorî? De ce și-ar devasta casele reciproc?

Ei bine, pentru că, și doar și exclusiv pentru că se ascunde în spate o castă supremă, ale cărei interese sunt să ațâțe conflicte.

Confruntarea dintre religii, curentele filosofice, contradicțiile dintre școlile oculte, conflictele dintre popoare și dinastii, ostilitățile raselor și războaiele declanșate din cauza diferențelor culturale sunt toate artificiale și servesc acel singur scop de a DISTRAGE atenția, interesul, gândirea, sentimentele, energia și timpul oamenilor. Nu au niciun alt motiv aceste conflicte.

Cea mai strălucită invenție a castei supreme în sfera dușmăniei a fost învrăjbirea sexelor. Prin asta a condamnat umanitatea la conflict intern perpetuu. S-ar putea spune că a creat o tensiune războinică constantă, și a făcut acest lucru în modul său obișnuit – adică a prins o idee, pe care a transformat-o într-un idol de gând, pe care l-a înconjurat cu o ideologie, adică cu minciuni, apoi și-a implementat personajele de prestigiu și ele au înrobit umanitatea.

Iar rezultatul?

Rezultatul a fost ceea ce au dorit.

Vieți distruse, deraiate; mase uriașe de oameni care nu au devenit niciodată ceea ce puteau să devină.

3.

Tipologiile ideale ale sexelor par a fi legile naturii, deși nu sunt. Acestea sunt ideile unui singur om, care au fost răspândite și acceptate. Tipologiile ideale ale sexelor nu sunt legi ale naturii, ci doar consensuri.

Acestea se schimbă din timp în timp, ba chiar pot fi diferite în funcție de zonele geografice. Ele decid ce se așteaptă de la o femeie și ce se așteaptă de la un bărbat. Persoana care nu îndeplinește așteptările, nu va fi considerată cu adevărat o femeie, sau cu adevărat un bărbat.

Inițial, tipologiile ideale ale sexelor se refereau doar la comportament, la felul în care o femeie sau un bărbat trebuie să se comporte în diferite situații. Cine nu s-a comportat conform așteptărilor, a fost supus unor sancțiuni diferite.

Pedeapsa putea fi dispreț, ostracizare sau chiar exterminare. A existat și există o asemenea tipologie ideală a sexelor, potrivit căreia femeia este proprietatea materială a bărbatului, iar dacă păcatul femeii este simplul fapt că în timpul vorbirii nu pronunță cuvintele cu accentele așteptate, deja poate fi ucisă doar pentru acest lucru.

Acesta este obiceiul!

Asta cere cuviința!

Am putut auzi de milioane de ori cu toții acest lucru, dar oare de unde provine un obicei? Și de ce s-a răspândit? Și de ce TREBUIE respectat? Și cine spune ce este cuviința? Și de ce trebuie respectată?

Deci, tipologiile ideale ale sexelor, care vorbesc despre comportament – cum poate fi văzut – sunt oportunități excelente pentru a oprima oamenii prin raportarea lor la acestea. Din acest motiv și NUMAI din acest motiv le-au inventat. Aceasta este funcția lor.

4.

Tipologiile ideale ale sexelor sunt pretexte pentru a constrânge oamenii la anumite lucruri, sau pentru a îi

exclde. Chiar dacă menționăm lucruri care sună bine, ca de exemplu: un bărbat trebuie să fie curajos; chiar și nerostit, poartă în sine ideea că curajul nu e feminin.

Asta înseamnă deja excludere.

Sexul slab...

Oh, eu sunt doar o femeie slabă!

Dacă aș fi bărbat, i-aș trage acum un pumn de...!

Când încă lucram în serviciile secrete, am cunoscut personal câțiva ucigași profesioniști. A fost printre ei o americană de origine poloneză. O floare fragilă foarte scundă și subțire, cu un chip atât de frumos, încât omul aproape a considerat-o un personaj din basme. Era pusă alături de bărbați, care urmau să fie lichidați, ca și prietenă, secretară, șoferiță, asistentă, sau ceea ce s-a dat de fiecare dată.

Dacă a primit semnalul, a ucis ținta, după care a dispărut.

A ucis întotdeauna cu mâinile goale.

Uneori, bărbați mai înalți cu două capete, cu șaizeci-optzeci de kilograme mai grei, de zece ori mai puternici decât ea.

Când am întâlnit-o ultima dată avea douăzeci și cinci de ani, și avea în spatele ei patrusprezece crime comise. Nu s-a rănit niciodată și nu a dat niciodată de necazuri. A ucis cum alții respiră.

Odată am întrebat-o cum o face? A spus că lovește gâtul, de foarte aproape, și rupe traheea. Dacă, din anumite motive, nu ar avea acces la gât, atunci îi scoate ochii țintei, și după aceea rupe traheea.

Am întrebat-o câtă forță necesită ruperea traheei?

Mi-a arătat.

Am stat față în față, într-un birou; eu purtam costum,

ea purta blugi închiși și pulover bordo. Și-a prins părul castaniu deschis, câteva şuvițe îi atârnav pe frunte. Când zâmbea fața ei strălucea. Ochii ei albaștri, grandioși și senini erau ca ochii unei fete nevinovate. Trupul ei emana inofensivitate.

Mi-a arătat dantura ei perfectă, albă ca zăpada, a aruncat o privire peste ceasul ei, și între timp, cu cealaltă mână a trăsnet.

M-a lovit. Peste gât. Aproape cu un centimetru lângă trahee.

Mi-a distras atenția ca un magician de la mișcarea iute ca fulgerul. Nu a fost o lovitură puternică, doar mi-a amorțit puțin gâtul pentru câteva minute.

Am mai conversat puțin, râzând după demonstrație, dar eu am transpirat de tot. Părea atât de mică, lipsită de apărare. Am crezut că în cazul în care ar avea loc violență între noi, aş rupe-o în două, ca pe un pai. Dar m-am înșelat. Dacă ar fi vrut să mă omoare, m-ar fi omorât, cu o singură lovitură mică, iar eu nu aş fi avut nicio şansă împotriva ei.

Ei bine, atât de inofensivă este o femeie.

Acel fenomen, cum că o femeie nu luptă, sau dacă o face, nu o face eficient, nu se datorează barierelor fizice, ci barierelor mentale.

Tipologiile ideale ale sexelor sunt bariere mentale.

5.

Când tipologiile ideale ale sexelor trec dincolo de comportament, conflictul pe care îl provoacă se va amplifica și mai mult.

Prin ele se poate ajunge ca omul să devină dușmanul familiei sale, sau propriul său dușman.

Căci, ce se va întâmpla în cazul în care casta supremă va născoci un nou idol de gând, apoi îi va fabrica o ideologie, iar apoi va implementa personajele de prestigiu și mass-media, și VA IMPUNE minciuna scornită ca fiind adevărată?

Să presupunem că acest idol de gând sună astfel: femeile înalte și suple sunt cele mai atractive, adevăratele femei.

Și să presupunem faptul că marea majoritate a femeilor din lume NU SUNT AȘA.

Ei bine, ce fel de rezultat obținem în acest caz?

Un adevărat horror.

Vieți ruinate, relații distruse, auto-evaluare teribilă, și o luptă continuă pentru obținerea unei conformații corporale, oferită ca un ideal.

Cu alte cuvinte, rezultatul pe care îl obținem este: conflicte între oameni, conflicte în cadrul familiei („De ce n-ai putut să te măriți cu un bărbat mai înalt?! Din cauza ta trebuie să fiu singuratică! Mi-ai ruinat viața! Du-te dracului, mamă, du-te dracului!!!”), și conflicte în sufletele oamenilor.

Cândva, demult, femeile mai corpolente, puțin plinuțe au fost considerate sex-simbolul feminin. În acea vreme erau criticate femeile zvelte. Deoarece cineva este criticat întotdeauna. Aceasta este relevanța acestor lucruri.

Iar în cazul în care casta supremă va născoci faptul că bărbații înalți, cu fizic athletic sunt adevărații bărbați, atunci ce se va întâmpla cu ceilalți bărbați, care nu au un corp similar?

Apoi urmează sexul. Sâni unei femei să fie mari. Dar ce se întâmplă cu acele femei care nu au sâni mari? O femeie să aibă sâni mici, ascuțiți. Dar ce se întâmplă cu femeile ai căror sâni nu sunt așa? Penisul unui bărbat să fie imens. Și ce se va

întâmpla cu bărbații ale căror penisuri nu sunt imense? Un bărbat să aibă păr des pe piept. Și ce să facă cei care nu au?

Oricum am privi lucrurile, fiecare tipologie ideală a sexelor exclude miliarde de oameni.

Tipologiile ideale ale sexelor, care vorbesc despre comportament și caracteristicile fizice, au cauzat atâta durere, atâta pierdere, atâtea decese, atâtea vieți distruse, atâtea relații rupte, atâta ură de sine, atâtea sentimente de inferioritate, atâtea conflicte în lume încât, capabil trebuie să fie cel care reușește să treacă peste atâtea orori și să vadă esența din spatele lucrurilor.

Esența, acel lucru, pe care toate acestea îl ascund.

CÂT sunt de conștiente toate acestea!

6.

Valoarea unui om este determinată de înzestrările fizice ale acestuia. Legitimitatea existențială a unui om este determinată de faptul dacă este acceptabil corpul său potrivit unei anumite tipologii ideale a sexelor (sau nu).

Acești idoli de gând s-au născut în străfundurile alienației.

Iraționalitatea lor este de un asemenea grad încât nu poate fi depășită, și totuși s-au răspândit pe întreaga Planetă, în lung și-n lat.

Lumea noastră funcționează pe baza ineptiilor incomensurabile și pe baza dobitociilor desăvârșite.

Ceea ce gândește omenirea despre sine, despre civilizație, despre viață și despre Univers, este total nefondat și este o mare prostie.

Datorită unor viziuni hilare, nerealiste au izbucnit războaie, și au fost masacrate mulțimi.

Este foarte greu să ne confruntăm cu faptul că ideile noastre sunt lipsite de sens. Este îngrozitor de greu de acceptat acest lucru. Și este atât de dificil, deoarece dacă acceptăm faptul că ceea ce nu are sens, nu are sens, trebuie să admitem și faptul că nici noi înșine nu putem fi atât de inteligenți precum am crezut.

Dar prețul acesta nici nu este atât de piperat precum pare la prima vedere.

Casta supremă împreună cu armata sa (personajele sale de prestigiu) și prin controlul mass-media ne-a înnebunit și ne-a luat viața.

Deoarece suntem morți vii.

Morți vii, față de cum am putea fi, dacă nu ar fi făcut cu noi toate acele lucruri, pe care le-au făcut.

Dacă rămânem la tipologiile ideale ale sexelor, și dacă analizăm ce am pierdut din cauza lor, ne îngheață sângele în vene.

În momentul acesta, pe Pământ, mai multe miliarde de femei și de bărbați nu învață nimic, nu inventează nimic, nu descoperă nimic, nu creează nimic și nu duc la bun sfârșit nimic, deoarece nu cred că acest lucru este posibil.

Gândurile și sentimentele acestor oameni gravitează în jurul tipologiilor ideale ale sexelor, și încearcă să se comporte corect, să trăiască corect, să-și formeze corpul cum TREBUIE, ca să fie acceptați, sau încearcă, într-un fel anume, să facă față acelei CONSTRÂNGERI TERIBILE, cum că înzestrările lor fizice nu sunt așa cum sunt cele pe care le așteaptă din partea lor actualele tipologii ideale ale sexelor.

În acest moment sacru capacitățile miliardelor de oameni sunt legate în noduri de câteva concepte false și josnice. Iar dacă privim faptele din perspectivă istorică? Atunci, câți oameni, și câte vieți găsim?

Se spune că în general femeile sunt mai proaste decât bărbații. Dacă cineva se uită în jur în lume, poate vedea că acest lucru este adevărat. Însă de ce?

Răspunsul poate fi găsit în tipologiile ideale ale sexelor. Cu ce se cuvine să se ocupe o femeie, și cu ce se cuvine să se ocupe un bărbat?

Și dacă aruncăm o privire asupra istoriei omenirii, putem vedea acea mulțime de femei, care nu au creat, nu au descoperit, nu au inventat și nu au dus nimic la bun sfârșit, deși erau capabile să facă aceste lucruri – dar un ideal le-a împiedicat în a le înfăptui.

Și exact același lucru este valabil și la bărbați.

În cazul în care femeile și bărbații și-ar alege meserie, artă și alte preocupări pe baza orientării și intereselor lor naturale, în loc să-și irosească timpul pentru urmărirea idealurilor de sex feminin și masculin, oare unde ne-am afla deja?

În cazul în care casta supremă nu ar fi atârnat conflicte între sexe cu întrebuintarea principiului „separă și stăpânește”, mă întreb când am fi pus pentru prima dată piciorul pe Lună?

În anul 1600, în locul expediției genocide a inchiizitorilor demenți?

Sau chiar mai devreme?

Știi că poate părea o exagerare ceea ce voi spune, însă cu vorbesc despre mai multe miliarde de artiști, oameni de știință și exploratori potențiali, dintre care niciodată niciunul nu a devenit artist, nici om de știință, nici inventator!

Cu toate că ar fi putut deveni!!!

Dar nu a devenit.

Deoarece casta supremă a dorit să nu fie, și au ajuns

mai degrabă sclavii tipologiilor ideale ale sexelor, impuse de către armata personajelor de prestigiu.

Rezumat pe scurt și succint: atât am pierdut până în momentul de față, pentru că am crezut în vorbele personajelor de prestigiu, în faptul că EI ȘTIU MAI BINE, iar noi vedem rău, gândim rău și credem rău. I-am crezut când ne-au zis că suntem proști. Iar când am crezut acest lucru am și devenit proști.

7.

După o muncă de douăzeci și cinci de ani, efectuată pentru casta supremă, pe unii poate îi irită faptul că formulez cu „noi”, faptul că mă consider ca făcând parte din specia umană, după ce un sfert de secol am lucrat împotriva acesteia.

Nu am nicio scuză.

Nu contează pentru ce fel de minciuni am decis să lucrez pentru ei. Am lucrat pentru ei, și am dăunat lumii. Acesta a fost rezultatul deciziei mele, și numai decizia contează.

Am greșit, dar pot să-mi recunosc greșelile, și am dreptul de a mă opri din greșeli.

Am comis crime pe care nimic nu le poate atenua, dar am dreptul să încetez cu săvârșirea crimelor.

Am fost prost, dar am dreptul să mă trezesc.

Am fost orb, dar am dreptul să văd.

Acest lucru este valabil atât pentru mine, cât și pentru orice altă persoană.

Casta supremă ne-a luat mințile, dar putem recunoaște acest lucru, și avem dreptul de a ne redobândi rațiunea.

Trecutul a trecut.

STELE DECĂZUTE

A ȘAPTEA LECȚIE DESPRE LUME

1.

În Washington DC se află o clădire numită Casa Albă, pe care o cunosc o mulțime de oameni. Această clădire se află acolo. Se află acolo, într-un loc, nu se mișcă, se vorbește mult despre ea, oamenii se pot duce acolo și o pot vedea, și oricine ajunge acolo, din orice țară, nu contează câți ani are, dacă e bărbat sau femeie, alb sau de culoare, asiatic, eschimos, sau orice altfel de persoană, dacă merge acolo unde se află Casa Albă, și privește în direcția în care se află, atunci o va vedea. Din acest motiv, Casa Albă a devenit punct de referință.

Luna și stelele sunt de asemenea puncte de referință. Sunt puncte de referință, deoarece se află sus pe bolta cerului și oricine le poate vedea dacă se uită în direcția în care se află ele. Din acest motiv oamenii celebri au fost numiți stele.

Se aflau pe scenă, sau apăreau pe ecranul de cinema, chipurile lor se puteau vedea peste tot, se ocupa și mass-media de ele, și prin urmare, când a venit vorba de o anumită celebritate, oamenii știau cine e persoana respectivă.

Orice lucru care poate fi văzut de către oricine, și căruia i se acordă suficientă atenție, va deveni punct de referință.

A fi celebru înseamnă: a fi punct de referință. A fi o celebritate nu este un mod de viață, ci este mult mai mult

decât atât.

A fi star înseamnă: a fi model, a fi pildă, a fi exemplu.

Înseamnă: a fi profesor.

A fi celebru înseamnă a învăța. Fiecare star e învățătorul poporului, indiferent că îi place sau nu acest lucru, indiferent dacă el crede asta sau nu.

Și dacă aruncăm o privire peste celebritățile lumii, peste acei oameni pe care masele îi admiră și îi urmează, și constatăm câți dintre ei sunt psihopați, sau infractori comuni, sau pur și simplu doar niște retardați mintal, atunci găsim o explicație destul de bună pentru halul în care este lumea.

Celebritățile sunt personaje de prestigiu.

Cu ajutorul lor se pot vinde articole de vânzare, gânduri, idei, concepții, sisteme de valori și stiluri de viață.

Să luăm de exemplu un muzician care prestează în fața a o mie de oameni. Se află pe scenă, iar ceilalți se află jos în public și se uită sus și văd muzicianul. Prin urmare, va conta foarte mult ceea ce spune și reprezintă muzicianul. Dacă scrie un cântec despre cât de minunat e să fumezi marijuana, sau în viața sa privată consumă heroină, atunci prin aceste fapte va face cu adevărat ca oamenii să se drogheze – fapt pentru care ar trebui să fie arestat, sau ar trebui să fie exterminat.

Deci, răspunsul corect la întrebarea de ce în pofida tuturor lucrurilor, a absenței totale a exemplelor bune, a reputației proaste, a dovezilor, a efectelor nocive evidente ale drogurilor, a dovezilor științifice adevărate, în pofida nenumăratelor vieți ruinate, a creșterii nivelului criminalității, a „sinuciderii sociale” rezultate din consumul de droguri, și în pofida faptului că NU EXISTĂ NICIUN EXEMPLU ca dependența de droguri să-l fi făcut pe cineva

mai bun, totuși, de ce recurg milioane de tineri la substanțe psihoactive, trebuie căutat în atitudinea idolilor lor față de droguri.

Cel mai de succes dealer de droguri din lume este un superstar dependent de droguri.

Nimeni nu este capabil să facă atâția oameni dependenți decât exemplul lui.

2.

Am reușit să ajungem la punctul în care, în ziua de azi, oamenii se laudă că sunt nebuni. Se laudă. SE POT LĂUDA!

Niciodată în istoria omenirii nu au fost lucruri atât de ușor acceptate depravarea și nebunia, ca în ziua de astăzi.

Realizarea acestui lucru a necesitat o treabă foarte serioasă și foarte chibzuită, deoarece trebuia distrusă luciditatea naturală a generații întregi.

Cum răspândește casta supremă aberațiile sexuale? Cum răspândește dependența de droguri? Cum răspândește depravarea?

Arată exemple.

Aduc câteva figuri ciudate, le acordă suficientă atenție cu ajutorul mass-media, și sunt prezentate ca și cum ar fi oameni de mare succes și extrem de fericiți, și prin aceste lucruri le transformă în personaje de prestigiu și puncte de referință – însă acești oameni sunt nebuni!

Acești oameni arată un exemplu rău.

Reprezintă un set de valori anormal.

În felul acesta funcționează ambalajul, în acest fel îndreaptă atenția oamenilor spre anumite lucruri. În felul acesta creează noi și noi personaje de prestigiu – cu ajutorul mass-media și cu ajutorul personajelor de prestigiu

precedente.

Încercați să găsiți un star în literatură, în muzică sau în filme, în lumea de afaceri, în politică sau în mediul academic, care este perfect normal, care reprezintă un set de valori normal, care trăiește în așa fel, se comportă în așa fel, iar prin muzica sa sau prin filmul său transmite un model care merită acceptat și urmat!

Veți găsi asemenea exemple, dar înspăimântător de puține.

Cultura este în declin, ambalajul prezintă oamenilor un stil de viață, o viziune despre lume și un comportament din ce în ce mai josnic drept un „exemplu bun”, drept un set de cerințe.

Cu cât celebritatea cuiva este mai mare, cu atât este mai mare prestigiul de care dispune acesta.

Majoritatea celor mai mari staruri ai lumii sunt niște figuri decăzute, care se comportă în mod delirant, trăiesc asemenea unui nebun, iar valorile pe care le transmit nu sunt valori. Partea semnificativă a celor mai mari staruri sunt oameni cu adevărat bolnavi.

Și nu este o simpă coincidență faptul că tocmai din acești oameni au făcut staruri!

3.

Arta este un subiect foarte sensibil pentru casta supremă. Nu există niciun alt lucru care se leagă atât de strâns de libertate precum arta, și nu există un alt tip de om care poate fi asuprit mai greu decât artistul.

În timp ce casta supremă a subjugat relativ destul de ușor viața științifică, și oprimarea exercitată peste această zonă o poate menține acum chiar și cu un efort mic, artei

trebuie să îi acorde o atenție foarte serioasă și în ziua de azi.

S-au răspândit două minciuni mari în legătură cu arta, care practic, au distrus adevărata artă. Aceste două minciuni sunt următoarele:

1. Artă înseamnă auto-exprimare.

2. Scopul artei este divertismentul.

Ambele stau foarte departe de adevăr. Și ambele sunt prielnice pentru a-i devia pe o cale greșită aproape pe toți cei care încearcă să creeze ceva.

Minciuna, conform căreia arta înseamnă auto-exprimare, a condus la faptul că din ce în ce mai multe lucruri au început să fie numite artă, și din ce în ce mai multe figuri excentrice au început să fie considerate artiști.

În felul acesta s-a format acea percepție cum că artistul nu este complet normal, are o privire cețoasă, nu are relație cu realitatea și se comportă ca un visător, etc.

Cealaltă minciună, care a afirmat că scopul artei este divertismentul, a condus la faptul că oamenii au crezut că arta are menirea de a-i face pe oameni să uite de realitatea deprimantă.

Casta supremă, prin aceste două minciuni gogonate, a târât arta în noroi, a șters funcția ei originală, și practic, a neutralizat-o de tot.

În ziua de azi, se pare că deși arta este un lucru amuzant, nu are o semnificație mai aparte, și aproape orice lucru este mai important decât arta.

Deși arta este, probabil, chiar mai importantă decât știința.

4.

De la începutul anilor 1980 am lucrat pentru casta

supremă ca și inginer proiectant al ideologiilor. O parte considerabilă a responsabilităților mele, mai ales în primii ani, a stat în legătură cu arta.

Casta a avut un eșec de proporții în domeniul science-fiction, care i-a demonstrat pericolul imens care o pândește în artă.

În prima parte a secolului al XX-lea sci-fi-ul a câștigat teren mare, și acest lucru nici nu era împotriva castei supreme, deoarece genul era științifico-fantastic, datorită faptului că scriitorii flecăreau minciuni înghițite. Dacă cineva nu a făcut acest lucru, lucrarea sa a fost imediat „retrogradată” ca și fantasy.

Numai că întreaga nebunie sci-fi a avut un efect secundar, pe care predecesorul meu de atunci, pur și simplu nu l-a recunoscut la timp. Iar acest lucru a fost faptul că nuvelele și romanele (și oarecum și filmele) despre spațiul cosmic au creat în oameni un interes atât de mare față de spațiul cosmic, încât vrând-nevrând, casta a instituit un program spațial, care practic, nu a servit niciun alt scop decât să demonstreze dificultățile și non-sensul călătoriei spațiale.

Scriitorii epocii de aur a genului science-fiction, prin faptul că au introdus în opinia publică prin poveștile lor visul călătoriei spațiale planetare și interstelare, au creat programul spațial. Așa s-a întâmplat, fără nici cea mai mică exagerare.

Învățând din toate acestea, de atunci, casta supremă este mult mai precaută în evaluarea operelor de artă aparent nevinovate, și în cazul celui mai mic factor perturbator, intervine imediat.

La începutul anilor șaptezeci, în Statele Unite ale Americii a apărut un nou trend muzical, mai precis în

Bronx-ul newyorkez. La finalul deceniului a început să devină popular, în 1979 a apărut primul disc, iar trendul nou s-a răspândit în lumea largă. Acesta a fost rap-ul.

Un cântec, pe nume „Message”, publicat în anul 1982 a stârnit interesul castei față de genul acesta, care purta în sine mesaje politice serioase despre opresiune. Deja, chiar în acel an, am primit mandatul pentru distrugerea rap-ului.

Am urmat procedeul obișnuit și în cazul rap-ului.

Trebuie ca fiecărei generații să îi fie oferite câteva simboluri, pe care le pot asocia cu libertatea, și care să îi facă să se simtă liberi. Deși niciodată nicio generație nu a primit libertate de când e lumea și pământul, a primit în schimb simboluri.

Așa au devenit simboluri ale libertății fleacuri, ca de exemplu părul lung, fusta mini, blugii rupți sau cursele infernale de pe autostradă.

Asta au primit oamenii, nimic altceva.

Fiecare generație are nevoie de câteva nimicuri, împotriva cărora se poate revolta. Acesta este principiul. Fiecare generație se revoltă împotriva sistemului, deși nu știu ce înseamnă sistem. Răzvrătirea lor a fost întotdeauna un fel de mișcare de nesupunere, indiferent cum au numit-o, și niciodată nu a fost o revoltă reală.

Politicienii, sau tiranii sau asupritorii, sau înțelepții, sau idioții (sau oricum s-ar numi întruchiparea sistemului în perioada respectivă) au spus că e interzis consumul de alcool la minori. Și la ce a dus asta? Milioane de oameni credeau că se revoltă împotriva sistemului dacă consumă alcool înainte de vârsta de optsprezece ani.

Apoi a urmat drogul, a urmat promiscuitatea sexuală, criminalitatea însăși. Și din nou, milioane de oameni au crezut și cred că se revoltă împotriva sistemului dacă

consumă droguri, dacă se prostituează și dacă comit infracțiuni de o gravitate minoră sau majoră.

Și în mod ciudat, nu și-au dat seama că ceea ce fac ori e total lipsit de sens (ca de exemplu părul lung, de care nu e interesată casta nici în cea mai mică măsură), ori e auto-distructiv (ca de exemplu alcoolul sau drogul), ori duce omul la sinucidere socială totală (ca de exemplu mișcarea hippie sau moda criminalității).

Pur și simplu au căzut în capcana castei supreme în timp ce credeau cu înverșunare că acum s-au revoltat bine împotriva ei.

Și eu însumi am urmat clișeul schițat de mai sus când am făcut din rap (care a fost de fapt ultima artă muzicală liberă) obișnuita revoltă stupidă „anti-sistem”.

Pentru a face acest lucru, în primul rând am inventat minciuna centrală, idolul de gând.

Inspirația mi-a venit dintr-o zicală romană veche, care suna astfel: „Carpe Diem” – „Trăiește în ziua de azi”.

Am reformulat această zicală, iar în loc de „Trăiește în ziua de azi” am schimbat semnificația în „Trăiește pentru ziua de azi”. Diferența între cele două zicale constă doar într-o singură prepoziție, însă semnificația originală s-a inversat. „Trăiește în ziua de azi” înseamnă „Acționează, nu amâna!”, însă „Trăiește pentru ziua de azi” înseamnă „Ignoră viitorul!”

În aceasta formă nouă, zicala era deja foarte utilizabilă pentru a oprima, a nenoroci oamenii. Deoarece dacă există numai ziua de azi, există numai clipa, atunci toate vorbesc despre experiențele momentane, prin urmare, orice lucru poate fi înfăptuit: poate să fie cineva liniștit infractor, alcoolic, dependent de droguri, sau orice altceva, important e să nu aibă niciun sens ceea ce face.

Ideologia, care a înconjurat minciuna centrală, a conținut minciuni precum „Doar banii contează, deoarece banii controlează totul”, „Infractorii sunt adevărații rebeli”, „Lumea nu poate fi schimbată”, „Sistemul judecă toate lucrurile pe baza culorii pielii” (bunul obicei vechi al castei, ațâțarea conflictelor, este prezent pretutindeni), etc.

După acesta a mai urmat doar transformarea unor delincvenți decăzuți în niște staruri (care necesită bani și mass-media), și totul a mers într-un fel propriu.

Astăzi în cultură rap-ul reprezintă publicitatea numărul unu a vieții de infractor și a sistemului de nonvalori.

Încă mai apar texte „dure”, mesaje ideologice, politice și religioase, însă acestea deja sunt doar niște elemente de genuri obișnuite, o mică tânguială pe care nimeni nu o ia în serios.

Pe cei care se revoltă împotriva ei, casta supremă îi tratează în felul următor: le cumpără sufletele pentru niște bani, pentru un mic renume, pentru puțin sex, și acești „răzvrățiți”, începând de aici, apar ca niște propagandiști, fără însă să observe acest lucru.

5.

Deși nu pot vedea în cărțile castei supreme, se pare că se tem de artă mult mai mult decât de știință.

De ce se abțin atât de mult de la ea?

Acest lucru poate fi înțeles numai dacă știm ce este arta în realitate.

Arta este cea mai pură formă de comunicare.

În consecință, arta trebuie să fie mai presus de toate, INTELIGIBILĂ.

Arta este, deci, comunicare, care are două componente: estetica și adevărul.

Estetică pentru a face comunicarea ușor de acceptat, și adevăr pentru a avea sens, folos de a accepta (de exemplu a viziona un film, sau a citi un roman).

Un artist adevărat privește lucrurile din propria perspectivă, prin lucrările sale comunică în mod clar și inteligibil cu masele, și nu este interesat deloc de moda variată, de tendințe, de genuri, de școli, și nu este interesat mai ales de personajele de prestigiu.

Un artist este capabil ca prin lucrările sale să exercite influență asupra gândurilor, sistemului de valori, concepției despre lume, visurilor și țărilor oamenilor.

Adică este capabil de toate acele lucruri pe care casta supremă le consideră monopolul ei.

Acesta este motivul pentru care fiecare putere opresivă disprețuiește arta și artiștii.

Un soldat sau un ofițer de informații renegat, cu o calificare înaltă, cu o experiență vastă și cu abilități remarcabile poate cauza unele probleme castei.

Însă o adevărată deteriorare a sistemului o poate provoca numai un artist.

6.

Casta supremă a introdus de la bun început o minciună imensă în artă, respectiv în instruirea artiștilor.

Au spus că talentul este indispensabil pentru ca cineva să poată deveni artist, iar talentul l-au definit ca înzestrare.

După care s-au format „comitete” alcătuite din personaje de prestigiu, care au decis cine e talentat și cine nu e talentat.

Deoarece nu au dat nicio definiție concretă cuvântului talent, personajele de prestigiu puteau spune orice voiau.

O perioadă foarte lungă poziția oficială a fost aceea că talentul nu poate fi dezvoltat, dar după aceea au schimbat-o și au creat „dezvoltarea de talent”, care a însemnat faptul că oamenii considerați talente au fost încredințați în grija personajelor de prestigiu renumite, care, la modul și în ordinea potrivită, au distrus în ei orice fel de calitate artistică adevărată, cum ar fi curajul, personalitatea suverană și altele.

În realitate, talentul este capacitatea de a înfrunța și nimic altceva.

Un om este cu atât mai talentat într-un anumit domeniu, cu cât este mai capabil să înfrunte acel domeniu.

De exemplu, dacă cineva dorește să devină lunetist trebuie să iubească armele. Trebuie să-i provoace plăcere activitatea cu arme, sunetul împușcăturii, țintirea, întreținerea armei, identificarea țintei, asamblarea muniției, etc. Trebuie să se simtă bine în preajma armelor. Zgomotul poligonului de tragere nu-i poate cauza durere de cap. Nu îi poate displace mirosul prafului de pușcă. Pentru el împușcarea unui alt om nu poate fi o povară insuportabilă.

În mare, cam aceste lucruri alcătuiesc partea de talent a profesiei de lunetist.

Cunoștința nu face parte din talent, ca de exemplu câte grade sunt în tub înainte și după prima împușcătură, sau cum se comportă în ploaie un anumit proiectil, ori în vânt puternic, sau cum se schimbă presiunea în craniul unui om dacă o bucată de oțel de zece grame pătrunde în el cu o viteză de două ori și jumate mai mare decât viteza sunetului.

Talentul nu înseamnă date, nu înseamnă competență, ci baza acestora: capacitatea de a înfrunța.

Competența se bazează pe talent. Talentul este baza cunoștinței. Tocmai din acest motiv, talentul și competența merg mână în mână.

Talentul nu-și poate atinge scopul fără competența necesară, iar cunoștința nu poate fi profundă fără talent.

Talentul se poate dezvolta prin faptul că ne acomodăm, treptat, cu anumite lucruri, ne împrietenim cu ceva.

Asta înseamnă talentul, nimic altceva. Oricine își poate dezvolta talentul în orice domeniu dorește.

7.

Ceea ce numim în zilele noastre artă, nu este artă. Ceea ce în ziua de azi este considerat artă este doar portavocea castei supreme, o parte a mașinii de propagandă.

Adevăratul artist nu este o ciudățenie, un personaj ciudat, excentric, pe care nimeni nu îl înțelege cu adevărat.

Adevăratul artist nu este un tip nebun, depravat, care trăiește pentru clipă.

Adevărata artă nu are menirea de a ghida atenția oamenilor spre sex.

Adevărata artă nu este un instrument pentru a infiltra minciuni hidoase în oameni.

Artistul adevărat, doar pentru ca să poată fi el însuși și să poată compune/crea liber, îndrăznește să sfideze toate personajele de prestigiu ale lumii.

Menirea artei este să arate calea; să arate exemple bune și rele oamenilor, din care aceștia să poată învăța; să simplifice complexul; să facă digerabile lucrurile grele; să aducă frumusețe în lume.

Adevărata artă poate elibera omenirea de sub opresiune.

Arta este răspândirea cunoașterii, în cel mai pur sens.
Atât de semnificativă este, deci, arta.
Despre asta vorbește, inițial, arta.

INFILTRARE PRIN EDUCAȚIE

A OPTA LECȚIE DESPRE LUME

1.

Sistemul de educație constituie o parte importantă a ambalajului. Menirea sistemului de învățământ este de a îi face pe oameni manevrabili.

Scopul școlii este de a educa oamenii după principiul autorității. Nu are alt scop.

Prin asta nu vreau să spun că programa sistemului educațional de vest sau de est constă în totalitate în minciuni, deoarece acest lucru nu ar fi adevărat. Însă pot afirma fără nicio ezitare faptul că principala sarcină a sistemului educațional este să convingă oamenii de anumite minciuni fundamentale.

Definiția modernă a învățatului este complet materialistă și amintește cel mai mult de hipnoză: învățatul este formarea reflexului condiționat; condiționalizare; inducerea acelei idei că elevul, la un anumit stimul (în acest caz, mai mult, la anumite întrebări), trebuie să aibă întotdeauna reacția (răspunsul) prestabilită.

O informație este cu atât mai valoroasă cu cât este mai utilă. Dacă informația nu se poate folosi la nimic, atunci nu are valoare, chiar dacă este adevărată. Aceasta este una dintre teoremele de bază mai puțin cunoscute ale cercetării științifice.

Dacă privim lucrurile din acest unghi atunci este foarte corectă afirmația că partea adevărată a materiei de învățământ constă în adevăruri insignifiante.

În ziua de azi, oamenii sunt umpluți la școală cu minciuni, cu adevăruri insignifiante. Adevăruri insignifiante, deoarece acestea nu fac viața cu nimic mai ușoară, ci dimpotrivă.

Formarea profesională aparține unei probleme de altă natură decât educația generală, dar și în cazul formării profesionale o bună parte a materiei de învățământ este falsă, iar adevărurile ori sunt insignifiante, ori oferă ajutor numai îndeplinirii sarcinilor profesionale. Cine a încercat deja să învețe o profesie la școală, acela știe că acest lucru este imposibil – după anii de școală sunt necesare luni și ani îndelungați ca omul să își însușească cu adevărat practica profesiei alese.

2.

Aproape în fiecare țară de pe Pământ viziunea despre lume oficial acceptată – deși total nefondată – este materialismul. Conform materialismului există doar o singură viață.

Oamenii alocă o parte semințicativă (10 – 15 – 20 ani) a acestei pretinse vieți singulare pentru a se familiariza cu anumite informații, din care 80 – 85%, după terminarea studiilor, pur și simplu le uită, iar restul nu le folosesc la nimic, cel mult doar vorbesc despre ele.

Programa, în mare parte, constă în informații total inutile.

Petrecem un sfert – o treime din viața umană cu asemenea activități total inutile, care sunt supraevaluate în

mod incredibil.

Ce înseamnă asta dacă nu neomenie?

Materialele oficiale afirmă că menirea educației este dezvoltarea culturii generale a oamenilor.

În primul rând acest lucru nu se poate obține.

Iar, în al doilea rând, acest obiectiv nu are niciun sens și acoperă o cantitate incomensurabilă de diletantism.

De ce este utilă cultura?

Ce ar trebui să ne acorde cultura generală?

Cine și pe ce fel de criterii a stabilit ce anume trebuie considerat cultură de bază?

Și ceea ce este și mai brutal: de ce țelul educației este dezvoltarea unui fel de cultură, și nu pregătirea pentru VIAȚĂ???

Răspunsul este, din păcate, mult prea ușor.

Deoarece, pe de o parte, nu este interesul castei supreme de a face viabil pe nimeni, ci dimpotrivă, iar pe de altă parte, pentru că în acest fel, este mult mai greu a deconspira pseudo-știința numită pedagogie, care este total inaptă de a învăța ceva pe cineva. Dacă este vorba doar despre simpla cultură, atunci ce ar fi examenul? Un mic test de memorie. Își amintește elevul de aceste lucruri, sau nu? Și atât.

Întrebarea ce va face în VIAȚĂ cu această cantitate imensă de informații înjghebată samavolnic, numită „cultură de bază”, nici măcar nu se va ivi vreodată!

Și ce poate fi mai natural decât că nu se ivește! Deoarece dacă ar conta și asta, atunci s-ar putea analiza dacă ființele umane care au părăsit sistemul educațional au devenit într-adevăr viabile, și dacă acumulează într-adevăr succes după succes în viață?

Deoarece din moment ce ar începe să aștepte acest

lucru din partea educației, atunci s-ar afla imediat că acest lucru nu funcționează.

Iar astfel, ca nu cumva să se afle că de fapt aici nu este vorba deloc despre învățământ, ci despre educație (mai precis: dresaj), ei spun că țelul învățământului este asimilarea culturii de bază, iar astfel vor putea, sub titulatura de „cultură” să arunce anapoda tot felul de informații inutile într-un coș numit „programă”, DOAR cu motivul că „de rănit nu poate răni dacă elevul aude și despre asta, și despre asta, și despre asta, și despre asta, și despre asta”, etc., etc., etc.

Această cantitate incomensurabilă de informații de prisos este infiltrată în oameni, pe parcursul multor ani, monopolizând timpul și energia lor și furând partea importantă a vieții lor.

Sistemul educațional ucide în oameni chiar și dorința de a învăța, și ponegrește în mod josnic cuvântul învățare, și duce la faptul că elevul să urască pe veci învățatul.

Unicul folos al sistemului de învățământ este că îi învață pe oameni două lucruri într-adevăr importante: știința de a scrie și citi, și cele patru operații aritmetice. Însă pentru învățarea acestor lucruri ar fi suficiente o lună sau două. Care este atunci sensul real al celorlalte 200 – 240 de luni?

Dacă oamenii ar petrece 10 – 15 – 20 de ani cu învățarea unor lucruri într-adevăr utile, ar putea salva lumea.

Ei bine, casta supremă nu și-ar dori acest lucru.

Casta supremă utilizează sistemul educațional pentru a ucide în oameni dorința și iubirea față de învățatură, ca să înlocuiască adevărata semnificație a învățăturii cu o definiție falsă, și astfel, să facă aproape total imposibilă înțelegerea

adevărată a oricărui lucru, și ca să infiltreze în miliarde de oameni concepții mincinoase.

Sistemul educațional plantează cu un succes extraordinar inhibiții în elevi, are un succes extraordinar în a zdrobi oamenii și în a extermina voința liberă a acestora.

Însă în învățământ nu are deloc succes. În asta a eșuat.

Eșecul educației se bazează pe definiția falsă a învățatului și a învățământului. Iar motivul pentru care unii oameni învață ceva, chiar și așa, la școală, se datorează talentului, dăruirii și angajamentului unor profesori.

3.

Inteligența și învățatul se află într-o legătură specială. Această legătură este unul dintre marele mistere.

Au elaborat o mulțime de teste IQ, numărul lor e de ordinul sutelor, poate ajunge și la o mie. Fiecare test abordează într-un mod puțin diferit inteligența: matematic, logic, geometric, unele pe bază geografică sau muzicală, altele în alte moduri.

Sute și mii de „experti” au simțit că este o problemă cu testele IQ existente. În spatele sentimentelor lor a stat observația că la testele IQ nu au reușit să realizeze un scor suficient de mare.

Testele lor proprii le-au bazat pe acele lucruri în care ei se considerau cei mai buni, și le-au modelat până când acestea și-au îndeplinit scopul – adică până l-au evidențiat pe creatorul lor ca fiind un om extrem de inteligent.

Definiția materialistă a inteligenței și a IQ este atât de confuză încât nu poate fi considerată deloc definiție.

Inteligența a fost definită astfel: deșteptăciune, capacitatea de a înțelege, cultură. Deci ce face inteligența

când funcționează?

La o astfel de întrebare pur pragmatică materialismul nu are răspunsul pregătit. De aceea dă un răspuns foarte evaziv: „moleculele cerebrale de mediere și de gândire aflate în creier, transformate în semnale electrice, datorate decalajului tensiunii dintre ele...” etc.

Această definiție am inventat-o eu cândva, și este atât de confuză încât nu o înțeleg nici eu însumi.

De fapt nu o înțelege nimeni, pentru că pur și simplu nu are sens. Dar acesta a fost, de fapt, țelul.

4.

Definiția științifică a inteligenței este foarte simplă: inteligența este capacitatea identificării și a soluționării problemelor. Aceasta este o definiție clară și practică.

Un om mai inteligent observă mai multe probleme, poate rezolva mai multe probleme, recunoaște mai rapid problemele, și le rezolvă mai repede. Asta e tot.

Puteți găsi în destule locuri această descriere și cu o simplă minte de cioban oricine poate ajunge la această concluzie.

„Explicația” materialistă este doar o perdea de fum.

Să presupunem că un individ intră într-o cameră, și rezolvă acolo un test IQ. Termenul limită este de 30 de minute, însă lui îi sunt suficiente doar 7 minute ca să rezolve testul, iar rezultatul este punctajul maxim: IQ-ul individului (împreună cu bonusurile de timp) este 210. În test au fost enumerate probleme pe care individul le-a recunoscut și le-a rezolvat. Deci, și-a folosit inteligența.

După aceea izbucnește un incendiu în clădire, iar omul nostru arde de viu, deoarece nu a putut scăpa din casă.

Un alt individ, care la același test a marcat în total 98 de puncte, iese fără probleme din casa aflată în flăcări și mai salvează încă opt oameni.

Cum este posibil acest lucru?

Acțiunea de a ieși dintr-o casă aflată în flăcări constă de asemenea în recunoașterea și rezolvarea unei serii de probleme, ca și rezolvarea unei ecuații cu cinci necunoscute.

Și atunci?

Atunci cum a putut eșua în utilizarea inteligenței individul cu un IQ de 210, când aceeași problemă nu a însemnat nimic pentru cel cu IQ-ul de 98?

Cum este posibil acest lucru?

Un om care a intrat în cartea recordurilor, pentru că potrivit unui test are un IQ de 288, nu ar fi niciodată capabil – nu ca să rezolve, dar NICI MĂCAR SĂ RECUNOASCĂ – o greșeală scandalosă într-o poezie sanscrită, dacă nu vorbește limba sanscrită și nu cunoaște forma metrică.

Ați înțeles acum?

Este imposibil de a recunoaște o problemă dacă nu știm nimic despre lucrul respectiv, iar dacă nu-l recunoaștem nu-l putem nici rezolva.

Și cum putem dobândi cunoștință despre ceva?

Prin învățare.

Deci, inteligența poate fi dezvoltată pur și simplu prin învățare.

Chiar într-o măsură facultativă.

Iar din acesta se mai poate deduce ceva: faptul că IQ-ul nu există. Așa numitele teste IQ nu măsoară inteligența, ci cultura, competența teoretică într-un anumit domeniu.

Deci, IQ-ul nu există.

Cel puțin nu în felul în care se spune. La întrebarea obișnuită „Cât este IQ-ul tău?”, răspunsul ar trebui să fie „Conform cărui test IQ?”. Căci câte teste – atâtea valori.

Așadar, nu există IQ absolut, pe baza căruia o persoană poate fi catalogată inferior sau superior din punct de vedere mental.

Deoarece inteligența este capacitatea identificării și a rezolvării problemelor, fiecare om are nenumărate IQ-uri, altul și altul în fiecare domeniu.

Cine este mai deștept: Einstein sau Lincoln?

Întrebarea este în mod inerent greșită. Corect ar suna astfel: în ce domeniu este unul mai deștept decât celălalt? Adică: care dintre ei este mai capabil, într-un timp mai scurt, de a recunoaște și de a rezolva mai multe probleme într-un anumit domeniu?

Un sudor, probabil, ar adormi la văzul unei table întregi plină cu ecuații matematice de grad superior, însă un matematician genial, probabil, ar ajunge la spital sau la morgă, eventual la închisoare dacă ar încerca să sudeze.

Este deja o altă întrebare ce domeniu este mai important într-o anumită situație, și nu are nicio legătură cu subiectul IQ-ului.

Fiecare om, în fiecare domeniu în parte, are un IQ diferit, iar IQ-ul în domeniul respectiv depinde doar de gradul de înțelegere al aceluia domeniu.

Țelul învățatului este să îl facă pe om capabil să poată face CEVA.

Înțelegerea este produsul final al învățatului.

Învățatul nu este formarea unor reflexe condiționate, ci este dobândirea cunoașterii.

Cunoașterea nu este acceptarea informațiilor

neverificate, transmise de către personajele de prestigiu, nici adorarea lor cu o pietate religioasă, ci este o convingere personală.

Deci, omul poate afla ceea ce există pe partea întunecată a Lunii, nu dacă citește părerea prestigiului X. sau Y., ci dacă se duce și se uită că ce se află pe partea întunecată a Lunii.

Se duce acolo și vede cu propriii ochi. Acest lucru înseamnă convingere personală. Asta înseamnă cuvântul cunoaștere.

Dacă cunoașterea nu este o experiență empirică personală, ceva ce noi am văzut cu propriii ochi, atunci acea cunoaștere poate fi doar una pe care am crezut-o pentru că a spus-o cineva. Dacă nu experiența personală este decisivă, atunci mai rămân doar personajele de prestigiu.

Învățarea însăși este o metodă sistematică, care conduce oamenii la înțelegere, la certitudine privind un anumit lucru.

Învățatul este una dintre cele mai profitabile activități.

Învățatul poate eleva omul sau însăși omenirea la orice eminență.

CĂTUȘA ECONOMICĂ

A NOUA LECȚIE DESPRE LUME

1.

Fără economie nicio civilizație nu este viabilă. Economia este un sistem care creează produse și servicii pe care le valorifică. Pentru a se putea forma comerțul, este nevoie de ceva care poate fi schimbat în altceva. Acest ceva

poate fi un produs, de exemplu o casă, sau un serviciu, ca de exemplu proiectarea unei case.

Există un singur tip de comerț, iar acesta este trocul. Însă trocul direct este extrem de greoi, nici nu v-ați putea închipui cât este de complicat și de lent, și cât e de inefficient.

În trocul direct dacă cineva dispune, să zicem, de un scaun, și și-ar dori pai, atunci va trebui să caute un om care are pai și își dorește un scaun, și tocmai scaun din acela care îi este oferit.

Pentru a crește eficiența economiei, au inventat trocul indirect, iar în schimbul de mărfuri și servicii au introdus un pas intermediar. Acest pas intermediar este instrumentul de schimb universal, toate fiind schimbate în acesta, instrumentul reprezentând banii.

Fără economie și fără bani ori nu am mai trăi, ori ar fi încă epocă primitivă.

Economia și banii nu sunt lucruri rele. Acestea sunt doar instrumente foarte importante în menținerea unei comunități de proporții mari.

2.

Economia este sistemul care domină în modul cel mai direct corpul nostru. Din punct de vedere fizic trăim din sistemul economic, prin acesta mâncăm, bem, domiciliem, muncim, ne distrăm, ne relaxăm, primim îngrijiri medicale.

Sistemul economic este plin de mecanisme, care sunt utilizate pentru a ne controla prin nevoile noastre fizice.

Un om petrece o parte semnificativă din viața lui făcând bani pentru a-și putea menține corpul.

Lupta zilnică, pentru simpla existență, umple o imensă parte din timpul, energia, gândul și atenția sa.

Majoritatea oamenilor efectuează o muncă doar pentru bani, și de care, de altfel, nu sunt interesați.

Dacă nu ar exista cătușa economică, oamenii s-ar putea concentra asupra lucrurilor pe care le plac cu adevărat, ar putea învăța lucruri care îi interesează cu adevărat.

Adevărata viață umană, viața demnă de omul adevărat începe doar după ce nu mai trebuie să ne luptăm pentru simpla supraviețuire, și după ce viața noastră nu va mai fi condusă de presiunile externe.

Am putea obiecta prin faptul că nenumărați oameni bogați sunt doar în goana după bani.

Acesta este un lucru cert, însă se datorează doar faptului că ei nu știu care e menirea banilor.

Banii înseamnă combustibil, care este capabil să ruleze vieți, afaceri, proiecte, organizații, de asemenea, cu bani se poate cumpăra timp, timp pentru lucrurile cu adevărat importante.

Un om care muncește, care creează, prin activitatea sa, prin produsul sau serviciul creat contribuie corespunzător la economie; nu mai este necesară o contribuție suplimentară.

Statul nu are nevoie de impozitul pe venit – indiferent ce fel de explicație științifică se dă pentru natura sa indispensabilă. Impozitul este doar și exclusiv un element instituit samavolnic, a cărui funcție unică este controlarea cetățenilor.

Impozitul pe venit nu este doar certificatul de sărăcie al economiei politice, autodefinite de către sine, pentru un motiv necunoscut, știință; impozitul pe venit este pur și simplu doar un instrument pentru a oprima.

Cu cât se pricepe mai bine cineva la o profesie, cu cât este mai eficient și mai diligent, cu atât trebuie să plătească un impozit mai mare, adică va fi pedepsit cu atât mai mult.

Cu cât cineva este un membru mai puțin util pentru societate, cu atât va fi pedepsit mai puțin. Dacă este absolut inutil, dacă este doar un juțeu pe gâtul celorlalți, dacă nu contribuie cu nimic la societate, va fi recompensat – cu alte cuvinte: va primi subvenție (ajutor bănesc) pentru acest lucru.

Acel tip de sistem de impozitare care ajustează impozitul pe venit după nivelul venitului, adică cu cât câștigă mai mult cineva cu atât va trebui să plătească un procent mai mare în impozit, se leagă de numele lui Karl Marx.

Sensul acestui tip de sistem este doar faptul că prin el a devenit imposibil ca omul să devină legal independent din punct de vedere economic, și să nu mai simtă strângerea cătușei economice.

Indiferent cât de talentat este cineva, indiferent câtă cunoștință are, cât lucrează, cât profit aduce unei țări, nu poate scăpa de cătușa economică, deoarece sistemul de impozitare al lui Marx nu permite acest lucru.

Legal nu. Doar ilegal. Dar în clipa în care cineva încalcă legea, a și oferit ocazie de atac sistemului.

Ideologia care a vândut acest tip de sistem de impozitare opresiv conține teze precum „povară comună” (împărțirea greutăților), „impozitare echitabilă”, „scutirea săracilor” și altele.

Pentru ca aceste minciuni să fie acceptate, în primul rând, trebuiau convinse masele că numai prin metode ilegale se poate îmbogăți cineva, și toți cei care trăiesc bine sunt niște criminali și îi exploatează pe alții.

Această concepție eludează total înzestrările individuale, abilitățile, inteligența, perseverența, cerbia, meticulozitatea și am mai putea înșira multe. Și negând toate astea, afirmă că cine are bani, are, numai și numai pentru că

a luat de la alții.

Economia, datorită sistemului de impozitare marxist, este structurată în așa fel încât pedepsește teribil pe „cineva”, care face ceva pentru comunitate, și recompensează orice „nulitate”, care doar strică aerul. De-a lungul timpului, casta supremă a dezvoltat puține instrumente pentru distrugerea moralului de o asemenea eficacitate precum impozitul pe venit.

3.

Orice am lua ca exemplu, aproape sigur este necesară o anumită sumă de bani ca să putem menține și să putem ține în funcționare acel ceva.

Deci, banii înseamnă combustibil.

Casta supremă a născocit nenumărate trucuri care îi permit ca prin manipulații financiare să poată ține în dependență aproape orice.

De exemplu, inventează că o minciună va fi materie de învățământ la facultăți. Însă una dintre universități nu este dispusă să predea minciuni, deoarece directorul înțelege cum stau de fapt lucrurile. Ce se va întâmpla? În scurt timp facultatea va rămâne fără sursă de fonduri și va dispărea. În cazul în care directorul este doar un angajat, școala va fi salvată numai dacă directorul va fi concediat, astfel proprietarul îl va destitui pe director.

Iar facultatea care s-a împotrivit atât de vehement să facă dintr-o minciună materie de învățământ obligatorie, într-un final o va face materie de învățământ – sau „Dumnezeu s-o odihnească!”

Rămânând la acest exemplu, să spunem că directorul a fost disponibilizat din funcție. Încearcă să-și găsească un nou

loc de muncă la o altă instituție de învățământ, dar pentru că se află pe lista neagră, nu va fi primit nicăieri (sau în cazul în care va fi, după scurt timp va fi înlăturat din funcție), deoarece cătușa „economică pocnește”, iar școala este obligată să cedeze în fața presiunilor, dacă dorește să se mențină.

Un inginer genial vrea să inițieze un proiect de cercetare și va căuta sponsori. Vestea va ajunge la casta supremă, iar casta va aranja lucrurile în așa fel încât inginerul să obțină sprijinul cerut. De ce? Deoarece casta supremă are nevoie de cunoștințele acestuia și vor să vadă unde poate ajunge.

Iar apoi ce se întâmplă? Cercetătorul, contra bani, a transferat sponsorilor drepturile de autor, de proprietate industrială, de publicitate, drepturile comerciale, etc., iar astfel descoperirile sale vor fi îngropate și nu vor ajunge niciodată la publicul larg.

Sunt și cazuri în care, pe parcurs, își dau seama că cercetarea este prea periculoasă, iar pentru asta vor inventa o scuză, vor simula indignare, vor îngheța susținerea financiară, iar apoi exclamând că au fost înșelați, vor revendica banii investiți. Iar cercetătorii, oamenii de știință, brusc se vor îngloda în datorii, și este posibil și faptul că pentru acest lucru să devină săraci și/sau să ajungă la închisoare.

În principiu, casta supremă utilizează trei metode pentru a reglementa lumea din punct de vedere economic:

1. Pur și simplu nu sponsorizează anumite lucruri (proiecte, mișcări politice, etc.), iar prin toate mijloacele disponibile va împiedica ca acestea să ajungă la surse de finanțare.

2. Oferă sprijin financiar, dar condiționează banii (ca

de exemplu în cazul facultății de mai sus, unde condiția a fost învățarea unei minciuni).

3. Oferă sprijin financiar, însă doar ca prin acesta să obțină anumite invenții (etc.), pe care apoi le va păstra pentru sine, și care nu vor ajunge niciodată la oameni.

Prin aceste trei metode au atrofizat discipline întregi, ramuri medicale, școli, inovații tehnice, etc.

Prin utilizarea cătușei economice au dispărut în neant metode de zbor, școli de vindecare despre care nu a auzit aproape nimeni. Și ele nu au dispărut din cauză că nu au funcționat, sau nu au fost destul de eficace.

Chiar dimpotrivă.

4.

Concernul reprezintă un grup de firme, în care firmele aparent independente au o conducere comună.

Economia este condusă prin concerne secrete.

Cele mai mari întreprinderi, imperii de întreprinderi au o conducere comună. Acestea sunt concerne secrete neînscrise, neînregistrate, care nu au nicăieri nicio urmă.

Firmele determinante ale unor ramuri industriale sunt controlate din spate de același organ de conducere. Firmele aparent concurente, în realitate nu sunt rivale.

Liderii numărul unu ai vieții economice se întâlnesc în cluburi, acolo își încheie contractele, acolo cad de acord asupra obiectivelor, strategiilor lor.

Stăpânii economiei pot crea bani: bat, imprimă banii, iar de când sistemul bancar s-a informatizat, tastează banii. Stăpânii economiei creează banii, deci nu îi primesc sau nu îi merită.

Acest lucru înseamnă că nu oferă nimic în schimbul

banilor, dar pot să obțină orice pentru bani.

De exemplu, dacă doresc să cumpere o întreprindere a cărei valoare este de 5 miliarde de dolari, cu diferite trucuri vor negocia prețul la 3 miliarde de dolari, apoi se așază în fața calculatorului și introduc „\$ 3.000.000.000”.

După care apasă tasta ENTER sau dau click cu mouse-ul la locul potrivit, iar astfel au transferat „banii”, iar întreprinderea a zburat în proprietatea lor.

Și toată lumea este fericită.

Creează banii, dar nu muncesc, nu dau nimic pentru ei.

5.

Potrivit unei concepții recente din ce în ce mai populare, lumea este condusă de marile dinastii bancare, și acestea au învins civilizația cu banii.

Aceste dinastii bancare există cu adevărat și au acaparat averi incomensurabile prin mii de feluri de trucuri, și au ferecat într-adevăr în cătușa economică o mare parte a lumii.

Dar nici pe departe nu sunt ele cei ce stau pe culme.

John F. Kennedy a elaborat o lege, iar cei mai puternici bancheri ai lumi nu puteau face nimic împotriva ei. Orice ar fi făcut, legea era acolo, din cauza unui singur politician și-au pierdut cea mai mare afacere și în America dreptul de a emite monedă nu a mai stat în proprietate privată.

Politica, deci, stă deasupra economiei.

Nu contează aparențele, acesta este adevărul.

J.F.K. a învins singur cei mai puternici moguli.

Iar băncile mari numai așa și-au putut recâștiga influența, ucigând președintele. Au pus în scaunul de catifea vacant un bărbat care putea fi cumpărat.

A fost ucis.

Au înlăturat președintele cu forța, deoarece cu bani, cu influență și cu amenințări nu au putut.

Cu violență – deci violența este deasupra politicii.

Și pentru că fiecare om gândește, toată lumea crede ceva, și sunt lucruri pe care oamenii le fac, și sunt lucruri pe care nu le fac niciodată, este vizibil faptul că influențarea gândirii stă deasupra tuturor.

Deoarece există un motiv pentru care o dinastie bancară nu atacă o altă dinastie bancară; există un motiv pentru care nu se comit atentate asupra șefilor acestor dinastii; există un motiv pentru care bogățiile lor nu sunt luate, nu sunt împușcați pe stradă, nu sunt otrăviți în cluburile lor favorite.

Gândurile sunt cauzele tuturor lucrurilor.

Puterea legislativă stă deasupra puterii emiterii monedei, violența stă deasupra puterii legislative, iar convingerea concepțiilor stă deasupra tuturor.

DOCTORUL BOLNAV

A ZECEA LECȚIE DESPRE LUME

1.

În China antică, doctorii primeau dotație în mod regulat de la pacienți și trăiau din aceste indemnizații. Iar pacientul a plătit doctorul ca să fie sănătos, nu ca să-l vindece dacă e bolnav. Dacă pacientul s-a îmbolnăvit, nu a mai plătit doctorului până când acesta nu l-a vindecat.

Doctorii erau plătiți ca să prevină bolile, iar dacă nu au putut atinge acest scop, atunci nu mai erau plătiți. Dacă un

doctor avea prea mulți pacienți era posibil ca doctorul să fie alungat, să fie închis sau executat.

Astăzi, acest lucru este total inimaginabil.

În ziua de azi, standardul de viață al unui doctor, care desfășoară practică privată, depinde de numărul pacienților săi, și numai un om bolnav se duce la doctor, nu și un om sănătos.

În ziua de azi, așa numita medicină primește cu atât mai mult sprijin de stat și de fundație, cu cât numărul pacienților este mai mare, și cu cât numărul bolilor e mai mare.

Acesta este tocmai opusul acelu sistem care a existat în China Veche.

Prin urmare, și cercetarea avansează într-o direcție total diferită.

În ziua de azi, un doctor care are numai pacienți sănătoși, moare de foame.

2.

Cu mulți ani în urmă, când nu eram încă omul castei supreme, am avut un prieten care s-a îmbolnăvit de cancer, iar doctorul său i-a spus că mai are de trăit cel mult o jumătate de an.

Prietenul meu a vizitat și alți doctori în speranța că diagnosticul este incorect.

Dar opt doctori au confirmat că: într-adevăr are cancer și se află pe moarte.

Șocul l-a abătut pentru câteva zile, dar apoi s-a înviorat, s-a încumetat și a umblat în lung și-n lat până a găsit un doctor care putea vindeca cancerul.

Bătrânul vindecător mexican a injectat un fel de

extract în tumoare, iar tumoarea s-a absorbit. Prietenul meu a apărut cu patru săptămâni mai târziu și a fost complet sănătos.

S-a dus la toți doctorii care l-au diagnosticat înainte, și fiecare dintre ei au constatat că nu mai are cancer. Au spus: „Evident, diagnosticul a fost greșit, se întâmplă uneori”.

Prietenul meu, după aproximativ doi ani, s-a îndrăgostit de o fată, apoi s-au căsătorit. Se iubeau nebunește, însă, odată, fata s-a îmbolnăvit. De cancer.

Prietenul meu nu era disperat, deoarece cunoștea un doctor care putea vindeca cancerul.

Însă soția sa nu credea în bătrânii făcători de minuni...

Ea credea în doctori...

S-a supus la orice recomandau doctorii, dar nu s-a vindecat. După opt luni a murit.

Prietenul meu aproape că și-a pierdut mințile de durere: nici nu a vrut să mai trăiască.

După câteva săptămâni m-a sunat din închisoare, unde a fost închis pentru crimă. Deoarece a luat o pușcă, a vizitat doctorul soției sale, l-a întrebat de ce nu a fost capabil să vindece dragostea vieții sale, iar răspunsurile, evident, nu erau pe placul lui, deoarece conversația s-a încheiat cu împruscarea doctorului.

A relatat povestea în fața instanței, dar NIMENI nu a dat crezare cuvintelor sale.

Doctorii s-au justificat că a existat într-adevăr un diagnostic greșit despre starea sa, însă lucruri de genul acesta se mai întâmplă. Prietenul meu a fost condamnat la moarte și a fost executat.

Toate astea s-au întâmplat la începutul anilor optzeci, cancerul era deja și atunci gogoriță; milioane de oameni au murit din cauza lui și miliarde de oameni se temeau de el.

Prietenul meu a avut o veste mare: există un om în Mexic care poate vindeca cancerul!

Nu trebuie să moară omul din cauza cancerului, deoarece există cineva care îl poate vindeca pentru doar câțiva dolari!

Nu interesa pe nimeni acest lucru.

La vremea aceea m-a indispus destul de tare acest caz, însă am înțeles din el modul în care e capabil prestigiul (în acest caz doctorul) să închidă drumuri, să prezinte minciuna drept adevăr, și să măcelărească oameni – fără arme.

3.

Deoarece, în acel timp, și eu mă temeam de cancer, m-a bulversat destul de tare cazul și îmi amintesc cum mă gândeam nopți întregi la lumea interioară a doctorilor. Oare ce pot simți și ce pot gândi doctorii când stau la masa lor în halat alb, și spun omului bolnav și distrus din fața lor că nu există altă cale de rezolvare decât un tratament al cărui eficacitate, blând spus, se poate pune la îndoială, și afirmă că nu există o metodă mai bună pe tot Pământul!

Nu am putut înțelege acest tip de credință oarbă, șocantă, inimaginabilă, fanatică, tipică teroriștilor sinucigași, cu care un doctor crede că deține FIECARE metodă, fiecare idee, fiecare procedură prin care a încercat vreodată cineva să trateze o boală pe această Planetă, și ȘTIE că dintre TOATE, TOATE, TOATE posibilitățile numai oferta sa poate aduce rezolvare, fiind cea mai eficientă.

Apoi am fost recrutat de către casta supremă, și în scurt timp am înțeles ce se întâmplă și de ce.

Sistemul medical e un instrument important. Ce credeți, cărei dintre cele patru mari rețele îi aparține?

Rețelei politice? Poate rețelei economice? Industriei violenței? A ideologiei?

Ei bine, vă spun că: întregul sistem de sănătate, în întreaga lume, se află sub supremația rețelei de violență.

Doctorul adevărat este un vindecător profesionist. Iar doctorul fals este un comerciant, care vinde medicamente, metode și minciuni.

Există anumite produse care sunt fabricate la un preț uluitor de mic. Acestea sunt medicamentele. Există medicamente al căror chintal costă câțiva cenți, însă al căror miligram se vinde la câțiva dolari. Acest lucru nu este o exagerare, poate fi verificat!

Malfuncția corporală, datorată stilului de viață incorect, afecțiunile cauzate de stres, sau problemele vieții cotidiene SUNT DENUMITE, SAMAVOLNIC, BOLI; întocmesc lista simptomelor, dau un nume științific stării, apoi încep să diagnosticheze această stare drept o boală la oameni, care din cauza acestui diagnostic cheltuiesc o grămadă de bani pe un produs care nu îi vindecă și care are un profit mai mare decât heroina.

Doctorul spune: „Dumneavoastră suferiți de boala cutare și trebuie să cumpărați aceste și aceste medicamente”. Iar dumneavoastră spuneți: „DA!” Și veți cumpăra medicamentele.

Meditați asupra acestui lucru din perspectiva comercială!

Să presupunem că dumneavoastră vindeți ceva, ieșiți pe stradă, vă închideți ochii, arătați pe o anumită persoană, după care vă duceți la persoana respectivă și îi spuneți următorul lucru: „Dumneavoastră sunteți clientul meu!” El este clientul dumneavoastră și fără nicio opunere cumpără orice lucru îi oferiți. Orice, într-adevăr orice! Indiferent că

are sau nu nevoie de acel lucru, indiferent dacă are sau nu bani pentru acel lucru!

Ați fi un om de afaceri de succes, așa-i? Ați putea vinde orice lucru oricui doriți. Chiar oricui, doar cu faptul că îi spuneți: „Dumneavoastră sunteți clientul meu!” Și gata, asta e tot!

Așa numita medicină face exact același lucru!

Un tip vine la dumneavoastră și vă spune: „Cumpărați această prostie!” Iar dumneavoastră îl trimiteți dracului, deoarece nu sunteți interesat. Iar tipul vă spune: „Dumneavoastră sunteți bolnav. Acesta vă va vindeca!” Iar dumneavoastră vă speriați și plătiți produsul.

Acesta este jaful cel mai sofisticat pe care l-au născocit vreodată!

4.

Casta supremă, cu ajutorul prestigiului „medicinii”, vinde anumite minciuni și ține departe de oameni adevăruri.

Deoarece adevărul este acela că dumneavoastră sunteți otrăvit zi de zi.

Da, da: DUMNEAVOASTRĂ SUNTEȚI OTRĂVIT!

Sunteți îndopat în fiecare zi a vieții dumneavoastră cu substanțe toxice ușoare, de o cantitate mică, dar periculoase și mortale pe termen lung.

Aceste toxine sunt introduse în organismul dumneavoastră prin alimente (și prin aerul poluat).

Da, alimentele sunt otrăvite. Zău. Și în mod conștient.

Indiferent cum sună, acest lucru este un fapt.

Lucruri precum zahărul sau aditivii artificiali – sunt otrăvuri.

Otrăvuri comune.

Tendințele nutriționale variate nu aduc, în general, rezultate reale, deoarece nutriționiștii nu sunt conștienți de ceea ce se ascunde în spatele lucrurilor.

Și cum se ajunge ca dumneavoastră să vă otrăviți singur?

Cu gusturi.

Deoarece gusturile sunt droguri.

Într-adevăr. Și în sensul clasic.

GUSTURILE SUNT DROGURI!

Gusturile puternice, create artificial sau amplificate, care în natură nu apar sau sunt prezente foarte rar, se comportă ca niște droguri în organismul dumneavoastră. Astfel deveniți cu adevărat dependent de anumite gusturi.

Gândiți-vă: ați putea renunța la orice, în clipa asta, pentru totdeauna?

Probabil că nu.

Indiferent de care gust sunteți dependent: cafea, bere, cacao, unt, carne prăjită, ciocolată – ele conțin, toate, otravă, și dumneavoastră – datorită faptului că sunteți dependent de gust – consumați din ele în mod regulat, iar astfel introduceți în organismul dumneavoastră, în mod regulat, o anumită cantitate de otravă.

În urma otrăvirii pot apărea milioane de feluri de stări, a căror mare parte este considerată boală. Dar acestea sunt intoxicații. Intoxicații! Și trebuie tratate ca atare, dacă într-adevăr vindecarea este scopul.

Desigur, existența otrăvurilor nu este un răspuns pentru toate. De răspunsul complet aparțin și așa numitele boli deficitare, cât și stresul.

Dar nu există mistere reale în domeniul vindecării.

În schimb, există interese de afaceri, politice și ideologice uriașe, iar întregul sistem de sănătate face parte

din industria violenței, deoarece prin el pot fi ținuți în șah, pot fi distruși din punct de vedere al sănătății, și pot fi uciși miliarde de oameni.

SINGURUL MOTIV AL RĂZBOAIELOR

A UNSPREZECEA LECȚIE DESPRE LUME

1.

Știți ce au făcut francezii în Primul Război Mondial?

Știți ce au făcut nemții în cel de-al Doilea Război Mondial?

Știți ce au făcut americanii în Vietnam?

Știți ce au făcut sovieticii în Afghanistan?

Știți ce au făcut irakienii în Kuwait?

Vă spun eu: absolut nimic!

O țară nu este un sistem închis, nici măcar un continent nu este un sistem închis.

Această Planetă este un sistem închis. În consecință pe această Planetă toate sunt de nivel global și fiecare lucru îl privește pe fiecare om.

Orice s-ar întâmpla într-o țară, acel lucru le va privi și pe celelalte țări. Nimic nu este personal.

De la accidentul nuclear de la Cernobîl, aproape că nici nu mai trebuie explicat acest lucru.

În realitate nu există popoare, doar oameni. Nu există nici țări, doar Planeta aceasta.

Aceasta este situația de bază.

Însă pe o astfel de situație nu se poate construi o violență prea mare, nu se poate crea suficientă violență încât să se poată distrage atenția, gândirea, sentimentele și

activitățile a mai multor miliarde de oameni.

Din acest motiv, casta supremă a trebuit să convingă oamenii că cei care trăiesc în alte zone geografice sunt străini și periculoși, dar, cel puțin sunt suspecti.

Astfel este deja posibilă crearea criminalității internaționale, a războiului și menținerea amenințării de război.

2.

Luciditatea nu este altceva decât abilitatea de a recunoaște diferențele. Așadar, generalizarea exagerată este inamicul lucidității și aproape toate generalizările sunt exagerate.

Generalizarea (eludarea diferențelor) este unul dintre instrumentele cele mai de bază, cele mai eficiente și totodată cele mai rele ale manipulării.

Mass-media, de fapt, generalizează totul.

Generalizarea, precum o boală, s-a răspândit atât de mult și este atât de eficientă încât, dacă se prezintă la TV că s-au întâmplat trei îmbolnăviri în trei țări diferite, atunci reacția va fi „a izbucnit pandemia”. S-au îmbolnăvit trei oameni din cei șase miliarde, iar acest lucru va fi privit ca o pandemie!

Violența nu se poate răspândi, dacă nu este fondată prin generalizare.

Este absolut imposibilă declanșarea unui război, dacă înainte nu a fost fondat prin generalizare.

Deci, întrebarea este ce au făcut nemții în cel de-al Doilea Război Mondial; ce au făcut americanii în Vietnam; și ce au făcut irakienii în Kuwait?

Iar singurul răspuns corect sună în felul următor:

ABSOLUT NIMIC!

Nici nemții, nici americanii, nici irakienii nu fac nimic. Acestea sunt popoare, însă popoarele nu pot acționa.

În cărțile de istorie putem citi despre faptul că în cel de-al Doilea Război Mondial nemții au atacat Franța. Este o imposibilitate absolută! Este o minciună. Acest lucru nu s-a întâmplat! Popoarele nu acționează. Poporul este o noțiune abstractă, care indică un fel de comunitate, nimic mai mult. Pentru păcatele unor persoane concrete, nu se poate condamna și nu se poate responsabiliza o întreagă populație. Aceste feluri de „responsabilități colective” întotdeauna duc la faptul că adevărații făptași scapă, însă, în locul lor vor fi pedepsiți o mulțime de oameni nevinovați.

La comanda unor oameni, și conform planurilor unor oameni, dintre care unii s-au născut în Germania, unii în Austria, și alții în alte țări, o armată, care purta drapel german, și care a constat în mare parte din oameni care s-au născut în Germania, a atacat locuitorii Franței. Acest lucru e veridic, s-a întâmplat cu adevărat. Și nici pe departe nu era de acord cu acest pas fiecare om de naționalitate germană!

Vă puteți imagina câtă amenințare a necesitat faptul ca soldații armatelor celui de-al Doilea Război Mondial să masacreze oameni anonimi, total străini lor?

Aveți idee cât de urât și cât de brutal au trebuit să fie amenințați și disciplinați oamenii înrolați în armate (și familiile lor) ca să execute comenzile fără sens?

Conform mărturiei înregistrărilor contemporane, mai mult de 50% dintre soldații armatei germane nu au fost dispuși să ucidă nici chiar sub efectul acestor amenințări!

Conducerea trebuia să elaboreze adevărate tabere de reeducare și programe, încât să-și poată sili soldații să comită păcate mortale la comandă.

În așa măsură nu erau de acord cu războiul!

Dacă condamnăm națiuni, acest lucru va avea două rezultate:

1. Adevărații vinovați vor scăpa! Acest lucru este absolut sigur.

2. Vom ajunge să urâm națiuni întregi, adică să generalizăm, iar acest lucru nu este altceva decât o propagandă instigatoare de război!

Ca să putem identifica și rezolva o problemă, trebuie să fim capabili de a distinge lucrurile.

Toate sunt făcute de oameni: oamenii fac bunele și relele, iar dacă nu suntem capabili să distingem oamenii, și dacă nu suntem capabili să identificăm adevărata sursă a pericolului, atunci nu putem face nimic în legătură cu acel lucru.

Casta supremă este conștientă de acest fapt, și îi îndobitocește într-adevăr din ce în ce mai mult pe oameni prin faptul că mass-media răsună de la generalizări.

3.

Casta supremă plantează generalizarea în oameni. Iar astfel vor vedea totul ca pe un aluat omogen, neted, și vor înnebuni.

Toate sunt la fel.

Toată lumea e la fel.

Ori nu a făcut nimeni nimic, ori a făcut-o toată lumea!

Ca să se poată declanșa un război este necesară o cantitate uimitoare de generalizare!

Condiția de bază a războiului este faptul ca într-un cadru organizat forțele armate a cel puțin două țări să se atace și să înceapă să se ucidă reciproc.

Cum ar putea fi convins un om ca să meargă într-o altă țară și să ucidă locuitorii de acolo? Prin confuzie! Cu un asemenea grad de confuzie care este echivalentă cu halucinația.

Opt iranieni se duc în China, unde comit o crimă.

Dacă nu ar exista generalizare, ce s-ar întâmpla? I-ar urmări pe acești opt oameni, i-ar aresta și i-ar pedepsi, și nu s-ar menționa nici măcar odată originea lor.

Însă, dacă generalizăm, atunci crima comisă de acești opt iranieni în China va însemna DECLARAȚIA DE RĂZBOI a Iranului împotriva Chinei, în „consecința” căruia lucrul armata chineză se duce în Iran și începe să omoare oamenii.

Fără generalizare nu poate exista război, nu poate exista conflict între țări, popoare, religii, sau între orice alte comunități.

Observați faptul că atunci când câțiva oameni albi, născuți în Anglia comit o crimă în Statele Unite, problema războiului nici nu se pune, în timp ce, dacă câțiva sirieni comit o crimă în Statele Unite, atunci imediat vine vorba de un posibil război cu Siria.

Acest lucru se datorează faptului că casta supremă vrea să ațâțe tensiune de război între America și Siria, în timp ce între America și Anglia nu vrea.

Deși s-a întâmplat același lucru în ambele cazuri, într-unul dintre cazuri au generalizat, iar în celălalt ba.

4.

America nu are răspuns, Rusia nu are planuri, Irak nu amenință alte țări și așa mai departe. Țările sunt doar niște noțiuni abstracte, sunt doar niște termeni geografici și juridici.

O țară sau un popor nu gândește nimic, nu simte nimic, nu face nimic, nu planifică nimic, nu ia nicio decizie și nu merge în nicio direcție. NUMAI oamenii sunt capabili de asemenea lucruri, anumiți oameni, care au nume, au chipuri, au locuințe, au gânduri, au viziuni asupra lumii, și au viețile lor.

Să presupunem faptul că douăzeci de oameni (care s-au născut în Australia și trăiesc în Sahara) pleacă în Anglia unde ucid familia regală, în timp ce „Anglia” declară război la adresa „Australiei” și a „Saharei” ...

Acest lucru este la fel de relevant ca și când un alpinist de-ar cădea de pe o stâncă, câțiva oameni s-ar duce acolo și ar începe să bată stâncă ca să se răzbune!

Totul e o simplă manipulare.

Casta supremă decide că va declanșa un război, aruncă o minciună (un idol de gând), îi aduce argumente false (ideologii), după care susține totul cu ajutorul personajelor de prestigiu. Iar oamenii o vor crede.

Și jocul, pe care în cercuri profesionale îl numesc „masacru organizat”, poate începe deja.

5.

Dacă examinați două lucruri de orice fel, veți găsi o mulțime de diferențe între ele. Două frunze, două mere, două cărți, două creioane, două orice.

Dacă cineva v-ar spune că semănați leit cu un prieten de-al dumneavoastră din orice punct de vedere, atunci ați și ști că persoana respectivă nu este normală, deoarece dumneavoastră vedeți mii de diferențe între dumneavoastră și prietenul dumneavoastră.

Și aceștia sunt doar doi oameni.

Vă puteți imagina ce înseamnă ca milioane de oameni să fie priviți ca fiind absolut identici?

Vă puteți imagina cât de nebun trebuie să fii pentru a face asemenea lucru?

Vă puteți imagina câtă putere au personajele de prestigiu?

Propaganda instigatoare de război nu face altceva decât să generalizeze, și afirmă că toate ființele umane, aparținând unui popor anume, sunt de acord în toate.

Această propagandă funcționează, deși, ceea ce susține e o absurditate totală.

De aceea există războaie ca să distragă atenția oamenilor de la alte lucruri. Războaiele nu au un motiv mai important de atât.

Un război izbucnește, deoarece casta supremă îl comandă. Primul pas este apariția propagandei, și nu face altceva decât generalizează.

Puteți investiga privind orice război: întreaga propagandă instigatoare de război a constat exclusiv în generalizare.

După care, cu puțină organizare vor aduna suficiente arme și mânia într-un loc mic, apoi una sau ambele armate – sau o parte a armatei – pornește. Se creează conflictul armat, ceea ce înseamnă că vor muri oameni. Din acel moment va apărea un nou factor: pierderea personală. Din acest moment, războiul va deveni un caz personal pentru locuitori și va continua de la sine.

Undeva, totul (sau aproape totul) este comerț. Omul dă ceva și în schimb primește ceva. Într-un război, omul își dă onoarea, mintea lucidă, sănătatea și viața.

Și ce va obține în schimb?

Cuvinte. Cuvinte goale.

Patriot...

Erou...

Bărbat...

Om adevărat...

Își dă tot ce are și primește în schimb câteva cuvinte, câteva denumiri, care dacă au însemnat vreodată ceva, cu siguranță nu au însemnat o marionetă fără voință, „care” se duce unde e ghidată, comite orice crimă și apoi moare, doar pentru că așa i s-a spus.

Un război continuă atâta timp cât dorește casta supremă, și se termină, deoarece casta supremă îl oprește. Orice război ați lua de exemplu, s-a terminat pentru că, sus pe culme, au spus gata. La suprafață au prezentat ceva pe care l-au folosit drept scuză, după care au emis comenzile corespunzătoare, iar lupta s-a încheiat. Atât este războiul.

Luați o hartă a lumii și priviți-o, uitând de țări și de granițele țărilor. Dacă faceți acest lucru veți vedea mult mai clar.

Este total irelevant în ce punct al Pământului a fost comisă o anumită crimă; în ce punct al Pământului s-au născut cei care au comis-o; în ce punct trăiesc și în ce punct al Pământului au plănuit ceea ce au și săvârșit.

Uitați de țări, uitați de popoare, deoarece astfel de lucruri nu există.

Există doar oameni și există doar această Planetă, altceva nu există.

Străinii nu trăiesc pe Pământ.

LUME MURDĂRITĂ

A DOUĂSPREZECEA LECȚIE DESPRE LUME

1.

Cu siguranță vă amintiți de acele titluri care au răspândit în întreaga lume știrea senzațională cum că Statele Unite ale Americii și aliații săi, în ciuda protestelor ONU și a opiniei publice internaționale, au atacat Irakul cu scopul de a-i demobiliza armele de distrugere în masă. Și cu siguranță vă amintiți și de acele titluri care au răspândit în întreaga lume faptul că nu au găsit nimic.

Ce s-a întâmplat în Irak? Un lucru este sigur: nu ceea ce spun ei.

Acest nou război din Irak, al doilea la număr, nu are nicio legătură cu armele de distrugere în masă, nici cu țițeiul. Aici este vorba despre altceva.

Gândiți-vă: ce relevanță mare a avut găsirea acelor arme de distrugere în masă, datorită cărora a izbucnit întregul război?!

Deoarece dacă le găseau, adversarii ar fi uitat toate relele, toate neînțelegerile! Ar fi iertat încălcarea rezoluțiilor ONU, ignorarea opiniei publice, ar fi iertat totul! Dacă le-ar fi găsit, reputația președintelui Statelor Unite ar fi fost protejată, cât și reputația politicii americane, a serviciilor și a armatei, și reputația poporului american!

Și totuși, nu au găsit nimic.

Ce putea fi atât de important, încât a meritat chiar și acest sacrificiu?

Deoarece întrebarea nu este ceea ce pare a fi. Nu este relevant faptul că nu au găsit nimic, ci faptul că dacă miza a fost atât de mare – de ce nu au mințit că au găsit?

Deoarece totul ar fi fost atât de simplu! Nu aceasta ar fi fost prima minciună în politică. Și cine ar fi putut verifica?

Dar haideți să ne jucăm cu ideea și să presupunem că

au găsit arme de distrugere în masă în Irak. Care credeți că a fost scenariul în acest caz?

Să spunem că sergentul Joe găsește ceva ciudat într-un sat irakian. Ce face? Își anunță superiorul? Probabil. Iar superiorul său? Și el își anunță superiorul, nu-i așa? Și ce mai face? anunță mass-media?

Într-adevăr?

Rezervă cinci avioane de pasageri: unul pentru ofițeri, unul pentru experți, unul pentru soldații care asigură zona, unul pentru oamenii mass-media, iar unul pentru privitori, apoi acești o mie și jumătate, două mii de oameni se duc la locul faptei, unde sergentul Joe găsisese ceva ciudat. Obiectul va fi înconjurat de experți, de ofițeri, de oamenii mass-media, de privitori, de soldați, și cu toții vor investiga și vor constata deodată că obiectul este într-adevăr o bombă cu hidrogen. Iar vestea va cutreiera tot globul în mai puțin de un minut.

Ei bine, oare așa s-a întâmplat? Acesta a fost scenariul?

Greu de crezut.

În clipa în care sergentul Joe își anunță superiorul, cazul va primi îndată clasificarea de top secret. Acest lucru înseamnă că de acum înainte nu poate vorbi nimeni despre asta, nici măcar în cercul de prieteni. Câțiva experți se deplasează, în cel mai mare secret, la fața locului, și examinează obiectul. Dacă obiectul este o armă de distrugere în masă, îl vor ascunde și îl vor face să dispară din țară. Și fac acest lucru excluzând total jurnaliștii, reporterii, cameramanii, teroriștii, privitorii, și toți cei care nu au primit loc în echipa de executare a acțiunii.

Asta s-ar fi întâmplat în cazul în care s-ar fi găsit orice fel de armă periculoasă în Irak.

Nu ar fi fost emisiune televizată, în direct. Nu s-ar fi

putut apropia de obiect niciun om neautorizat.

Ce dimensiuni are o bombă cu hidrogen?

Poate avea mărimea unui geamantan.

Ce dimensiuni are o ampulă care conține agent patogen capabil de a ucide milioane de oameni?

Există unele care sunt de mărimea unui telefon mobil de dimensiuni mici.

Și cât de mare este Irak-ul?

Înțelegeți?

Totul e plin de contradicții de la început până la sfârșit. Nimeni nu ar fi avut acces în apropierea armei, și nimeni nu ar fi putut-o verifica dacă nu ar fi existat nicio armă, însă ei mint că a existat; cum nici în caz contrar... Ar fi fost de ajuns să se arate o cutie și să se spună că e bombă atomică! Ar fi fost suficientă și o fotografie. Ar fi fost de ajuns și un anunț. Toate acestea ar fi fost suficiente, indiferent dacă a existat armă sau nu.

Și totuși nu a fost nici cutie, nici fotografie, nici anunț.

Se pare că nu au fost găsite nici măcar instrumente cu care se pot produce arme de distrugere în masă. Deși arme chimice și biologice se pot fabrica și cu instrumente de uz casnic comune, în cazul în care omul are suficientă competență și material de bază.

2.

Relevanța acestor lucruri nu este faptul că nu au găsit nimic în Irak, deși acest lucru este greu de imaginat. Relevanța acestor lucruri este ideologia și idolul de gând care a fost vândut oamenilor de către casta supremă cu ajutorul personajelor ei de prestigiu.

America și aliații săi... mai scurt: America... a lansat un

război împotriva unei țări, pe baza unor motive false. Aceasta este știrea, aceasta este ideologia, și asta este relevanța.

America.

Americanii.

Asta este o generalizare.

Totul este o propagandă instigatoare de război bine planificată, și executată cu precizie împotriva Statelor Unite ale Americii.

Pentru ce sunt bune toate acestea? Acesta este stadiul fundamentării. Suntem martorii fundamentării ideologice a unui eveniment din viitor.

Despre faptul că ce este acest eveniment din viitor și când se va întâmpla, se pot face previziuni diferite, însă două lucruri sunt certe: natura și scena evenimentului.

Se va întâmpla în America.

Iar factorul principal va fi o armă de distrugere în masă.

Războiul din Irak nu este nimic altceva decât un pretext pentru vinderea unei ideologii, iar această ideologie are ca obiectiv crearea sentimentului public negativ împotriva Statelor Unite ale Americii, împotriva poporului american, pentru ca atunci când se va întâmpla acest lucru, să fie credibil.

În ziua de azi nu mai există blocuri militare opuse. Nu mai există, deoarece ideea de a fi nu a împlinit speranțele aferente acesteia. A fost necesară o idee mai bună și s-a și născut.

A fost sarcina mea de a dezvolta ideologia care susține idolul de gând al castei supreme, care spune că „Statele Unite merită să dispară”.

Doar că, în mod tradițional, nu se poate purta un

război împotriva Americii, datorită așezării sale geografice și posibilităților sale tehnice. Tocmai din acest motiv, sistemul de argument (ideologia), elaborat de către mine, este un teren propice pentru un nou tip de război. Acest nou tip de război va aduce Iadul pe Pământ.

Dacă războiul este prezent pretutindeni, dacă amenințarea este prezentă pretutindeni și afectează pe toată lumea, atunci, ca apărare, totul este permis. Nu-i așa?

Casta supremă a născocit un nou tip de război mondial care necesită investiție mult mai mică decât războaiele anterioare, totuși are venituri mult mai mari decât toate războaiele de până acum la un loc.

Uneori mor unul sau doi oameni aici, o sută acolo, desigur civili, în cele mai diferite locații, iar relevanța e să nu aibă logică, deoarece dacă nu are logică, totul e imprevizibil, iar atunci teama devine constantă și înfloarește o nouă ramură industrială care produce venituri mult mai mari decât orice până acum, și care este mult mai josnică decât orice a existat până în prezent.

Iar această ramură industrială este războiul împotriva terorismului.

Nu terorismul! Ci războiul împotriva terorismului!

Ei bine, acesta este, deci, motivul și background-ul războiului din Irak. Nu are nicio legătură cu armele de distrugere în masă sau cu țițeiul.

Are legătură cu ponegrirea Statelor Unite ale Americii, cu nimic altceva.

Se pregătește un război împotriva Americii, iar acesta este stadiul fundamentării.

Iar, de altfel, Irak e plin de arme de distrugere în masă.

ROLUL INFRAȚIUNII

A TREISPREZECEA LECȚIE DESPRE LUME

1.

În ziua de azi, infracțiunea este privită din ce în ce mai mult ca și cum ar fi un lucru perfect normal, iar infractorii ca și cum ar fi oameni perfect normali. Infracțiunea a devenit o simplă profesie.

Unii predau geografie într-un gimnaziu, unii sunt șoferi de taxi, unii sunt piloți de avion, unii sunt detectivi, unii sunt pictori, unii sunt poștași – iar unii violează copii și femei, fură mașini, jefuiesc apartamente și case, jefuiesc bănci,ucid oameni, etc.

Efortul vechi al castei supreme de a face populară infracționalitatea nu a avut niciodată un succes atât de mare precum în zilele noastre, în vremea materialismului. Distincția clară de odinioară între societate și lumea interlopă începe să se estompeze.

Mass-media face din infractorii psihopați niște eroi populari.

Regizori, scriitori, actori și muzicieni talentați și calificați, respectiv total diletanți popularizează stilul de viață infracțional.

Lumea este invadată de o grămadă de filme, cărți, discuri recrutătoare, care au un singur mesaj: „Oamenilor, fiți criminali!”

2.

Adepții materialismului susțin că omul, în principiu, este rău, că este o fiară însetată de sânge, că omul este lupul

omului, răul este în sângele nostru, ca și specie suntem încă copii, nu suntem destul de maturi pentru a ni se putea încredința natura, căci o exploatăm, distrugem Planeta, distrugem fauna și flora, ne omorâm pe noi înșine, instinctul posesiei teritoriale, instinctul criminal este adânc înrădăcinat în noi, crima și războiul ne aparțin – și toate acestea sunt codificate genetic în noi.

Cel puțin așa susțin personajele de prestigiu.

Dar să analizăm această ideologie, fără pietate religioasă.

Omul este în principiu rău. Acest lucru este mult prea general spus astfel, deci să fim puțin mai concreți. Cine e rău? Toată lumea e rea? Omul este lupul omului?

Majoritatea oamenilor nu comit niciodată nicio crimă. Majoritatea oamenilor nu iau niciodată ceea ce nu este al lor, nu fură din dulapul, sertarul, geanta, buzunarul altora, nu fură mașina celui alt, nu delapidază nici măcar un singur bănuț, nu jefuiesc apartamente, case, fabrici, depozite, nu bat niciun om, nu violează copii, nici femei – și să completăm: nici bărbați –, nu răpesc niciun om, nu ucid pe nimeni, nu aruncă în apa mării deșeuri radioactive închise în butoi ruginit de oțel, nu defrișează păduri, și nu declanșează războaie.

Atunci, cine e rău?

Omul este lupul omului?

Însă cine?

Cine este cel care chiar înfăptuiește cu adevărat aceste acuzații universale?

Dumneavoastră?

Sau vecinul dumneavoastră?

Prietenul dumneavoastră?

Pentru cine sunt valabile aceste acuzații?

Doar pentru o mână de oameni. De fapt, sunt foarte puțini oameni, doar câteva procente ale rasei umane, însă mass-media a țesut un asemenea nimb în jurul lor, de parcă ei ar fi majoritatea.

Se află acolo acei oameni care pe tot parcursul zilei luptă pentru alții: adevărații doctori, paramedicii, virusologii, bacteriologii, prevenitorii de catastrofe, anchetatorii, și alții, și se află acolo acei oameni, care deși nu într-un mod atât de spectaculos, dar se află la locul lor, și mențin lumea în funcționare.

Ei bine, cu ei ce se întâmplă?

Ei unde greșesc?

Și eiucid?

Fură?

Jefuiesc?

Trișează?

Delapidază?

Îi violează pe alții?

Incendiază păduri?

Declanșează războaie?

Da?

Când?

Unde?

Cum?

Sunt conștient de faptul că personajele de prestigiu susțin că omul este, în principiu, o fiară josnică, rea, deoarece eu le-am sugerat să spună asta, însă dacă faceți abstracție de personajele de prestigiu, puteți vedea că ceea ce răspândesc ei, este pur și simplu nefondat.

3.

Desigur, ar însemna îngustime a spune că cel care e închis e cu siguranță infractor, iar cel care nu e închis este cu siguranță un om bun. Nu pot afirma cu responsabilitate despre Codul Penal că pedepsește toate infracțiunile, sau că păcatele grave figurează în el, deoarece acest lucru nu ar fi adevărat.

Nu există nicio îndoială cu privire la faptul că fiecare drum este îngreunat în mod inutil și samavolnic.

Se știe că, dacă cineva vrea să obțină ceva, se va lovi de zeci, de sute sau de mii de piedici samavolnice, adică de piedici care au fost inventate de oameni pentru a face drumurile dificil sau chiar imposibil de parcurs.

Acest fenomen orientează oamenii către infracționalitate.

Se știe că viața este grea, și că este grea pentru că au făcut-o să fie așa. Însă din perspectiva rezultatului final este total irelevant cât de dificil este de a rămâne pe drumul cel drept.

Propovăduitorii materialismului au declarat de foarte mult timp că infracțiunea nu poate fi învinsă. Dar bazându-se pe ce au declarat acest lucru? Că până acum nu a fost învinsă? Până în prezent nu a fost niciun om pe Pluto, dar este încă posibil, nu-i așa? Deci, pe ce fel de cunoaștere se bazează afirmația potrivit căreia împotriva infracțiunii nu se poate face nimic?

Edison a efectuat mii de experimente până când și-a dat seama cum se face un bec electric. Pentru oprirea criminalității câte metode s-au încercat deja și în ce fel? Cum au putut ei încerca, în mod semnificativ, fiecare metodă imaginabilă, în câteva decenii?

Evident că nicicum.

Ce ar trebui să vadă printr-un microscop, sau într-o

eprubetă, sau ce fel de test ar trebui să efectueze pentru a vedea că infracțiunea nu poate fi stopată?

Și cine ar fi cel care s-ar osteni pentru stoparea infracțiunii? Ce fel de organizație? Ce fel de minister?

Cunoașteți planuri sau evenimente, sau o mișcare din istoria omenirii care au avut drept țel stoparea infracțiunii? Cunoașteți ceva asemănător?

Adevărul este că nu s-a pregătit niciodată niciun fel de plan împotriva infracțiunii, nu s-au făcut niciodată demersuri de niciun fel în vederea stopării infracțiunii.

Invincibilitatea infracțiunii este doar un mit. Este doar o minciună relevată cu un prestigiu imens, care nu are nicio bază.

4.

Infracțiunea este un jug pe gâtul nostru. A fost creată artificial și este menținută artificial. Baza ei este generalizarea: faptul că TOATĂ LUMEA este vinovată, TOȚI sunt infractori. Acesta este o mare minciună.

Infracțiunea este un instrument pentru casta supremă. Este utilizată pentru a îndeplini trei funcții:

1. pentru a ține prin ea oamenii sub control din punct de vedere fizic.

2. ca prin referirea la ea să se poată face să dispară oameni.

3. ca prin referirea la ea să se poată introduce constrângeri cât mai multe și cât mai puternice.

Deci, infracțiunea este doar un instrument, doar un pretext.

Urmărirea penală este ca o parodie. Criminalistica este la fel de departe de a fi știință, precum pedagogia. Așa

numitul sistem juridic este aproximativ atât de eficace cât și sistemul de învățământ. Așa-zisa lui funcționare este doar o pseudo-funcționare. Succesele acestuia sunt extrem de rare.

Succesele sistemului juridic se datorează exclusiv acelor ofițeri de poliție, anchetatori, tehnicieni, care în pofida presiunii teribile care îi apasă în mod artificial, în pofida acelor reguli care fac aproape total inoperabilă munca de polițist, în pofida instrumentelor lor uimitor de slabe, cu ajutorul abilităților lor personale și datorită angajamentului lor își îndeplinesc munca.

Adevărata criminalistică este una dintre științele secrete.

Privind atât background-ul filosofic, metodologia, cât și instrumentele tehnice ale criminalisticii, se observă că acestea se află într-un stadiu foarte rudimentar. Fiecare descoperire semnificativă în acest domeniu a fost îngropată.

O știință care se ocupă cu investigația, cu recunoașterea și reurmărirea semnelor, cu identificarea și găsirea surselor, motivelor și a făptuitorilor, reprezintă pericol de moarte pentru o putere care operează în umbră.

Munca de polițist poate să aducă succese temporare, dar pe termen lung este complet lipsită de speranțe. Poliția nu are instrument împotriva criminalității.

Ați asistat deja la o audiere unde toată lumea știa că infractorul a comis crima, nici el nu a negat, și totuși, acuzațiile împotriva lui au fost retrase datorită unor „vicii de procedură”?

Știți ce înseamnă „viciu de procedură”? De exemplu, dacă un detectiv verifică un tomberon de gunoi fără a avea permisiunea corespunzătoare...

Așa numitul „viciu de procedură” este o porțiță construită în sistem, cu ajutorul căruia casta, cu un oarecare

pretext, îi poate elibera pe cei de care are nevoie pentru ceva. Aceasta e funcția sa.

Pedeapsa nu a adus niciodată ameliorare.

Dacă începând de acum toți infractorii ar fi disecați de vii, și atunci ar exista infractori.

Un om nu comite o crimă pentru că nu e disecat.

Dacă începând de acum tuturor tâlharilor li s-ar tăia mâinile, asta nu ar conduce la încetarea jafurilor, deoarece un om nu fură din cauză că are mâini. Nu jefuiește din cauză că nu e închis.

Și nu ucide din cauză că nu a fost încă exterminat.

Pedeapsa nu are legătură cu motivul faptei. Nu este nici măcar în apropierea motivului. Și niciodată nu a funcționat.

VAL DE TEROARE

A PATRUSPREZECEA LECȚIE DESPRE LUME

1.

„Londra a suferit o serie de atacuri teroriste. Patru cetățeni britanici, de origine arabă, patru kamikaze englezi au săvârșit atentatele. Autoritățile presupun că au murit toți în atentatele cu bombă, deși, până în prezent doar un singur cadavru a putut fi identificat. Potrivit anumitor surse, numărul celor decedați este de cincizeci, alte surse vorbesc despre mai puține, iar altele despre mai multe victime. Conform spuselor unui expert, cel puțin trei mii de potențiali teroriști mai așteaptă să fie implementați în Anglia”. Toate astea s-au întâmplat în vara anului 2005. Vă mai aduceți aminte de aceste știri din mass-media?

Terorismul este un subiect foarte interesant și merită pe deplin să fie analizat cu seriozitate, deoarece conform Țelurilor castei supreme, acesta este viitorul.

Prima problemă în subiectul terorismului este definiția.

Ce înseamnă terorismul?

Deoarece în prezent, cu ajutorul cuvântului terorism, se bucură activități de marcă de un avantaj serios față de alte lucruri, înțelegând prin asta diferite privilegii și fonduri financiare, a devenit un interes de modă, sau chiar de afaceri de a aduce cât mai multe lucruri posibile cumva în legătură cu terorismul.

O mulțime de articole (de exemplu: măștile de gaze), de care, în majoritatea Țărilor, nu au nevoie nici câinii, combinate cu sloganul publicitar „protecția împotriva terorismului”, brusc, au devenit articole de modă.

Oameni, care înainte erau total în anonimat, acum, auto-proclamându-se experți ai terorismului, au ajuns în centrul atenției.

O parte din ce în ce mai mare a diferitelor bugete guvernamentale și corporatiste este alocată pentru protecție.

În cazul în care, într-o reclamă, un nou produs sau serviciu este înfățișat ca instrument al „luptei împotriva terorismului”, cu vânzările, de așteptat, nu vor fi probleme.

Rezumând toate acestea, putem afirma că, în ziua de azi, s-au construit ramuri industriale întregi pe „lupta împotriva terorismului”, care trăiesc din isteria pe care a creat-o mass-media în jurul acestei teme.

Casta supremă a creat o nouă ramură industrială în jurul „terorismului”, din care trăiesc mulți (și din ce în ce mai mulți) oameni.

A creat o nouă afacere, pe care oamenii și-au construit viața.

Iar acești oameni vor proteja propriile interese: se vor lupta prin orice mijloace aflate la dispoziția lor împotriva definirii profesionale a cuvintelor „terorism” și „terorist”, respectiv împotriva răspândirii definițiilor corecte, deoarece se tem că vor rămâne în afara afacerii.

În acest fel casta supremă creează voluntari, care sunt dispuși chiar și să ucidă pentru a-și apăra „interesele” aparente – dar, de fapt, ei apără doar interesele castei.

Datorită acestui fenomen, și doar și exclusiv datorită acestui fenomen, a devenit dificilă definirea cuvintelor „terorism” și „terorist”.

Aceste două cuvinte nu au o definiție concretă, fondată și consfințită oficial. Toate definițiile disponibile sunt evazive și neinteligibile.

În realitate, definirea cuvintelor este o sarcină destul de ușoară.

Dacă studiem câteva atentate, căutând numitori comuni, atunci va izbucni destul de rapid ceea ce căutăm. Acesta este primul lucru care ne izbește. Deoarece, tocmai acesta ne declanșează indignarea.

Oameni pregătiți, înarmați, masacrează oameni nepregătiți, neînarmați.

Acesta este numitorul comun în toate atentatele teroriste.

Terorismul este, deci, o luptă armată organizată împotriva populației civile.

Singurul scop al terorismului este acela de a speria populația. Relevanța sa este imprevizibilitatea, non-sensul, deoarece dacă se poate întâmpla ceva oriunde, atunci este ca și cum nu s-ar putea lupta împotriva acelui ceva. Acesta este

terorismul. Nu are nicio legătură cu războiul de independență.

2.

După ce am reușit să stabilim sensul cuvântului „terorism”, cealaltă problemă care se ridică este dacă se poate lupta împotriva teroriștilor, iar dacă da, atunci cum?

În primul rând, infractorii violenței nu sunt periculoși.

În pofida faptului că au o vastă experiență în cruzimea față de oameni.

Infractorii violenței se pot recunoaște prin prisma lipsei fanteziei lor, care, prin urmare, nu sunt capabili să-și imagineze o viață, a cărei mare parte nu o petrec în închisoare. Infractorii violenței se înarmează și atacă oameni neînarmați, posibil, într-o superioritate numerică.

Adevărații monștri nu sunt așa.

Adevărații monștri au primit o instruire militară de grad înalt, și au petrecut ani lungi în misiuni acerbe, pe asemenea terenuri fierbinți, unde omul poate fi ucis de un glonț „rătăcit” în orice moment, sau poate fi rupt în bucăți de o încărcătură explozibilă.

Monștrii se nasc în războaie, iar acolo asimilează o competență mult prea importantă, ducând o luptă pe viață și moarte cu soldați pregătiți și înarmați. Adevărații monștri nu se brutalizează cu oameni neînarmați. Ei luptă cu soldați înarmați și fac acest lucru ani de zile în șir, aproape într-un pericol constant.

Un monstru adevărat a ucis mai multe zeci sau sute de soldați, el însuși, cu mâinile goale, cu cuțit, baston, pistol, pușcă, cu orice armă imaginabilă.

Atunci când se găsește locația unui terorist sau grup de

teroriști, se deplasează la locul faptei câțiva monștri. Iar acolo, de obicei, nu se întâmplă că infractorii violenți ucid monștri în mormane. Nu se întâmplă acest lucru. În realitate, monștrii adevărați trec peste acești infractori, de parcă ei nici nu ar exista.

Comandourile, de obicei, nu au pierderi umane în urma ciocnirii lor cu teroriștii. În cazul în care se ivește totuși ceva, asta se întâmplă cu siguranță din vina lor și nu din cauza pericolozității teroriștilor.

Prin urmare, se pare că dificultatea constă în modul de a găsi teroriștii care duc un stil de viață retras.

Pe baza știrilor televizate, omul își formează o părere, potrivit căreia aceștia ori sunt imposibil, ori aproape imposibil de găsit.

Dar desigur, nici acest lucru nu este adevărat.

3.

Un psihopat singuratic se urcă pe autobuz, în geanta lui se află o bombă confecționată manual. Autobuzul pornește, bomba explodează. Mor cincisprezece oameni. Lucrurile de acest gen sunt cu adevărat dificile de prevenit.

Dar aceste lucruri nu înseamnă terorism.

Nu înseamnă, deoarece terorismul este organizat.

Terorismul este o amenințare continuă, o hărțuire constantă, nu un caz singular, căci acela nu și-ar atinge scopul.

O organizație teroristă este o companie care produce și vinde frică.

O organizație mare, care dispune de fonduri financiare, de o rețea de sprijin, de tabere, de clădiri, de vehicule, de echipamente, de mai multe sute sau mii de oameni care

recrutează alți oameni, instruește oameni, cumpără și obține informații, trimite în călătorii organizatori și executivi peste tot în lume, planifică și execută atentate – contrar legendei mass-media, nu poate exista și funcționa invizibil.

Au existat deja exemple, când într-un centru de instruire al unei organizații teroriste au fost lăsate să filmeze grupuri de cameramani.

Pe o anumită zonă geografică, în mare, fiecare om cunoaște câțiva teroriști.

O mulțime de irlandezi, care nu sunt membri și simpatizanți ai IRA, cunosc membri IRA.

Spre deosebire de mitul generat de mass-media, organizațiile teroriste nu sunt deloc invizibile.

Deci, organizațiile teroriste mari nu se pot ascunde. Nici cele mici. Deoarece organizațiile mici ori se alătură unei organizații mai mari, ori vor dispărea. Dispar, deoarece fără sprijin, fără background nu sunt viabile, sau pentru că activitățile lor se interferează cu afacerile, iar astfel for fi prinse și tocate.

Un grup mai mic este viabil doar în cazul în care devine vice-antreprenor sub aripile de protecție ale unei organizații mai mari. Deci, nici măcar ele nu sunt invizibile.

Iar monștrii nici așa nu iau atitudine.

În spatele terorismului se ascund interese politice internaționale imense. De aceea nu iau atitudine monștrii.

Câțiva teroriști renegați, sau un grup mai mic care se interferează cu procesul, pot deveni o țintă adevărată, și în cazul în care nu pot fi opriți, atunci se vor trimite, într-adevăr, câțiva monștri, care vor extermina fără nicio problemă întreaga companie. Cu ajutorul câtorva comandouri bine instruite și echipate corespunzător s-ar

putea șterge oricare mare organizație teroristă, dar acestea nu sunt implementate împotriva lor.

„Terorismul este o gogoriță invincibilă”. „Un singur animal bolnav poate teroriza întreaga lume”. „Niciodată, nicăieri, nimeni nu poate fi în siguranță, nici măcar un singur moment, din cauza amenințării terorismului”. „Organizațiile sunt imposibil de găsit și de stopat”.

Aceasta este legenda.

Nu este nimic adevărat din ea.

4.

Casta supremă implementează întreaga rețea mass-media pentru a crea teroare peste tot în lume, după care apar personajele de prestigiu și afirmă că a mai rămas doar o singură soluție.

Ei spun că: există medicament împotriva terorismului, dar este foarte amar.

Trebuie să renunțăm la democrație.

Din păcate.

În vederea siguranței noastre.

Au fost promulgate deja de acum în mai multe țări legi, inacceptabile într-o democrație, dar pe care oamenii le acceptă oricum, pentru că au fost intimidați.

Nu de către teroriști.

De către legenda lor.

Și care a fost scopul atentatelor de la Londra?

Doar ca de obicei.

Și acesta a fost doar un nou cui, pe care l-au bătut în capacul sicriului democrației.

ÎNNEBUNIT

A CINCISPREZECEA LECȚIE DESPRE LUME

1.

Este adevărat că ideologiile cu care se înconjoară minciuna de esență, idolii de gând, sunt extrem de complexe, confuze, cu multiple fațete și, mai presus de toate, profesionale. De asemenea este adevărat că, casta supremă implementează armate de prestigiu întregi pentru a convinge oamenii că nu văd bine, nu gândesc bine și nu știu bine. Aceste lucruri sunt fapte.

Dar aici există ceva, care, probabil, nu vă lasă nici pe dumneavoastră liniștit.

Cum este posibil să funcționeze acest întreg sistem?

Deoarece nu este deloc logic să funcționeze.

Nu este deloc logic ca un om să renunțe la propriile idei, vise, să-și uite propria certitudine, propria cunoștință, doar pentru că X sau Y i-a spus să facă acest lucru.

Și, totuși, se întâmplă.

Și s-a întâmplat de-a lungul întregii noastre istorii.

Cum?

Cum este posibil acest lucru?

Omul este atât de nebun?

Este atât de slab din punct de vedere mental?

Este atât de ușor de a îl face confuz și de a-i lua încrederea în sine, chiar și propria luciditate?

Dumneavoastră vedeți ceva, după care vine un tip, care nici nu era de față, dar care are douăsprezece doctorate, și spune: „Nu, dumneavoastră nu ați văzut nimic, dumneavoastră doar ați halucinat!”, după care dumneavoastră: „Hmmm... poate că nici nu am văzut

nimic...”

Dar de ce se întâmplă asta?

Cum este posibil acest lucru?

Cum poate avea un om o ASEMENEA putere asupra unui alt om?

Acel fenomen cum că cineva știe ceva, după care vine o altă persoană și îi spune că de fapt nu știe, după care el crede că într-adevăr nu știe nimic, este, probabil, cel mai șocant lucru cu care se poate întâlni cineva vreodată.

Extratereștrii, demonii, vârcolacii, magia, teleportarea, depășirea vitezei luminii și celelalte lucruri asemănătoare sunt pur și simplu niște NIMICURI în comparație cu faptul că un personaj de prestigiu, cu doar câteva cuvinte, poate distruge cunoștința și încrederea în sine a unei alte ființe umane.

Faptul că acest lucru este posibil, nu este normal.

2.

Esența puterii este autoritatea.

Dar oare de ce are autoritatea un asemenea efect? De ce poate să funcționeze?

Personajele de prestigiu determină soarta oamenilor, soarta întregii rase umane.

Autoritarismul nu funcționează în fiecare caz în parte. Unele personaje de prestigiu nu au niciun impact asupra dumneavoastră, anumite personaje de prestigiu nu vă pot și nu v-ar putea convinge. Iar altele v-au și convins deja. Deci, putem vedea că prestigiul funcționează datorită unui lucru care se află în noi.

Principiul de autoritate poate funcționa datorită unui defect aflat în noi.

Acest defect este nivelul scăzut de conștientizare.

În consecință, opresiunea se bazează și depinde de starea mentală a individului.

Opresiunea este posibilă numai și numai datorită faptului că nivelul de conștientizare al oamenilor permite ca aceștia să fie convinși de anumite minciuni.

Fără acest lucru, casta supremă nu ar avea putere.

Din toate acestea rezultă că, indiferent că vorbim despre opresiune sau despre eliberarea treptată a oamenilor, în cele din urmă, vorbim, întotdeauna, despre mintea umană.

Deoarece cheia puterii este starea mentală proastă a omenirii, cheia puterii este anihilarea dezvoltării științei minții.

Deoarece, dacă acest lucru se întâmplă, dacă se naște o știință funcțională, practică, care este capabilă de a-i aduce pe oameni într-o stare mentală mai bună, puterea castei supreme cade.

Puterea castei supreme se bazează pe neștiință, iar cunoașterea anihilează puterea ei.

3.

Casta supremă va distruge, deci, orice fel de cunoaștere adevărată despre sufletul uman, despre mintea umană, despre gândire, despre amintire, sau despre orice asemănător, și va ridica, va sprijini, va apăra orice sistem, religie, filosofie, pseudo-știință, care răspândesc și plantează minciuni în oameni despre ei înșiși.

Ei bine, cum se numesc cele două sisteme care sunt oficial considerate drept știință, și care, în mod oficial, sunt principalele, chiar unicele prestigii în privința minții umane?

Unul este psihologia.

Celălalt sistem este psihiatria.

Aceste două sisteme constituie cele mai puternice prestigii în domeniul minții, în domeniul organizației umane.

Aceste două pseudo-științe înlocuiesc în societate știința adevărată, cu adevărat funcțională a minții.

Rezumând:

1. Casta supremă inventează minciuni pentru a-i induce în eroare pe oameni, ca astfel să poată domni asupra lor.

2. Casta supremă ambalează aceste minciuni în ideologii, adică în sisteme de argumente, pentru ca minciuna să nu poată fi recunoscută cu ușurință.

3. Ideologiile sunt introduse în societate de către personajele de prestigiu.

4. Personajele de prestigiu îi copleșesc pe oameni, și astfel, oamenii vor accepta minciunile.

5. Autoritarismul funcționează doar datorită nivelului scăzut de conștientizare a oamenilor.

6. Puterea castei supreme există exclusiv datorită stării mentale proaste a oamenilor.

7. Pentru casta supremă este o sarcină vitală faptul de a-i menține pe oameni într-o stare mentală proastă.

8. Datorită acestui lucru, casta supremă va împiedica răspândirea adevărilor despre însăși ființa umană prin orice modalitate posibilă. Dacă s-ar întâmpla acest lucru, oamenii ar deveni mai conștienți, iar puterea castei s-ar destrăma.

9. Casta supremă împiedică formarea științei funcționale a minții, mințind că știința minții deja există.

10. Casta supremă a proclamat psihologia și psihiatria drept științele spiritului, sufletului, psihicului, conștiinței și

ale minții, și, în aceste domenii, le-a asigurat o hegemonie politică, economică și sanitară.

11. Deci, puterea castei supreme depinde de prestigiul psihologiei și al psihiatriei.

Casta supremă poate exista, poate juca cu noi joaca ei infantilă, doar până când poate ascunde fiecare adevăr despre om, despre abilitățile, posibilitățile și puterea omului.

Psihiatria și psihologia reprezintă colecția de minciuni care vorbesc despre om.

În societate, ele au funcția de a îi convinge pe oameni că nu există cale spre mai bine, că așa-numita „normalitate” este cel mai înalt nivel posibil de atins al existenței, și de a discredita, a exclude, și de a distruge toate metodele, cunoștințele, tehnicile care ar aduce omul, cu adevărat, într-o stare mai bună.

4.

Nu există asemenea ramură științifică, oficial recunoscută, al cărei obiect ar fi Dumnezeu sau sufletul, și nicio anumită ramură științifică, care ar avea sarcina de a afla dacă există vreun fel de Dumnezeu sau dacă are omul suflet, dacă există vieți anterioare, dacă există capacități de ordin superior, care nu sunt legate de corp, dacă are viața un oarecare scop, dacă există bine și rău.

Nicio știință sau ramură științifică oficial recunoscută nu se ocupă cu aceste probleme, deși, în raport cu acestea, fiecare altă problemă este total insignifiantă.

Niciodată nu s-au efectuat asemenea serii de experimente oficiale, științifice, care aveau scopul aflării identității omului. Această temă este cea mai mare tabu din lume.

Nu există un alt domeniu, pe care casta supremă să-l apere mai crâncen, decât acesta.

5.

Originea cuvântului psihologie datează de prin anii 1500. Semnificația sa este: știința sufletului. Inițial a constituit o ramură a filosofiei, care a preluat denumirea de „știința sufletului”, deoarece pentru cunoașterea sufletului a dorit să utilizeze metodele științei, în locul metodelor filosofiei.

Inițial, asta a și făcut, și în a doua jumătate a anilor 1700 a și afirmat deja că existența sufletului a fost demonstrată științific, și acesta, față de lumea materială, este o realitate total independentă.

Psihologia nu a fost materialistă foarte mult timp; a propovăduit de-a lungul secolelor existența sufletului, și faptul că existența sufletului uman este demonstrabilă științific.

Semnificația cuvântului „psihiatrie” este: medicina sufletului. Psihiatria a fost adusă la viață de necesitate. La sfârșitul secolului al optsprezecelea s-a născut o nouă profesie care era menită să îngrijească și să trateze nebunii închiși în ospicii. (Este de reținut faptul că ospiciile erau deja utilizate de unii și în perioada eroică, cu scopul de a se elibera de persoanele pe care nu le-au plăcut.)

La început, când încă nu exista cuvântul „psihiatrie”, domeniul a primit denumirea de medicină spirituală. Primul manual a fost publicat în anul 1758, cu titlul de „Tratat asupra nebuniei”. Numărul ospiciilor creștea din ce în ce mai mult, și se umpleau pe rând, de asemenea, comportamentul ciudat și inexplicabil a fost de găsit în toate clasele sociale,

inclusiv în cadrul dinastiilor domnitoare; a fost, deci, necesară o profesie, care să oprească această tendință, și din nebuni să facă din nou oameni normali. Această profesie a fost „medicina spirituală”, pe care, în anul 1808, Johann Christian Reil a botezat-o „psihiatrie”, adică „medicina sufletului”.

Psihologia a fost știința sufletului care s-a desprins din filosofie cu scopul de a găsi dovezi științifice privind natura sufletului, și ca să exploreze și să sistematizeze abilitățile și regularitățile sufletului, urmând tehnicile riguroase ale metodologiei științifice. Psihiatria s-a născut cu menirea de a determina cauzele nebuniei și de a stopa nebunia.

Ambele domenii specializate s-au născut cu un scop curat și nobil, și la început, intențiile și activitățile lor erau într-adevăr științifice.

6.

La începutul anilor 1810, atunci când catedrele psihiatrice se dezvoltau pe rând, a izbucnit o dezbatere mult prea vehementă privind cauzele și tratamentul nebuniei. Acesta a fost primul protest anti-psihiatric public, care a fost urmat de multe altele. Oameni comuni și personalități celebre au protestat împotriva faptului că psihiatrii s-au comportat inuman cu pacienții lor. Deși obiectivele erau clare, practica era mult mai puțin clară.

Tot ceea ce s-au întâmplat în ospicii, nu au fost altceva decât exorcizări. Declar acest lucru la modul cel mai serios: în ospicii au avut loc exorcizări, nimic altceva. Exorcizări în masă; fără cruci, fără apă sfințită, fără rugăciuni și fără preoți.

Aici putem fi martorii unui obicei ciudat, care provine

din timpuri foarte-foarte vechi, și care a trecut neobservat prin istorie, rămânând întotdeauna ca un instrument al puterii. Tortura de natură militară a avut drept scop ruperea confidențialității. Cealaltă tortură, care în cultura occidentală a fost numită „exorcizare”, avea ca scop eliminarea unui model de comportament.

Au prins un copil de zece ani, care încă urina în pat, l-au așezat pe un scaun, și au început să-l rotească ore în șir, și au repetat acest procedeu în fiecare zi, până când copilul nu s-a oprit din a urina în pat, sau până când nu a murit, sau până când nu a înnebunit cu adevărat.

Deci, psihiatria a făcut exorcizare, adică a chinuit oameni cu scopul de a șterge modele de comportament.

La început, nici psihiatria, nici psihologia nu au fost considerate științe. Pentru a le putea accepta ca știință, trebuiau să dispună de un asemenea domeniu specializat, care s-a diferențiat de la domeniul specializat al oricărei alte științe.

Cu omul însuși, în mod tradițional, se ocupau doar filosofia și religia. În acea vreme, clasificarea era de așa natură încât de o parte erau filosofia, religia și ocultismul (magia, alchimia, astrologia, etc.), iar de cealaltă parte era știința, care a fost recunoscută din ce în ce mai mult, și care se ocupa cu universul material, cel mai mult cu măsurarea acestuia.

Casta supremă a dorit să facă atât din psihologie, cât și din psihiatrie o „știință” (deoarece filosofia, religia și ocultismul au început să piardă teren în acea vreme, pentru că casta a considerat că nu sunt suficient de eficace în răspândirea minciunilor). Datorită acestui efort, în psihologie și în psihiatrie, au început să abordeze și să explice omul din perspectivă materială.

Însă cu trupul se ocupa biologia și medicina, așa încât a trebuit să se inventeze ceva nou. În felul acesta s-a născut acea teză speculativă, potrivit căreia omul nu are o asemenea parte care s-ar afla în afara corpului său, adică nu există decât trupul.

Psihologia s-a autodefinit ca fiind știința comportamentului, și a început să caute cauzele comportamentului în trup. Psihiatria a dorit să se ocupe cu nebunia și cu tratarea acesteia, și pentru că „nervii se interferează în creier”, au declarat că creierul stă la baza comportamentului, astfel, ei se ocupă cu creierul.

Existau într-adevăr acele modele de comportament, pe care le-au observat psihologii timpurii, și au existat într-adevăr acele fenomene, pe care psihiatrii, în acele timpuri, le-au descris ca fiind nebunie. Fals a fost felul în care au explicat aceste lucruri.

În mod interesant, la început, nu au exclus total existența sufletului, și până la centenar, a făcut parte din concepția despre om a psihologiei și a psihiatriei.

Însă în anul 1879, la Leipzig, Wilhelm Wundt a declarat că a dovedit în mod științific că omul nu este altceva decât un animal fără suflet.

Și, deși, cuvântul „suflet” a mai fost încă folosit în unele locuri, nu a avut același înțeles, ca odinioară: nu însemna o realitate imaterială, ci doar denumirea colectivă a funcției cerebrale.

7.

Istoria cercetării face parte din istoria științei și se ocupă cu dezvoltarea, cu baza istorică a cercetării unor subiecte sau teme.

Ei bine, este foarte interesant că Wundt nu a scris nici măcar un cuvânt despre experimentul pe baza căruia a făcut descoperirea sa epocală, conform căreia omul nu are suflet.

Este o situație foarte specială, deoarece afirmația de cea mai mare anvergură din istorie nu are niciun fel de istorie cercetătoare.

Absolut nimic.

Nici măcar un cuvânt!

Nici înainte de 1879, nici de atunci, până la data de azi, niciodată, nimeni nu a efectuat niciun fel de cercetare oficială, științifică pentru a determina ce este omul.

În întregul material al istoriei cercetării (care înseamnă o cantitate incredibil de mare de documente și de suporturi de stocare a datelor informatice), de la prima notiță până la ultima, nu se găsește niciun cuvânt despre asemenea experiment care să fi avut scopul de a afla: are sau nu omul suflet.

Nu a efectuat nici Wundt niciun fel de experiență de acest gen, pur și simplu a afirmat că „a dovedit științific” că nu există suflet, iar problema era ca și rezolvată. Traducând toate astea pe limba realității, s-a întâmplat că Wilhelm Wundt a fost primul prestigiu pe care casta supremă l-a așezat lângă acest idol de gând, care – la fel ca orice alt idol de gând – e o minciună.

În anul 1879, Wilhelm Wundt, în cartea sa intitulată „Psihologia umană și animală” scrie:

„Gândirea, personalitatea și comportamentul nu sunt mai mult decât reacțiile chimice din creier”.

Cu această frază a început cea mai întunecată eră a istoriei.

Psihiatria și psihologia erau un instrument periculos chiar de pe vremea când se încerca diagnosticarea și tratarea nebuniei. Demonul s-a eliberat cu adevărat atunci când au început să prevină nebunia. De atunci a devenit nelimitată zona de eficacitate a psihologiei și a psihiatriei.

Au apărut în toate domeniile vieții, peste tot, în toate profesiile, în toate ramurile artei și ale științei; s-au infiltrat în educație, în politică, în urmărirea penală și, în mod special, în instruirea preoțească.

Formarea nebuniei se poate preveni, dacă la apariția primelor semne de nebunie, persoana este supusă unui tratament. Iar, chiar mai bine de atât, se poate preveni în cazul în care toată lumea e tratată încă de la naștere.

Și, pe lângă toate aceste obiective existente, cuvintele „nebunie”, „demență”, „tulburare mentală”, „boală psihică” în literatura de specialitate completă a psihiatriei și a psihologiei nu sunt definite nicăieri cu o exigență științifică, după cum nu este definit nici opusul acestora, „normalitate”!

În general, institutele psihiatrice sunt mai curate decât au fost cândva ospiciile. În ziua de azi, sunt bătuți mai puțini oameni, își pierd viața mai puțini oameni în aceste institute, deși încă sunt șocant de mulți. În ziua de azi mai puțini oameni se scaldă în excrementele lor, și sunt mai puține tipete.

Dar încă se mai ocupă cu exorcizarea.

Psihiatria încă mai supune omul torturii, condusă de scopul de a îi schimba comportamentul.

Însă pericolul cu adevărat mare nu este faptul că, practic, oricine poate fi închis pe o oarecare perioadă, pe baza părerii unui singur personaj de prestigiu, părere care se bazează pe orice.

Nu este important că prestigiile psihiatriei și ale psihologiei pot priva oamenii de natura lor umană, de luciditatea lor sau de credibilitatea lor.

Nu este important că stau de pază în guvernele lumii, în spatele politicianilor și a președinților, și se bagă în discursurile lor, în deciziile lor.

Toate aceste amenințări sunt de dimensiuni imense, dar, totuși, neglijabile.

În acest moment, peste tot în lume, milioane de oameni se află în institute psihiatrice, dar nu este în special important nici acest lucru.

Ceea ce este cu adevărat important, ceea ce este cu adevărat relevant în toate acestea, este acea viziune asupra lumii, acea viziune despre om materialistă, – total neîntemeiată, nebazată pe niciun fel de experiment – a psihiatriei și a psihologiei, în care miliarde de oameni cred, și pe care o consideră o viziune oficială aproape fiecare țară de pe Pământ.

Important este faptul că, în aceste clipe, în toate statele dezvoltate ale lumii, din punct de vedere tehnic și militar, viziunea oficială asupra lumii este materialismul, pe care casta supremă a răspândit-o prin intermediul psihiatriei și al psihologiei.

Asemenea guverne, care dispun de atâtea arme de distrugere în masă, încât ar putea nimici cu ele viața de pe Pământ, și prin industria țărilor pe care le conduc, dispun de o influență decisivă asupra ecologiei Planetei, cred într-o viziune asupra lumii oficial consfințită, potrivit căreia viața nu are scop, nu are sens, nu există bine, nu există rău și nu există responsabilitate, căci, odată cu încetarea bătăii inimii, faptele deja nu vor mai avea nicio relevanță.

Aceasta este relevanța!

Restul, comparativ cu aceasta – sunt nimicuri!

AMINTIRILE ACELEA BLESTEMATE

A ȘAISPREZECEA LECȚIE DESPRE LUME

1.

Majoritatea oamenilor sunt confuzi în ceea ce privește diferența dintre materialism și învățăturile de bază ale religiilor, iar astfel acceptă teze diametral opuse și nu realizează că acelea se contrazic reciproc.

Conform materialismului, creierul este cel care gândește și stochează amintirile. Este un fenomen foarte interesant că acest lucru îl cred, de asemenea, o mulțime de oameni religioși, printre care și preoți și păstori. Iar acest lucru este interesant și pentru motivul că, dacă creierul face oricare dintre lucrurile acestea, atunci nu există suflet și nu există Dumnezeu.

Dacă există amintiri în creier, atunci acelea, după moartea trupului, vor dispărea. Dacă creierul gândește, atunci, după moartea trupului, gândirea va înceta. Dacă creierul ia decizii, atunci, odată cu descompunerea trupului, vor dispărea și deciziile. Dacă situația stă astfel, atunci care ar fi rolul sufletului? Atunci, de ce fel de însușiri dispune sufletul?

Sufletul nu înregistrează amintiri, nu stochează amintiri, nu își amintește, nu gândește și nu ia decizii.

Ce face atunci?

Ce a mai rămas?

Ei bine, nimic.

Iar ceva ce nu face nimic nici nu există.

2.

Ce credeți, câte amintiri are un om de cincizeci de ani?

Din experiența zilnică știm că amintirile seamănă înfricoșător cu filmul. Amintirile sunt un film tridimensional, care conține toate senzațiile, de asemenea, emoția actuală a persoanei, gândurile, cât și deciziile acesteia. Filmul este format din cadre, și pentru că amintirea poate fi oprită oriunde, și putem tăia orice secvență din amintiri, precum în cazul filmelor, știm că unitatea de bază a amintirii este imaginea de memorie, care este ca și un cadru de film.

În filmele foarte vechi, mișcarea este destul de ciudată: nerealistă, sacadată, comică. Acest lucru se datorează faptului că s-au proiectat prea multe sau prea puține imagini într-o secundă. Însă, cu ajutorul câtorva experimente, au descoperit că dacă vor să obțină cu adevărat mișcări realiste, atunci trebuie să proiecteze, într-o secundă, 24 – 25 de imagini. Această dată tehnică reprezintă una dintre axiomele de bază ale părții tehnologice de realizare a unui film.

Plecând de la mișcarea realistă, vizibilă pe filme, putem constata, deci, că omul stochează, pe secundă, aproximativ 24 – 25 de imagini de memorie.

Să luăm de exemplu 25, și să calculăm puțin.

Asta înseamnă pe minut 1.500, pe oră 90.000, pe zi 2.160.000, iar pe an 788.400.000 de imagini de memorie. Adică, în cincizeci de ani, 39 de miliarde 420 de milioane de imagini de memorie.

Imagine de memorie tridimensională.

Ei bine, unde încap atâtea amintiri în trup?

Avem 39, 5 miliarde de imagini de memorie, unde să le punem?

Și cât de mare este o imagine de memorie?

Și cum arată, ce fel de formă are?

Și întrebarea cea mai importantă: ce este o imagine de memorie, în plan fizic?

Ce greutate are? Ce culoare are? Ce temperatură are? Din ce material este constituită? Imaginea de memorie a unei pisici arată ca o pisică? Sau ca o fotografie? Și dacă ne uităm cu lupa sau cu microscopul, atunci vedem că este o pisică pe ea?

3.

Pentru a funcționa o celulă, indiferent în ce punct al organismului se află ea și ce fel de funcție are, trebuie să îndeplinească o mulțime de sarcini de bază, independente de locația celulei și de rolul ei în organism. Celula trebuie să se hrănească, trebuie să aibă metabolism, trebuie să se divizeze și trebuie să-și îndeplinească funcția.

Peretele celulei nu are rolul de a stoca amintiri, nici nucleul, nici cromozomii, nici enzimele, nici ADN-ul, nici genele și așa mai departe.

Să presupunem că în organism există celule de stocare de amintiri – chiar și în acest caz, aceste celule ar trebui să se mențină, iar pentru acest lucru trebuie să îndeplinească anumite sarcini, chiar dacă stochează amintiri.

Ei bine, unde ar stoca amintirile celulele de stocare de amintiri?

Și cum?

Cum este stocată, să zicem, amintirea unei pisici care toarce?

Și cum ajunge amintirea în celulele de stocare de amintiri?

Și o întrebare foarte importantă: ce se uită la amintirile aflate în celulele de stocare de amintiri, și cum?

Ce se duce în apropierea celulei și se uită în celulă?

De unde știe în care celulă se află o amintire sau alta?

Ce este acel lucru, care se mișcă acolo în creier, ține evidența locului amintirilor în celule, intră în celule, se uită la aceste amintiri, le interpretează și gândește?

Ce face acest lucru?

Din nou celule, un tip mai special de toate tipurile de celule cunoscute până acum?

Iar când aceste celule de stocare de amintiri se divizează, atunci amintirile se codifică în ADN?

Cum?

În ce fel?

Și care ar fi codul genetic al unei imagini de memorie a unei pisici care toarce?

4.

Ce poate să gândească în organism?

Care parte a organismului?

Creierul! – spun personajele de prestigiu materialiste.

Și care parte a creierului?

Ce mai rămâne din creier, după ce am scos din el fiecare parte care are, DEMONSTRABIL, sarcina de a îndeplini funcțiile organismului?

Gândirea necesită capacitate cu câteva ordini de mărime mai mare decât stocarea amintirilor, și în timp ce stocarea amintirilor este mecanică, gândirea nu este. Un exemplu bun pentru acest lucru este tehnologia computerizată, unde stocarea datelor și dezvoltarea nu constituie nicio dificultate, în timp ce, inteligența artificială,

blând spus, e nedezvoltată (mai mult de atât, potrivit spuselor unor cercetători, nici nu s-a născut încă cu adevărat, iar conform spuselor altor cercetători, nici nu este posibilă).

În materialism, răspunsul pentru orice fel de întrebare delicată este acesta: „Creierul este un organ foarte complex!”. Această afirmație, din punct de vedere științific, este aproximativ echivalentă cu expresia: „Căile lui Dumnezeu sunt misterioase”.

Creierul, în realitate (și în mod demonstrabil), este centrul de comunicare al organismului, și nimic altceva.

Stimulii efectelor externe care ating organismul și ai proceselor care decurg în interiorul organismului ajung la creier, și fiecare stimul de comandă de organe pornește din creier și ajunge, arbitrar, oriunde în organism. Toate acestea nu sunt o presupunere.

Fiecare parte a creierului are o funcție exactă: fie acceptă informații, fie emite informații. În afară de asta, creierul nu face nimic. Această informație nu este altceva decât un semnal electric sau chimic.

Creierul nu are o parte care ar fi capabilă să înregistreze un fel de amintire, sau să stocheze, sau să gestioneze amintirile, nici să priceapă, să analizeze, să evalueze, să cântărească informații, să formeze opinii, să planifice, să învețe și să ia decizii.

Creierul este un organ de comunicare, centrul de comunicare al organismului, care colectează fiecare simț al organismului, și prin care organismul se poate controla.

5.

Genele au rolul lor foarte important în organism. Ele

conțin planul de structură și de funcționare a organismului. Deci, genetica este o știință, care poate avea un rol imens în viitor, în cazul în care nu o vor oprima total.

Însă, în afară de genetica științifică, există și o altă genetică. Această cealaltă genetică este o pseudo-genetică, care sub acoperirea științei reale, infiltrează minciuni în lume. Această pseudo-genetică este o pseudo-știință, o ideologie.

Această genetică ideologică utilizează termenii de specialitate ai geneticii științifice cu scopul de a face acceptate minciunile castei supreme.

Genetica ideologică susține că genele determină personalitatea unui om, obiectivele, inteligența, dorințele și orientarea sexuală a acestuia, cât și culoarea preferată a omului, parfumul său preferat, și așa mai departe, adică, practic, toate sunt determinate de gene.

Ei bine, există unele probleme privind acest lucru.

Una dintre ele este faptul că genele nu sunt în nicio legătură cu lumea în care noi, oamenii, trăim, adică habar nu au, de exemplu, de existența culorilor, ca să nu aduc un exemplu mai complex de atât. Genele nu știu nimic despre lume. Nu sunt conștiente deloc de existența lumii.

Cealaltă problemă este faptul că genele au o funcție, genele determină structura și funcționarea de bază a organismului, care este influențată de multe lucruri, ca de exemplu, hrana, exercițiul fizic și altele, adică în cazul în care cineva nu se hrănește în mod corespunzător, atunci organismul acestuia nu va fi pe deplin așa cum ar trebui să fie conform programului său genetic.

A treia problemă este faptul că nu a văzut încă niciodată nimeni o genă în timp ce aceasta făcea ceva. Niciodată. Nu a văzut nimeni pe lume o genă, care ar fi avut o

influență asupra gândirii unei persoane, sau asupra discernământului acesteia, ca de exemplu raportul persoanei față de culori.

Și a patra problemă este că: nu există nici măcar un asemenea model, nu există nici măcar un concept vag schițat, care ar explica modul în care genele fac pe cineva să iubească muzica clasică, deoarece conform geneticii ideologice, gusturile muzicale sunt determinate, în mod natural, tot de gene.

Faptul că, în cadrul unei familii pot apărea similarități în comportament, sau că în cadrul unei familii, aleg mai multe generații aceeași profesie, se poate explica prin mii de alți factori diferiți de gene. De asemenea, genealogia, ca și „cercetarea” rolului genelor în influențarea personalității, se ocupă numai cu probabilități, ca un fel de profeție, și nu cu fapte, iar prin urmare nu poate fi considerată cercetare științifică sau dovadă științifică.

Idolul de gând care se ascunde în adâncul geneticii ideologice este o minciună, care sună astfel: nu există suflet. Genetica ideologică însăși este un sistem de argumente, care argumentează această minciună, și susține că abilitățile sufletului, în realitate, sunt capacitățile genelor.

Asta este totul.

6.

În istoria cercetării nu se poate găsi niciun cuvânt cu privire la experimente care ar dovedi că creierul își aduce aminte de anumite lucruri sau că gândește, sau că genele ar determina, în orice măsură, personalitatea.

Au existat și există oameni care în urma unor accidente, crime sau boli au suferit o leziune a creierului și

au supraviețuit, însă, în urma leziunii, brusc sau treptat, într-o măsură mai mare sau mai mică, temporar sau permanent, li s-a schimbat comportamentul, atitudinea față de viață sau față de celelalte persoane.

„Cercetătorii”, care lucrează la confirmarea materialismului, urmăresc modificările comportamentale și cele de natură intelectuală ale acestor oameni, le compară cu locul și natura leziunii cerebrale, și în modul acesta încearcă să deducă ce parte a creierului este sursa cărei funcții intelectuale.

Asta este DOVADA COMPLETĂ a faptului că creierul dispune de capacitățile sufletului, adică a faptului că sufletul nu există.

Însă există câteva contraargumente care ne vin în minte, dacă facem abstracție de persuasiunea personajelor de prestigiu.

1. Documentația acestor cazuri, uneori, este uimitor de dezordonată, se întâmplă într-un mod șocant de neștiințific, prin urmare, este inacceptabilă pentru cercetarea științifică.

2. Există descrieri de cazuri false, fictive, care nu s-au întâmplat niciodată.

3. S-au tras nenumărate concluzii rele și pripite din descrierile de cazuri, dintre care unele conțin greșeli logice atât de mari, și sunt în așa măsură ilogice, încât în orice domeniu real al științei sunt inacceptabile și ar fi de tot râsul.

4. Concluziile nu au fost verificate. Nu există niciun fel de dovadă DIRECTĂ, acest lucru este recunoscut și de personajele de prestigiu materialiste.

5. Oamenii cu leziuni cerebrale, într-o anumită zonă a creierului, nu se schimbă în fiecare caz, nu întotdeauna în același mod și în aceeași măsură.

6. Leziunea oricărei părți a trupului poate stârni, de asemenea, o schimbare la fel de spectaculoasă și de durată în personalitate.

7. În majoritatea acelor cazuri în care comportamentul sau o anumită capacitate intelectuală a unei persoane s-a schimbat brusc, într-o mare măsură, trupul nu a fost rănit nicăieri. Un om vioi primește un apel telefonic, la efectul căruia se nenorocește pe o viață din punct de vedere psihic, și va rămâne doar o umbră a sinelui de odinioară.

O singură veste suficient de rea sau suficient de bună poate stârni o mulțime de schimbări, care pot fi uluitor de mari, persistente până la sfârșitul vieții și foarte diversificate.

Tomografie cu emisie de pozitroni, imagistică prin rezonanță magnetică, magnetoencefalografie...

Câteva expresii înspăimântător de complicate, care ascund echipamente și procedee și mai complexe. Acestea sunt examinările instrumentale ale creierului. Și în ciuda complexității lor nu sunt capabile de altceva, decât să arate că în creier există o oarecare activitate.

Acest lucru, însă, l-am știut și până acum.

Nici acest lucru nu se poate considera o dovadă pentru „afirmația științifică” cum că nu există suflet.

7.

Pe parcursul cercetării științifice a universului fizic, în cele din urmă, totul va deveni o lamelă sub microscop, sau un fel de substanță de pudră sau de lichid pe fundul unei eprubete, poate ceva gaz în captivitatea unei bule de sticlă; sau numere, grafice și rezultate de teste; sau fotografii, înregistrări audio și video.

Materialismul susține că nu există suflet, nu există Dumnezeu, creierul este cel care gândește și stochează amintirile, iar genele determină personalitatea.

Aș dori să vă rog să vă gândiți și să încercați să ghiciți ce ar trebui să vedeți sub un microscop, pe fundul unei eprubete, în captivitatea unei bule de sticlă, pe o hârtie, pe o fotografie, pe o înregistrare video sau audio, care ar dovedi că nu există Dumnezeu?

Sau că nu există suflet?

Sau că creierul gândește?

Sau că creierul stochează amintiri?

Sau că genele vă determină personalitatea?

Vă urez distracție plăcută pe tot restul vieții dumneavoastră!

DOCTRINA SUFLETULUI

A ȘAPTESPREZECEA LECȚIE DESPRE LUME

1.

Știm că în numele Lui Dumnezeu sau în numele anumitor zei au fost comise nenumărate păcate. Știm, de asemenea, că prin superstițiile născocite despre fantome și alte lucruri asemănătoare oamenii pot fi scoși din minți.

Atât credința în Dumnezeu, cât și credința în suflet, pot fi folosite pentru a domni asupra maselor, pentru a paraliza gândirea și acțiunile maselor.

În acest caz, însă, trebuie să luăm în considerare și posibilitatea faptului că credința în Dumnezeu și în suflet este un sistem de idei de manipulare exact la fel ca și materialismul, și nu servește alt scop decât înfrânarea

oamenilor.

Iar acest lucru așa și este.

Este absolut adevărat.

Nici aceste sisteme nu sunt diferite de materialism.

Însă în acest capitol nu va fi vorba despre religii, filosofii sau despre ocultism. Dacă am analiza temeinic toate acestea, și am ignora susținerile personajelor de prestigiu, probabil că niciunul dintre acestea nu ar trece testele logice. Iar verificarea științifică sigur nu.

Întrebarea este dacă sufletul sau Dumnezeu sunt sau nu sunt idoli de gând?

Casta supremă a creat filosofii, religii, învățături oculte, dar oare de ce a făcut acest lucru?

Prin aceste ideologii au vrut să vândă oamenilor un idol de gând ascuns?

Sau au luat un adevăr și l-au voalat cu minciunile și superstițiile într-atât, încât întregul sistem a devenit atât de greoi și irațional, încât până și adevărurile care constituiau baza au părut minciuni?

Casta supremă a dorit să discrediteze tema sufletului și a lui Dumnezeu prin religii stupide, dogmatice, fanatice, violente, străine de viață și prin alte „învățături” spirituale?

Este timpul să analizăm câteva principii, uitând de pietatea oarbă obligatorie meritată de personajele de prestigiu.

Ce anume ar putea demonstra existența sufletului?

Și ce anume ar putea demonstra existența Lui Dumnezeu?

2.

Dacă un om, aparent, își amintește numele pe care l-a

purtat într-o altă viață, sau de un domiciliu anterior, asta nu dovedește că există suflet, și nu dovedește faptul că sufletul, de-a lungul timpului, schimbă trupurile cum oamenii schimbă hainele.

Dacă doi oameni, aflați la mii de kilometri depărtare unul de celălalt, în același timp, desenează același lucru, asta tot nu dovedește existența sufletului.

Dacă cineva începe să vorbească brusc, la nivel de limbă maternă, o limbă pe care nu a învățat-o; sau brusc dispune de o pregătire profesională la nivel de master, într-un domeniu în care nu a practicat în viața sa actuală; sau fără niciun precedent, dintr-odată descoperă câteva ecuații matematice, care rezolvă probleme „nerezolvabile”; sau fără nici cea mai mică instruire prealabilă, de pe o zi pe alta, întocmește documentația de proiectare perfectă și precisă, total necunoscută până la acel moment, a unei unități de generare a energiei, a unui calculator, vehicul, sau a unui motor, chiar nu sună rău, dar chiar și acestea ar fi, cel mult, niște dovezi indirecte, iar așa ceva, în știința reală, nu poate fi acceptat.

Atunci care ar putea fi dovada pentru existența sufletului? Meditați asupra acestui lucru! Ce anume ar putea demonstra faptul că există suflet?

Un om se află culcat pe masa de operație, și privește cum chirurgii se ocupă cu trupul său. Nu este rău, ca și o certitudine subiectivă, personală (deși, având în vedere circumstanțele speciale, experiența ar merita să fie tratată cu rezerve), însă din punct de vedere științific, rapoartele oamenilor întorși din moarte sunt complet inutile.

De ce? Deoarece o observație științifică trebuie să fie documentată, dar cum să documentăm ceva ce a fost observat de către un om mort?

O observație științifică trebuie să fie un experiment. Experiment: adică o observație conștientă ale cărei circumstanțe sunt cunoscute în totalitate și e profesional documentată, pentru ca să poată fi repetată oricând se dorește, altundeva, altă dată, de către alții, și să se poată asimila aceleași experiențe.

Dar cum și cine va repeta un experiment pentru care trebuie să se moară?!

Și cum putem privi ceva, câtuși de puțin obiectiv, dacă nu constă în altceva decât în raportul unui om despre propriile amintiri?

3.

Existența în afara corpului fizic ar fi o dovadă pentru existența sufletului, în cazul în care putem produce acest fenomen în mod conștient și în mod deliberat, în orice moment, în condiții organizate de laborator.

Deci, dacă am inventa o procedură prin care am putea face ca omul să se elibereze de rigiditatea corpului său, și să poată exista încontinuu și liber în afara corpului său; să perceapă lucrurile din afara corpului său, și nu prin organele sale de simț; să gândească, să își amintească, să decidă și să acționeze din afara corpului; și în tot acest timp, corpul său să fie în viață, să fie bine, să se miște, să vorbească, să efectueze ceea ce i se cere, atunci, acest lucru ar dovedi într-adevăr că există suflet.

Ei bine, deja am trecut de această etapă. În anul 1952, o serie de experimente, finanțate cu capital privat, au dovedit, în modul amintit, existența sufletului, în condiții de laborator.

(E demn de pomenit faptul că tot despre asta depun

mărturie și înregistrările milenare, și pentru că unele dintre înregistrările timpurii redau destul de exact fenomenele experimentate științific din 1952, se poate vedea că, există cu certitudine lucruri pe care unii le numesc „cunoaștere pierdută”).

De atunci, s-au efectuat, peste tot în lume, mai multe mii de experimente, documentate cu pretenție științifică, și care au în fiecare caz același rezultat. (Și, bineînțeles, toate experimentele au fost finanțate de către persoane particulare, din propriile averi, deoarece de când e lumea și pământul, doar prin experimente individuale se pot obține rezultate).

Se poate crea o asemenea stare, pe o perioadă mai scurtă sau mai lungă, în care omul se mișcă liber de corpul său, trăiește, gândește, își amintește, ia decizii și acționează, și își controlează corpul de la o distanță mai mică sau mai mare de propriul corp.

Această perioadă mai scurtă sau mai lungă se întinde de la câteva minute la câțiva ani. (Când eu însumi am testat această metodă, la prima experiență am fost în afara corpului meu aproximativ o jumătate de minut; la a doua experiență aproape cinci minute; iar a treia oară timp de șaizeci de zile întregi. Și între timp îmi trăiam viața, și mă simțeam indescritibil de liber. Această experiență a fost principalul motiv pentru care, în cele din urmă, m-am întors împotriva castei supreme).

În timp ce dumneavoastră credeți că știința este ceea ce se scrie în cărți, și că politica nu are nicio putere asupra științei, nici nu vă puteți imagina ce fel de comori au fost deja descoperite de oameni.

Documentația completă a fost oferită, încă din 1952, tuturor academiilor științifice, universităților științifice,

revistelor științifice, dar au refuzat toți să o citească, să o înștiințeze, să se ocupe cu ea sau să o verifice!

De ce au respins-o?

Doar datorită unui singur motiv: sufletul nu poate fi obiectul științei, din moment ce Wilhelm Wundt a declarat cu atâta timp în urmă că sufletul nu există...

4.

Mai există o întrebare importantă: cât de relevant este faptul că omul nu este trup, ci e suflet? Rezultatul ar fi că oamenii s-ar teme mai puțin de moarte? Dacă ar fi doar atât, ar fi mult prea puțin.

Un om, cândva, pe parcursul vieții sale, a învățat ceva, a știut ceva, dar a uitat. Dacă aflăm motivul din cauza căruia a uitat, omul va fi din nou capabil să-și amintească acel lucru, va dispune din nou de cunoștința dobândită anterior.

Imaginați-vă dacă acest om uită nu cunoștința sa acaparată de-a lungul unui an sau a douăzeci de ani, ci cunoștința sa acaparată de-a lungul a o mie de ani, sau a un milion de ani.

Și imaginați-vă că există o modalitate de a își reaminti de tot ce a știut vreodată...

Omul va deveni un matur timid, fricos, pentru că a fost adesea speriat și rănit în copilărie.

Omul va deveni maniac sexual, pentru că acesta nu necesită multă minte, și a observat că în altă parte nu prea va avea alte oportunități.

Personalitatea noastră nu este altceva decât un obicei de gândire, un obicei emoțional și comportamental. Facem ceva, sau se întâmplă ceva cu noi, din care tragem niște concluzii, apoi din aceste concluzii vom dezvolta un obicei în

noi.

Pe parcursul a zece, cincizeci, sau o sută de ani tragem concluzii din evenimentele vieții noastre și ne formăm personalitatea.

Imaginați-vă dacă am face acest lucru pe parcursul a o mie de ani sau a un milion de ani...

Imaginați-vă câte inhibiții, câte păcate, câte greșeli putem avea!

Imaginați-vă că pe parcursul a un milion de ani am fost umpluți cu minciuni, că am suferit eșecuri, că ne-am pierdut ființele dragi sau că pe parcursul a un milion de ani am avut parte de suferință și de nedreptate!

Și dacă nu este vorba de un milion de ani, ci de zece milioane?

Sau de o sută de milioane?

Sau de un miliard?

Imaginați-vă dacă ar exista o modalitate de a ne putea descotorosi de toate relele acumulate pe parcursul acestei perioade incomensurabile...

Mă întreb ce am fi fără toate acestea?

Prin urmare, faptul că suntem suflete sau suntem doar niște atomi, are o relevanță imensă: nici nu se poate exprima în cuvinte.

5.

Dovedirea existenței sufletului nu este o sarcină grea. Dar cum am putea dovedi faptul că există Dumnezeu?

Dar mai bine să nu atingem ceva atât de îndepărtat și să vorbim doar despre ce ar putea dovedi că există ceva mai presus de homo sapiens?

Pentru a începe să medităm asupra acestui domeniu,

sau pentru a începe să-l verificăm, în primul rând, trebuie să definim ce este „omul”. Și ce este omul? Care este definiția științifică a cuvântului „om”?

Ei bine, omul nu este definit științific.

În locul acesteia există acele definiții hilar de neștiințifice, ca de exemplu, omul este forma existențială dominantă a Planetei. Iar dacă, într-o zi, un virus extermină rasa umană, atunci acel virus ar fi supranatural?

Dacă abordăm viața din perspectivă materialistă, este din start un angajament sortit eșecului. Putem, însă, aborda viața și într-un alt mod, dar pentru acest lucru, trebuie să cunoaștem care este sensul vieții.

Care este principala diferență dintre un om mort și unul viu?

Acțiunea, așa-i? Acțiunea oportună, conștientă. Un om viu, într-o oarecare măsură, e capabil de acest lucru, însă un om mort în nicio măsură.

Autodeterminarea.

Omul viu dispune întrucâtva de autodeterminare; este capabil de a își determina, într-o anumită măsură, propria viață, viitorul, mediul său înconjurător; deci este capabil de a percepe, are gânduri, ia decizii, acționează. La un om mort, toate acestea lipsesc în totalitate.

Putem spune că sensul vieții este găsirea fericirii, sau împlinirea obiectivelor mari, sau formarea istoriei, ori ceva asemănător, însă, dacă comparăm un cadavru cu un om viu, găsim o diferență mult mai importantă decât acestea. Un om viu este capabil să se gândească la ceva și să înfăptuiască ceea ce a gândit, chiar dacă este un lucru atât de banal că își ridică mâna sau spune un cuvânt. Un mort nu este capabil de acestea. Nu există viață în el.

Esența vieții este, prin urmare, faptul că ne stă în

putere de a face ceva.

Viața este autodeterminare.

Am putea realiza scala existenței, a vieții, a autodeterminării, a „faptului că ne stă în putere să facem ceva” și am putea evidenția pe ea gradele de la zero la infinit. Zero înseamnă lipsa totală a autodeterminării, lipsa totală a percepției, lipsa totală a gândirii, lipsa totală a deciziei și lipsa totală a acțiunii, adică, pe scurt: lipsa totală a vieții. Zero ar reprezenta cel mai scăzut nivel al existenței, autodeterminarea nulă, iar infinitul ar reprezenta cel mai înalt nivel al vieții, autodeterminarea infinită, puterea infinită de a putea face ceva.

Pe scala vieții, obiectele ar trebui să le scriem lângă zero, deoarece obiectele nu percep, nu gândesc, nu iau decizii și nu acționează, adică nu dispun în nicio măsură de ele însele: doar există. În obiecte nu există viață.

Pe scala vieții, plantele ar trebui să le scriem lângă unu, imediat deasupra obiectelor. Plantele sunt capabile de o autodeterminare minimală, știm că au o anumită percepere, nu sunt indiferente față de influențe, simt durere, există lucruri care le sunt mai favorabile și există lucruri care le sunt mai puțin favorabile. Pe scală, aceasta este o nouă calitate, este cel mai scăzut grad al autodeterminării, dar este deja o autodeterminare reală.

Pe scala vieții, la doi putem scrie animalele. Animalele dispun de mai multă autodeterminare decât plantele, astfel, în animale există mai multă viață, chiar dacă anumite tipuri de plante sunt mai rezistente la anumite influențe decât unele animale.

La om, apare, din nou, o nouă calitate: conștiința.

La animale nu vedem nici măcar urma conștiinței. Animalelor le lipsesc complet cercetarea, înțelegerea,

dorința și nevoia de a progresa: nicio specie de animal nu a dezvoltat filosofii, religii, știință, artă, tehnologie, sau un fel de Cale, pe care umblând, ar putea obține o stare existențială mai bună, și nu a produs nimic, cu ajutorul căruia ar fi capabil de a-și stăpâni mediul. Având în vedere și acest lucru, luând în considerare proporționalitatea (neeliminând niciun pic de egoism): dacă am scris animalele la numărul doi, atunci ar trebui să scriem oamenii la o sută.

La un capăt al scalei se găsesc obiectele, ca simboluri ale lipsei de viață, sau ale lipsei autodeterminării, iar la celălalt capăt se găsește Dumnezeu, simbolul autodeterminării infinite, simbolul vieții veșnice.

Se spune că Dumnezeu e omniscient și omnipotent, iar acest lucru este o condiție de bază necesară pentru autodeterminarea nelimitată; din acest motiv, Dumnezeu are o natură total diferită de cea a obiectelor, dar nu total diferită de cea a plantelor, a animalelor și a oamenilor, deoarece aceste forme existențiale deja dispun într-o anumită măsură de autodeterminare.

Bineînțeles, nu eu am fost primul din istorie care a gândit așa. Au făcut-o deja nenumărați filosofi și o puteți face și dumneavoastră (sau deja ați și făcut-o), și pentru asta, nu este necesar altceva decât o simplă minte de cioban.

Așa ar arăta existența?

Așa ar arăta viața?

Atât de disproporționat?

Ar fi atât de haotică natura?

Sunt obiectele, plantele, animalele, oamenii și Dumnezeu?

Ar fi doar atât?

Între plante și animale nu există o diferență prea de mare ca să putem spune că trebuie să existe o formă existențială, necunoscută de noi, care se află între cele două (deși, nu putem exclude posibilitatea ei).

Însă între oameni și animale diferența este destul de semnificativă, nu ar fi, deci, logică ipoteza că între om și animal ar trebui să existe unele tranziții?

Și ce se întâmplă cu omul și cu Dumnezeu?

Ce se întâmplă cu distanța imensă dintre om și Dumnezeu?

Ar fi goală?

Autodeterminarea conștientă nu are grade?

Desigur, nu mă pot pronunța cu privire la Dumnezeu, deoarece nu știu ce ar putea dovedi, științific, existența Lui. Dar supranaturalitatea este cât se poate de demonstrabilă.

În om există atâta viață, omul dispune de o atâta autodeterminare, dar evident că există și mai multă autodeterminare de atât.

Miturile sunt pline de astfel de creaturi. Și dacă nu ne uităm la probabilele lor fapte și exterior exotic, ci la măsura autodeterminării lor, atunci nu le vom mai privi cu atâta nepăsare.

De exemplu, pentru un vampir, câteva piedici umane nu reprezintă piedici.

De exemplu, trupul său nu îmbătrânește. Nu îi poate dăuna un glonț comun. În anumite circumstanțe, care omului îi sunt fatale, un vampir încă mai poate să perceapă, să gândească, să ia decizii și să acționeze.

Acesta este, deci, o stare supranaturală.

Nu vreau să spun prin asta că legendele despre vampiri sunt adevărate (deși, nu le pot demonta pe toate),

dar câteva lucruri din ele, se pare că sunt absolut posibile.

(În paranteză aş nota câteva gânduri în legătură cu mitul vampirilor. În primul rând, nu eu l-am inventat, şi pe parcursul celor douăzeci şi cinci de ani, petrecuţi în serviciul castei, nu am avut nicio treabă cu acest mit. În al doilea rând: nu cred în vampiri, şi din câte ştiu, nici nu m-am întâlnit vreodată cu vreun vampir. Doar am petrecut o perioadă destul de lungă cu născocirea unor minciuni, şi recunosc munca castei supreme.

Mitul vampirilor – în forma în care este cunoscut în cultura occidentală – este un basm creştin.

Atât şi nimic mai mult.

Acest mit este reclama unei religii.

De unde poate să provină? Ce bază poate avea?

Ei bine, la aceste întrebări nu aş dori să răspund. Dar răspunsul meu nici nu ar fi prea important.

Important e faptul că casta supremă a creat, în fiecare epocă, şi pe orice teritoriu, câteva modele negative. Dacă doreau să scape de cineva, sau pur şi simplu au dorit să producă puţină confuzie, atunci au declarat despre o persoană sau mai multe, cu ajutorul unui prestigiu imens, că ei reprezintă inamicul, şi s-a eliberat ladul.

Vrăjitoare, vampir, evreu, terorist, comunist, reacţionar...

Casta supremă a fost, întotdeauna, generoasă în crearea modelelor negative şi în alimentarea conflictelor.

7.

Răspunsul la întrebările ridicate la începutul acestui capitol este acesta: casta supremă a luat un adevăr şi l-a tratat ca pe un idol de gând: a creat în jurul adevărului o

ideologie (religie, filosofie), care a fost în totalitate o minciună, iar astfel a „adus într-o lumină rea” adevărul ascuns din adâncime.

A discreditat tema sufletului și a lui Dumnezeu.

Le-au transformat în superstiții, în iraționalism, le-au făcut străine de viață.

Cu alte cuvinte: au făcut din ele o povară pentru oameni.

Sufletul, inițial, a însemnat că esența omului este ceva nemuritor, atemporal, independent de universul fizic.

La început, Dumnezeu nu însemna un tiran cu puteri imense, ci numai acea certitudine a omului că dezvoltarea este posibilă.

Cuvântul Dumnezeu însemna infinit. Că există cale spre mai sus.

În zorii Civilizației, a trăit atât de puternic în oameni certitudinea cum că ei sunt suflete, și că există șanse pentru dezvoltare, încât casta supremă nu a avut altă alternativă decât o campanie de discreditare întinsă pe o perioadă foarte, foarte lungă de timp.

Și de ce a fost atât de important să se ajungă la materialism?

Deoarece cât timp omul a crezut că există suflet, și că există cale spre mai sus, casta supremă nu s-a putut simți în siguranță, pentru că se putea întâmpla oricând ca cineva să-și dea seama de ceva, sau să descopere ceva.

În Civilizație, primul monopol a fost sufletul și Dumnezeu.

A început cu religii agresive, care au ucis pe toată lumea, care s-au încumetat să se opună dogmelor. Apoi, cea mai recentă dogmă a afirmat direct că nu există suflet.

De-a lungul întregii istorii, cel mai mare tabu a fost

cercetarea sufletului. În fiecare eră acest demers a fost pedepsit cu moartea.

Când casta supremă a început să înlocuiască religiile, a lăsat să intre în lume, poate, cea mai mare realizare a gândirii disciplinate, care nu este altceva decât metodologia cercetării științifice. Acest lucru a permis dezvoltarea tehnologiei.

Casta a lăsat să intre tehnologia în lume, lucru ce a părut o adevărată minune în ochii oamenilor îndobitociți de superstiții, apoi cu ajutorul unei imense munci de propagandă au început să omogenizeze tehnica, știința și materialismul.

Așa au discreditat sufletul, și așa au convins oamenii să își nege propria natură, adică să accepte materialismul.

Metodologia cercetării științifice este adecvată pentru cunoașterea realității.

Nu trebuie să se creadă în nimic pentru acest lucru. Cu ajutorul acestui instrument se poate găsi și se poate cunoaște orice ce există.

Inclusiv sufletul.

Inclusiv Dumnezeu.

Tocmai din acest motiv, în ziua de azi, sufletul și Dumnezeu sunt un tabu absolut mai mare decât au fost vreodată.

Despre suflet se spune că nu există, iar despre Dumnezeu că aparține domeniului privat al religiei, iar știința nu îl poate cerceta pe Dumnezeu.

Asta se numește „ocrotirea sfințeniei religiei”.

Dar de fapt nu este.

Este doar protecția unei superstiții.

Protecția rămășițelor vechiului sistem.

Metodologia cercetării științifice a făcut posibilă

dezvoltarea tehnologică, care a creat acea tehnologie, cu ajutorul căreia casta supremă poate răspândi orice în doar câteva secunde, prin care pot ține pe oricine sub supraveghere, și cu care ar putea șterge umanitatea de pe hartă într-o singură zi.

Dezvoltarea tehnologică este numită DEZVOLTARE, iar omul a primit TV, computer, avion și vopsea de păr, dar în schimb, a trebuit să-și uite sufletul.

În materialism nu există nimic care poate fi cercetat sau care ar merita să fie cercetat. Această viziune despre lume nu conține NICIUN adevăr. Astfel, casta supremă este în siguranță.

Acesta este motivul pentru care atac atât de mult materialismul în această carte.

Sufletul și Dumnezeu nu sunt întrebări religioase, nu este o chestiune de credință, ci este cel mai important domeniu al cercetării.

Nu pot exista tabu-uri pentru știință.

MARELE COȘMAR

A OPTSPREZECEA LECȚIE DESPRE LUME

1.

Oriunde ne-am afla, suntem mereu undeva și ne îndreptăm mereu spre ceva. Între cele două puncte (între locul unde suntem și țelul nostru) se găsește un drum, pe care trebuie să-l parcurgem ca să ne atingem țelul.

Pe acest drum, pașii sunt faptele noastre și nu vorbele noastre.

Alcoolicul care repetă întruna că se va lăsa de băut, dar

care oricum nu se abține de la băutură, nu o să scape de acest viciu, deoarece faptele sale nu îl duc spre schimbare.

Nu cuvintele contează, ci faptele.

Ce ți-l îndepărtat îi determină pe oameni să facă ceea ce fac?

Este atât de ușor de a vedea spre ce fel de stare ne îndreptăm, dar este cu atât mai dificil de a realiza că acesta este într-adevăr traseul.

Dumneavoastră ce credeți? Uitați de planurile și de speranțele menționate, deoarece nici cuvintele, nici speranța nu sunt pași pe drum. Priviți numai faptele. Ce preziceți, ce se va întâmpla cu noi, omenirea?

Credeți că va dispărea infracțiunea într-o bună zi? Așa, de pe o zi pe alta?

Ce credeți: vor fi în viitor conflicte internaționale, războaie locale, revolte, foamete, pandemii?

Credeți că ne mai putem aștepta la un alt război mondial?

Ce preziceți cu privire la terorism?

Credeți că în viitor se vor utiliza, undeva, arme de distrugere în masă, împotriva populației?

O să ajungem în punctul în care nu o să ne mai amenințe nicio boală?

În opinia dumneavoastră, se va instaura într-o bună zi pacea globală?

Uitați speranța, cuvintele, încrederea, și observați doar în ce direcție ne duc FAPTELE!

Ei bine, încotro ne îndreptăm, care e traseul?

2.

Trecutul a fost urât, murdar de sânge, întunecat și

crud. Prezentul nostru este exact la fel. Numai viitorul nostru este total diferit. Viitorul spre care ne îndreptăm va fi cum nu a mai fost vreodată.

Dacă nu puteți vedea, atunci vă spun eu: viitorul nostru este scufundarea.

Nu precum Atlantida, nu metaforic vorbind, dar nici în sens fizic. Această scufundare ar fi cu adevărat un nimic! Nu se vor scufunda orașe, țări, insule și continente, ci noi înșine, oamenii.

Și unde?

Sub om.

Nu provenim din faună, ci ne îndreptăm spre faună. Și ne aflăm doar la un pas de ea.

Dacă priviți numai faptele și uitați orice altceva, atunci puteți vedea că violența va face parte integrantă din viața noastră și mai mult decât până acum. Infracțiunea se va multiplica. Proporția tipurilor de infracțiune se va schimba, dar în ansamblu, infracționalitatea va fi mult mai mare decât este acum.

Se vor schimba și caracteristicile războiului. Vor fi o mulțime de războaie locale: de mici dimensiuni și mari de o scară atât de largă, a căror dimensiune se va apropia de dimensiunea războiului mondial.

Și va fi și Război Mondial.

Priviți faptele, eludând total cuvintele, și atunci veți putea vedea că se apropie.

3.

Tactica de război convențională este lupta dintre armate. Războiul și tensiunea de război au distras atenția, gândurile și sentimentele a miliarde de oameni, și au

determinat o mare parte a faptelor lor.

Acum se apropie o formă complet nouă a războiului.

Acest război va fi adus de lupta împotriva terorismului internațional, și va fi un război, împotriva căruia nu va putea lupta nicio armată.

Ați văzut vreodată Belfastul și Ierusalimul, în momentul în care a izbucnit cu adevărat ura?

Ați putut vedea scene la televizor despre atacurile stradale dintre irlandezi și britanici, sau dintre palestinieni și israelieni, peste tot, cu orice fel de armă, atacând pe neașteptate cu o forță copleșitoare. Acesta este războiul de gherilă.

Se apropie un război mondial de gherilă.

11 septembrie și surparea World Trade Center-ului a fost doar sunetul pistolului care a dat startul.

Se vor purta războaie de gherilă în fiecare oraș, de la Moscova până la București, de la Belgrad până la Londra, de la New York până la Los Angeles, de la Sydney până la Tokio.

Ei bine, acesta este viitorul nostru în ceea ce privește violența.

4.

Priviți economia. Priviți legile care reglementează industria și intențiile politice. Încotro arată ele?

În acest moment, dispunem de TOATE dovezile necesare să știm că: industria și mașinile, sau centralele electrice pe bază de petrol dăunează mediului, iar dacă asta nu se schimbă, potrivit chiar și celor mai optimiste estimări, după 2 – 300 de ani, suprafața Pământului va fi nelocuibilă.

Și ce se întâmplă?

Se discreditează savanții „papagali”, se discreditează

activiștii și organizațiile de protecția mediului; nu se acceptă și nu se respectă normele necesare, spunând că interesul economiei nu permite schimbări în industrie.

Anumite Personaje de Prestigiu Mare au declarat: moartea umanității este interes economic.

Știți că: potrivit viziunii materialiste nimic nu are nicio consecință.

Materialismul, în cele din urmă, va elimina totul, nu vor fi filosofii, nu vor fi religii. Oamenii vor deveni niște sclavi ascultători; nimeni nu va mai avea visuri, nimeni nu își va mai imagina o lume liberă, pentru că nu va fi nimeni în starea aceea, încât să-și imagineze un astfel de lucru.

Așezați-vă comod, închideți ochii, relaxați-vă și imaginați-vă o specie total „calmă”, detașată, indiferentă, absolut inaptă de a gândi și de a acționa.

Frumos, așa-i?

După casta supremă, da.

5.

Faptele conduc spre un viitor în care materialismul va domina total lumea. Acum cunoașteți deja exact fiecare teză a viziunii materialiste – imaginați-vă unde ne va duce acest lucru.

Singura viziune despre viitor pe care ne-o oferă materialismul este moartea.

Vă nașteți, mergeți la școală, munciți, mâncați, dormiți, faceți dragoste, îmbătrâniți și muriți.

Asta este TOT ce vă așteaptă, conform viziunii materialiste.

Această viziune este atât de irațională și periculoasă, încât simpla credință în ea vă distruge.

Dacă moartea este o gogoriță invincibilă, atunci nimic nu are sens, și atunci de ce nu am face orice ne trece prin minte? De ce să nu ne distrugem sănătatea, de ce să nu fim imorali, de ce să nu ne ucidem semenii?

De ce să nu ne pierdem mințile complet?

Dacă moartea este invincibilă, atunci nu mai rămâne altceva decât experiența momentului.

Iar dacă într-o bună zi, devenind apatici din cauza înfrângerii, vom dori să violăm copii? Sau să ne disecăm de viu propriii copii? Sau pe mamele noastre? Sau pe tații noștri? De ce nu? Nu este total indiferent, din moment ce nu există nimic altceva în afara dispariției?

Iar dacă am ajuns până în acest punct, de ce ne-am opri?

De ce nu am produce un război imens? De ce nu am implementa fiecare armă de care dispunem? Arme nucleare, arme chimice, arme biologice... Dacă acționăm bine, vor muri miliarde de oameni. Asta va fi o petrecere cu adevărat reușită!

Și, eventual, am putea face o bombă, una mult mai mare decât cele de până acum. Să spunem, să fie 1 teratonă³ și să fie o bombă cu hidrogen, sau bombă antimaterie, pe care dacă le declanșăm, se crapă scoarța terestră. Eh, acelea vor fi timpurile cu adevărat frumoase! Magma vulcanică va erupe, vulcanii vor vopsi cerul în roșu!

Devenim atât de nebuni sub influența materialismului, care constă în întregime în minciuni!

Iar într-o bună zi – care, cu trecerea anilor, poate începe, mai mult ca oricând, în orice dimineață – lumea se va

³ Teratonă: o bombă cu o putere explozivă, aproximativ, de o sută de milioane de ori mai mare decât bombele atomice aruncate de la Hiroshima și Nagasaki.

surpa.

Și va veni noua epocă primitivă.

Cine știe a câta oară...?

Ei bine, acesta este acel viitor, la a cărui realizare am lucrat timp de douăzeci și cinci de ani, și la a cărui realizare, casta supremă, cu întregul său aparat, lucrează încă și în acest moment.

RESPONSABILITATEA DUMNEAVOASTRĂ

ULTIMA LECȚIE DESPRE LUME

1.

Acesta este ultimul și totodată cel mai important capitol al cărții. În cazul în care calificați drept stupidenii toate capitolele anterioare și le respingeți, dar luați în considerare acest capitol, atunci această carte și-a atins scopul.

2.

Care este ultima lecție despre lume? Responsabilitatea dumneavoastră. Cu alte cuvinte, ultima lecție este faptul că viața dumneavoastră se află încă tot în mâinile dumneavoastră, și lumea poate fi schimbată.

Este posibil ca tot ceea ce v-am spus în această carte să vă fi bulversat, și să vă fi determinat să ajungeți la concluzia: „atunci ce sens ar avea orice”?

Cine dispune de suficientă putere încât să se poată confrunta cu casta supremă?

Cine ar fi capabil să străpungă armata personajelor de

prestigiu, să se elibereze din pânza trucurilor economice, să-și elibereze mintea de sub efectul minciunilor și să supraviețuiască violenței, aceasta însemnând legile, războiul și infracționalitatea?

Cine?

Vă spun.

Dumneavoastră.

3.

În ultimă instanță, încă mai există acordul nostru, pe care l-am stabilit la începutul cărții.

Dacă doriți, considerați-mă liniștit nebun, spuneți-mi că mint, că delirez, sau ceea ce credeți de cuviință.

Până la urmă cum aș putea dovedi că ceea ce am scris este adevărat?

E o întrebare bună. Iar răspunsul este mult prea simplu: în mod direct, cu nimic. Nu vă pot prezenta o dovadă directă. Dovadă indirectă, însă, da: sunt acolo toate știrile din mass-media, toate evenimentele din lume. Însă dovezile indirecte, din punct de vedere științific, nu valorează nimic.

Deci?

Ce rezultă din toate acestea?

Doar atât: că avem ce vorbi doar pe plan teoretic, căci nici această carte nu este altceva decât o colecție de înștiințări, ȘI NU O COLECȚIE DE FAPTE.

Din orice unghi am privi, aceasta este doar o carte și nu dovedește mai mult decât că există limbă, există scris și există tipar. Atâta tot, nimic mai mult.

Deci, poate că paginile anterioare v-au tulburat degeaba. Poate că nu este adevărat niciun cuvânt din ce am spus. De ce ar fi?

Dar de ce nu ar fi?

Puteți vedea că în momentul în care depășiți sfera experiențelor personale, în clipa în care se ivește un subiect pe care nu-l puteți verifica, sau a cărui verificare s-ar lovi de extrem de multe dificultăți, vă aflați pe teren alunecos, unde nu aveți prea multă șansă.

Deoarece puteți fi manipulat, și sunteți manipulat.

Și încă în așa măsură, încât nici nu vă puteți imagina.

V-ați blocat într-un aluat frământat din adevăruri parțiale și minciuni. Acest aluat e consistent, se formează de mii de ani, se suprapun noi și noi straturi peste el, și este indescriptibil de opac.

Acest aluat nu poate fi demontat.

Nu poate fi comprimat.

Nu există o minte atât de sprintenă, nu există o asemenea logică de fier, care nu s-ar împiedica de el.

Există o singură soluție.

Cunoașteți legenda nodului gordian?

Soluția o găsiți în ea.

4.

În budism, starea spirituală supremă se numește Buddha. Starea supremă de dinaintea acesteia se numește Bodhisattva.

Odată am vorbit cu un Bodhisattva, care mi-a explicat ce a realizat. A spus că nu se identifică cu propriul său corp, cu amintirile și gândurile sale, doar cu conștiința sa; este total indiferent ce a fost în trecut, este total indiferent ce simte și ce gândește, nu are niciun efect asupra lui. A spus că ori știe ceva, ori nu știe nimic, iar despre ceea ce nu știe, nu își formează o opinie.

Nu își formează o părere despre ceea ce nu știe...

Stătea în fața mea un om, care a numit cunoaștere ceea ce a experimentat personal, iar ceea ce nu a experimentat nu a numit nicicum și nu și-a format o opinie despre acel ceva, nu și-a format nicio idee.

Nu știa ce formă are Pământul, și nici nu avea o imagine despre forma Pământului. Nu știa cât de larg este Oceanul Atlantic, și nu avea nicio idee despre câte mii de kilometri ar putea avea.

Acest Bodhisattva a fost cea mai liberă ființă pe care am văzut-o vreodată în viața mea.

El a fost un om asupra căruia casta supremă nu avea putere.

Niciun personaj de prestigiu din lume nu l-a putut convinge asupra niciunui lucru.

Nu l-au putut prinde nicicum.

A învins Sistemul.

Singur, fără arme.

5.

Știu exact ce nivel de disciplină este necesar, dar nu există o altă metodă ca dumneavoastră să vă eliberați de constrângerea celei mai puternice cătușe: trebuie să aplicați o regulă care sună astfel: nu alcătuiți o părere despre ceva ce nu cunoașteți.

De acest lucru nu sunt capabili nici majoritatea artiștilor, filosofilor, sau a oamenilor de știință. Nici nu își dau seama că fabrică întruna păreri, ca niște mașini.

Aceste mașini trebuie oprite.

Aceasta este singura dumneavoastră șansă împotriva castei supreme.

Dacă încercați cu orice altceva, e foarte sigur că veți cădea în capcana lor.

Acest lucru e inevitabil.

6.

Dreptul este capabil de lucruri foarte interesante. Cuvântul în sine înseamnă „libertate”. Dar, totuși, pare că ar însemna contrariul.

Sunteți liberi să faceți ceea ce aveți dreptul.

Nu puteți înfăptui nepedepsit ceea ce nu aveți dreptul.

Dreptul se bazează pe lege, iar legile au fost alcătuite, acceptate și impuse de către oameni. Pot să scriu orice vreau în această carte. Liber, fără nicio restricție. Până când nu utilizez numele unor oameni concreți, și până când nu scriu nimic nefavorabil despre ei, nu mă poate ataca nimeni din punct de vedere legal.

Însă, dacă încep să scriu despre ce ați putea face împotriva castei supreme, despre cum se poate TRĂI în această lume (în sistemul castei supreme), și cum se poate răsturna puterea castei, aș putea aluneca ușor în acea categorie, iar cineva cu instrumentul dreptului m-ar ataca, și această carte ar fi interzisă.

Din cauza aceasta, aici și acum vă pot spune doar atât că există o soluție.

Se poate trăi în condiții de siguranță în această lume, în acest SISTEM, și vă puteți ridica deasupra lui.

Cum?

Căutați pe internet. Acolo veți găsi răspunsul. Sunt Andan Julius – Duncan Shelley, și dacă mă căutați, veți găsi instrumentele.

7.

În limitele legii, vă pot transmite doar câteva sfaturi pe care le puteți urma, dacă doriți, dar pe care le și puteți respinge după voia și discernământul dumneavoastră.

1. Nu vă formați o părere despre lucrurile pe care nu le cunoașteți. Dacă o faceți, sigur veți cădea în capcana castei.

2. Găsiți acel lucru care vă interesează cu adevărat, și care poate fi în beneficiul lumii, și însușiți-vi-l la nivel de master.

3. Explorați tehnici, prin care învățați gestionarea stresului, și nu intrați în conflictele oferite.

4. Căutați metode prin care vă puteți dezvolta spiritul, și deveniți experții acestor metode.

5. Căutați căi și răspunsuri noi.

6. Căutați soluții alternative pentru rezolvarea problemelor dumneavoastră.

7. Lăsați deoparte motivele și speranțele dumneavoastră, și analizați încotro vă duc faptele. Dacă nu vă place traseul, schimbați-vă.

8. Nu luați drept etalon „poziția oficială”. Fiecare om inventează și creează. În guverne, în academiile științifice și în alte organizații nu stau niște Bodhisattva. Stau oameni care sunt expuși în aceeași măsură influenței castei, ca și dumneavoastră.

9. Credeți ceea ce vedeți. Să aveți suficientă încredere de sine, încât să analizați dumneavoastră înșivă lucrurile, și să nu acceptați afirmațiile altora.

10. Găsiți-vă propria dumneavoastră lume. Poate că nu trăiți în mediul potrivit pentru dumneavoastră și acest lucru este responsabil pentru miile de erori și de eșecuri...

Gândiți-vă: Elvis Prestley a fost Regele, dar ce s-ar fi

ales din el într-un mediu, unde unica măsură a valorii umane este câți copaci poate să taie cineva, sau câte goluri poate marca? Ei bine, într-o asemenea lume, ar fi fost un nimeni, nu Regele.

Poate că dumneavoastră nu trăiți în lumea în care este apreciat ceea ce știți dumneavoastră: ceea ce sunteți dumneavoastră. Porniți și căutați-vă căminul adevărat.

11. Nu urmăriți știri la TV, nu ascultați știri la radio și nu citiți știri din ziare. Ele există doar pentru a vă produce confuzie sau pentru a vă bulversa.

12. Nu premiați exemplele rele. Nu cumpărați și nu ascultați discurile acestor oameni, nu vizionați filmele acestor oameni, nu citiți scrierile unor asemenea oameni, care nu arată un exemplu bun prin modul lor de viață, și care nu transmit un sistem de valori sănătos.

13. Nu vă hazardați în datorii. Aceasta este o capcană prin care au înrobit miliarde de oameni.

14. Nu încălcați legea. Dacă o faceți, vă mănâncă de viu. În cazul în care legislația unei țări este insuportabilă pentru dumneavoastră, mergeți într-o altă țară.

Pământul este casa dumneavoastră adevărată. Pe această Planetă toate sunt de nivel global, și fiecare lucru îl privește pe fiecare om.

15. Cutreierați lumea-n lung și-n lat, pentru că nu puteți cunoaște decât ceea ce ați văzut cu propriii ochi.

Din mass-media nu primiți cunoștințe, ci doar înștiințări. Nu amestecați aceste două lucruri.

EPILOG

1.

Ca și mincinos profesionist al castei supreme, nu am trăit o viață monahală. Nu m-am închis între zidurile groase ale unui buncăr subteran. Era obligatoriu să mă întâlnesc cu oameni, deoarece, ca manipulator de câmp de luptă ce eram odinioară, trebuia să-mi testez ideile pe viu, observând orice reacție minoră, analizând temeinic fiecare efect.

În vara anului 2002, pe când credeam încă din toată inima că omenirea trebuie oprimată, deoarece fără jug ar fugi în moarte, am lucrat la o ideologie, al cărui țel a fost impunerea în societate a unui idol de gând, care a sunat astfel: „Viitorul este democrația strictă”. „Democrația strictă” este o dictatură aparent democrație, în care există, de exemplu, alegeri, dar în același timp personalitatea este oprimată total.

(O ideologie este ceva foarte complex. Unele părți ale sale se referă la cetățenii comuni, alte părți la politicieni, alte părți la soldați, alte părți la capitaliștii mari, și așa mai departe. Fiecare strat social și fiecare profesie influentă primește alte și alte minciuni, alt și alt sistem de argumente.)

În vara anului 2002, am stabilit o întâlnire cu un colonel pensionat, care a luptat în cel de-al Doilea Război Mondial, cât și în Războiul din Vietnam. A primit o mulțime de decorații, a fost un erou de război adevărat, care nu se temea nici de om, nici de diavol, iar în civil e un gentleman impecabil. Am vrut să testez pe el una dintre minciunile ideologiei mele aflate în formare. Pentru a obține sunetul fundamental între noi, am mințit despre mine că, încă pe vremea aceea, în tinerețe, am servit ca voluntar în Vietnam, unde am experimentat ororile războiului.

Desigur, m-am pregătit temeinic din Vietnam, cât și din alte războaie. Am citit o mulțime de documente despre temă, m-am uitat la zeci de mii de fotografii, și am petrecut, cel

puțin o sută de ore cu studierea înregistrărilor video contemporane. Am folosit filme artistice cât și romane pentru a-mi putea stabili rolul.

În ziua în care m-am simțit complet pregătit pentru întâlnire, plimbându-mă pe stradă, am observat în vitrina unui magazin câteva jocuri video și era printre ele unul în care acțiunea se petrecea în cel de-al Doilea Război Mondial. Mă gândeam să-l încerc, poate mă va ajuta să mă pot transpune și mai bine în situație.

Colonelul a fost un om foarte puternic. În pofida vârstei, mintea sa era sprintenă ca argintul viu, și era aproape la fel de suspect ca și mine. M-a crezut că am fost soldat, m-a crezut și că am luat parte la război, dar nu m-a crezut că am participat la nenumărate misiuni periculoase și că am experimentat iadul războiului, deoarece – a zis așa: – „nu sunt tip din acela”.

Pe parcursul conversației noastre, colonelul m-a întrebat care a fost cea mai teribilă amintire de război a mea. Iar eu i-am răspuns că, accidental, mi-am ucis un prieten.

Colonelul a izbucnit zgomotos în plâns, și a mărturisit că, în 45, în Berlin, și-a ucis și el, accidental, un prieten.

Iar eu, cu ochii strălucitori de lacrimi, i-am povestit cum am ajuns până la tranșee în focul de mitralieră, cum fugeam încovoiat prin noroi, cu o carabină M-16 în mână, și cum am tras o serie de împușcături în paznicul ghemuit acolo, când am intrat într-una dintre curbele tranșeei sinuoase, lungi de kilometri, deoarece am crezut că e un soldat nord-vietnamez, dar când mi-am revenit, am realizat că era prietenul meu.

Din acel moment colonelul „a mâncat din palmele mele”, s-a deschis față de mine, iar eu am putut testa minciuna, pe care am inventat-o pentru convingerea

ofițerilor.

Deși, nimic din toate acestea nu mi s-a întâmplat. Niciodată nu am luat parte la război. De fapt, nu am fost nici măcar soldat (deși, am primit instruire). Doar m-am jucat cu un joc video despre al Doilea Război Mondial, și m-am transpus foarte bine în situație, lăsând să mă cuprindă stresul războiului, și pur și simplu am constatat că, în mod regulat, îmi împușc coechipierii. Accidental. Deoarece am intrat într-un colț de stradă, sau în colțul unui coridor, sau a apărut cineva la o fereastră, sau în spatele unui adăpost, și am văzut doar că e armat, și am tras imediat, ca nu cumva eu să fiu împușcat.

Iar astfel, în timpul jocului, am aflat atât de multe lucruri despre războiul adevărat, pe care nu le-am aflat din nicio carte și din niciun film.

Potrivit datelor oficiale, în cel de-al Doilea Război Mondial au murit aproximativ 58 de milioane de oameni. Mă întreb câți dintre aceștia au murit prin „foc amical”? câți au murit, fiind uciși, accidental, de camarazii lor? câți s-au sinucis, și câți au înnebunit, pentru că și-au omorât, accidental, prietenul? Mă întreb cine este capabil de a deosebi uniformele diferitelor armate, într-un timp mai scurt de o zecime de secundă, în iadul războiului, sub presiunea permanentă a amențării cu moartea? Mai ales în ploaie, în zăpadă, în noroi, noaptea... Nu știu câți au murit în felul acesta, însă, probabil, mai multe milioane de oameni.

După ce am ajuns acasă de la întâlnirea cu colonelul, primul lucru pe care trebuia să-l fac, era să scriu un raport superiorului meu, John Daemon, în care să-i atrag atenția asupra pericolului imens care se ascunde în jocurile video, și am cerut permisiunea de a le distruge.

Am obținut permisiunea.

Raportul meu conținea (printre multe altele) asta: „Un joc video cu adevărat realist face ca prin el, oamenii să câștige experiență și să înțeleagă lucruri pe care nu am dori să le înțeleagă. Într-un joc video, jucătorul poate avea revelații corecte și reale”. (...) „Având în vedere faptul că în jocul video, jucătorul nu este un cititor sau un spectator, ci însuși protagonistul, dincolo de o anumită limită, nu îi mai putem manipula concepția”. (...) „Dintre toate tipurile de jocuri video, jocurile de acțiune sunt cele mai periculoase în ceea ce ne privește”. (...) „În viitor, jocurile video pot deveni o artă interactivă de relatare a întâmplărilor, care ar ridica probleme serioase”.

Am creat idolul de gând: „Jocurile video sunt nocive”, apoi am început să dezvolt ideologia în jurul lui, sistemul acelor argumente false, cu ajutorul cărora se poate vinde, după aceea, oamenilor, minciuna centrală, iar jocurile video vor înceta să mai existe. În ideologie m-am axat pe două idei: una a fost că „acesta este doar un joc și nu e ceva serios”, iar cealaltă idee era că jocul „transformă jucătorii în niște infractori”.

Aveam treaba de a distruge o artă, chiar în perioada incipientă a acesteia, deoarece ascundea în sine pericole pentru casta supremă.

Am inventat că în spatele atacurilor armate școlare stau jocurile video. Cu ajutorul câtorva experți (a.k.a.: mincinos profesionist) am reușit să facem un tam-tam imens.

În realitate, în spatele atacurilor armate școlare stau niște „medicamente” date pentru boli inexistente.

Aceste boli inexistente sunt „tulburarea de învățare”, „distractibilitatea”, și celelalte boli mintale fictive similare. Aceste boli nu există, eu însumi le-am născocit pe toate. Și

asta e doar o idee pentru acoperirea eșecului educației.

Iar „medicamentele” sunt droguri, precum Ritalinul sau Prozacul. Puteți verifica: autorii fiecărui atac armat școlar au luat Ritalin sau alte droguri psihiatrice.

Nu există nicio excepție, în nicio țară.

Faptul că aceste medicamente, pe care le administrează milioanele de copii, provoacă agresivitate și tendințe suicidale, este atât de cunoscut, încât este menționat și în compendiile farmaceutice, pe lista „efectelor secundare” (acestea le poate vedea oricine într-o librărie sau bibliotecă). Și de aceea sunt „efecte secundare”, așa, în ghilimele, deoarece acestea sunt efectele principale, acestea sunt acele efecte, pentru care au inventat aceste substanțe.

Ei bine, ATÂT de diferită poate fi realitatea față de aparență.

2.

Au rămas la sfârșitul cărții trei întrebări foarte importante.

Prima întrebare: a învins casta supremă omenirea, sau încă nu?

Răspunsul este clar: nu.

A doua întrebare provine din răspunsul dat la prima întrebare: cum este posibil acest lucru?

Deoarece casta supremă dispune de oricare putere pe Pământ: ideologică, politică, economică, de asemenea, stau în mâinile sale toate organizațiile de violență, și poartă un război total împotriva umanității, care ține de milenii, și care a fost tot timpul complet unilateral, căci umanitatea nu era conștientă de faptul că cineva poartă un război împotriva ei.

În pofida acestor lucruri, casta supremă nu a atins nici

până în ziua de azi victoria totală.

Depune, încă, un efort imens pentru a menține controlul, și încă mai există oameni, care cauzează probleme mai mici sau mai mari castei.

Adevăratul inamic al castei supreme este însăși natura umană.

Pentru a cuceri victoria totală, casta ar trebui să anihileze această natură în om, definitiv.

Și, după cum se poate vedea, realizarea acestui lucru este extrem de dificilă.

În esență, omul este bun, cu o inimă nobilă; vrea să iubească, vrea să-i facă pe alții fericiți, dorește să trăiască în pace, vrea să înțeleagă totul, și își îndreaptă privirea spre viitorul îndepărtat.

Așa este omul în forma sa naturală.

Și nu așa cum îl portretizează mass-media.

Casta supremă trebuie să șteargă această natură, și în locul ei, trebuie să creeze din FIECARE om o epavă spirituală nenorocită, lipsită de scrupule, lipsită de principii, infinit de egoistă, care trăiește pentru clipă.

Acesta este scopul castei. Știu sigur acest lucru.

A treia întrebare sună astfel: ce se întâmplă în cazul în care casta supremă atinge acest scop?

Ei bine, dacă acest lucru se întâmplă, roata istoriei se oprește.

Să spunem că casta supremă nu extermină pur și simplu omenirea, pentru că trăiește de pe urma omenirii, omenirea o menține.

Dar ce se va întâmpla cu scopul? Ce se va întâmpla cu scopul castei încotro arată evenimentele și năzuințele?

Ce se poate face cu o specie total depravată, total înnebunită?

Ei bine, nimic.

Atunci de ce acesta este scopul?

Poate m-au mințit când m-au informat despre scop?

Nu cred. Este mult prea evident că aceasta este direcția spre care conduc lumea.

Deci, de ce este, atunci, favorabil castei, dacă toată lumea înnebunește și roata istoriei se oprește?

Acesta e un mister mare, și din păcate, nu știu care e răspunsul. Am doar teorii, nu și certitudine.

3.

Am crezut de multe ori în lunile precedente că nu voi ajunge niciodată până aici, că pur și simplu nu voi supraviețui sub o presiune atât de mare, pe o perioadă atât de lungă. Dar, totuși, am reușit. Sunt încă în viață, și încă mai scriu.

Această carte este o armă. Este o bombă tactică de informații de o sută de megatone împotriva minciunilor castei supreme. Înțelegerea neutralizează minciuna, iar unica funcție a acestei cărți este de a face cititorul să înțeleagă: ce se întâmplă în jurul lui și de ce.

Timp de douăzeci și cinci de ani am stat în serviciul unei puteri secrete și gigantice. Sarcina mea consta în a cunoaște gândurile, în a cunoaște toate acele lucruri pe care le-a exploatat, pe planul gândurilor, omenirea, de-a lungul istoriei.

Am avut acces liber în toate depozitele și arhivele secrete ale lumii.

Deși secretele castei supreme nu le-am cunoscut, secretele oamenilor da.

Puteam studia orice act, documentație, fotografie,

înregistrare audio și video, care au fost clasificate drept „strict interzis”. Trebuia să înțeleg filosofii, ideologiile și legende omului.

Am pregătit un fel de manual de instrucțiuni directorului meu despre cum se poate răstălmăci patrimoniul cultural al diferitelor popoare, învățăturile religiilor, tendințele filosofice, teoriile și observațiile științifice, aspectele artistice sau pur și simplu cotidiene.

Dacă doream să opresc o cercetare, fiindcă amenința concepția despre lume existentă, am dat un telefon, și după o jumătate de oră, proiectul a pierdut toate sursele financiare, a pierdut bunăvoința care îl înconjura, și în scurt timp s-a și oprit.

Au avut o șansă numai aceia care au lucrat în afara științei instituționalizate, numai ei puteau face descoperiri cu adevărat importante, însă nu și-au putut aplica descoperirile, deoarece nu li s-a permis să intre pe teritoriul științei instituționalizate, nu au primit oportunitate de publicare, resurse materiale, iar dacă au fost foarte perseverenți, și s-au menținut chiar și după toate acestea, au adus legi împotriva lor și le-au distrus prin violență. Puteau face acest lucru și fără legi, dacă încă nu erau prea mari, și au catalogat cazul ca fiind infracționalitate.

Viața mea a fost atât de simplă...

Dispuneam de o putere incredibilă.

Într-o zi, însă, m-am trezit.

Și, acum mă aflu aici, scriu această carte, iar această putere invizibilă mă caută. (Prin urmare, Julius Andan este în mod firesc un pseudonim).

Am comis cel mai mare sacrilegiu care poate fi comis.

Am devenit trădătorul castei supreme, trădătorul sistemului existent.

Singurul trădător, de când e lumea și pământul.

Și nu există nimic altceva în viața mea de care aș putea fi mândru decât acest singur lucru – trădarea castei supreme.

4.

Am ajuns în punctul în care, dacă structura și modul actual de funcționare a lumii nu se schimbă, atunci murim cu toții.

Casta supremă a ascuns de omenire cunoaștere și tehnologie.

Este inimaginabil de semnificativă acea știință pe care nu am avut ocazia să o cunoaștem. Prin căderea castei supreme, cunoștințele izolate și invențiile ar intra în totalitate în posesia noastră – și acestea constituie unica noastră șansă de supraviețuire.

Există adevăruri reale!

Există fapte reale!

Există probleme reale, și există soluții reale!

Știința sufletului există!!!

Eu am văzut.

Am citit cărți despre asta. Am încercat-o. Am utilizat-o. Am învățat-o.

Nu e materialistă. Pur și simplu e adevărată.

Tezele ei, experimental, sunt justificabile. Este capabilă de a îl face pe om să-și revină: să-i redea capacitatea de autodeterminare, la un nivel atât de ridicat, la care, suferind sub opresiunea castei supreme, nu am putut-o experimenta niciodată.

Există știință umană reală. Se află de o jumătate de secol în spatele zidului, lângă numeroasele invenții, pe care,

casta supremă, implementându-și toată puterea, le-a ascuns de dumneavoastră – odată cu pierderea puterii castei, aceste numeroase miracole vor deveni parte integrantă a vieții noastre.

Adevărul unei minciuni nu poate fi dovedit, deoarece nu avem ce dovedi. Din cauza aceasta, casta supremă își implementează personajele de prestigiu: o adevărată armată, care este alcătuită din mincinoși profesioniști care încearcă să dovedească „adevărul” – dar nu dovedesc nimic.

Castă supremă ÎNLOCUIEȘTE dovezile cu personajele de prestigiu.

Nici nu poate face altceva.

Însă, încercarea de a dovedi ceva nu înseamnă dovedire, și nu au atâta putere nici toate personajele de prestigiu ale Universului la un loc, încât să schimbe în adevăr chiar și cea mai insignifiantă minciună.

5.

Mai demult, dacă omul avea chef de aventură, avea în fața lui necunoscutul, putea explora polurile Pământului, junglele, mările, nenumăratele plaiuri nedescoperite ale lumii. Apoi, brusc, a început să se răspândească vestea cum că lumea nu mai este necunoscută, nu mai sunt pete albe.

Deși ele există.

Cine nu a escaladat niciodată Himalaya, nu știe nimic despre acel loc!

Cine nu s-a scufundat niciodată în apele Mării Egee, nu știe nimic despre ea!

Lumea este la fel de necunoscută oamenilor în ziua de azi, ca oricând înainte, numărul aventurilor posibile nu a scăzut deloc.

Mass-media nu este unul dintre organele dumneavoastră de simț!

A venit momentul să cunoașteți lumea, pentru că doar credeți că o cunoașteți!

Aparența ascunde realitatea, dar nu are efect asupra ei. Aparența este un lucru inexistent. Aparența este doar aparență și există numai pentru că cineva a observat ceva în mod greșit.

Dacă observația este corectă, atunci nu există aparență.

Universul este inimaginabil de imens și e plin de provocări.

Disparația nebuniei din viața noastră nu înseamnă faptul că vom fi condamnați la plictiseală. Dimpotrivă! Adevăratele aventuri abia atunci vor apărea.

Casta supremă nu este perfectă, poate fi deconspirată.

Dacă nu mai luăm în serios mass-media, dacă nu mai avem încredere în personajele de prestigiu, dacă nu mai acceptăm răspunsurile oferite, ne-am îndeplinit deja obligația.

Și dacă își îndeplinesc obligațiile destui oameni, puterea castei supreme se surpă.

Nu este nevoie de mișcări temerare, de atentate sinucigașe, de violență armată, de goană de-a lungul continentelor, de moarte martirică.

Nu a funcționat niciodată niciunul dintre aceste lucruri.

Este nevoie doar ca dumneavoastră să vă schimbați.

Dacă nu credeți ceea ce vor ei să credeți, dacă credeți mai mult în ceea ce vedeți cu propriii ochi decât în toate personajele de prestigiu ale Universului, atunci i-ați învins.

Este atât de simplu.

Și asta e realitatea.

Adevărul unei minciuni nu poate fi dovedit, deoarece nu este nimic de dovedit. Din cauza aceasta, casta supremă își implementează personajele de prestigiu: o adevărată armată, care este alcătuită din mincinoși profesioniști care încearcă, încearcă, încearcă și tot încearcă să dovedească „adevărul” – dar nu dovedesc nimic.

Casta supremă ÎNLOCUIEȘTE dovezile cu personajele de prestigiu.

Nici nu poate face altceva.

Însă încercarea de a dovedi ceva nu înseamnă dovedire, și nu au atâta putere nici toate personajele de prestigiu ale Universului la un loc, încât să schimbe în adevăr chiar și cea mai insignifiantă minciună.

6.

Sistemul, care se ascunde în liniște sub suprafață, este un mecanism colosal.

Este mult mai mare, mult mai vast, și este incomparabil mai puternic decât orice imperiu despre care au scris istoricii.

Unica lui slăbiciune e că nu e perfect.

Imperfecțiunea sa se manifestă în natura sa gigantică, în faptul că nu vede totul.

Pur și simplu nu este capabil de a vedea lucruri și fenomene mai mici de o anumită scară.

Nu știe nimeni mai mult decât trebuie să știe. Nu este nimeni inițiat în mai multe secrete decât este necesar să cunoască pentru munca pe care o îndeplinește.

Redactorul șef al unui ziar sau al unei televiziuni nu este un inițiat. Ei funcționează doar potrivit unor principii de

orientare, principii care provin de la casta supremă. Uneori, datorită unei mici bunăvoințe umane sau datorită unei mici confuzii, apar și anumite știri în mass-media, care nu ar avea voie să apară. Apoi, ele dispar de acolo, desigur, dar se poate observa și din acest fenomen faptul că Sistemul nu e perfect.

Transformarea socială într-o condiție mai favorabilă nu este posibilă, deoarece ar fi un eveniment de o scară suficient de mare, încât casta supremă să afle și să o oprească.

Această lume NU poate fi schimbată de sus în jos.

Schimbarea poate porni și se poate răspândi din ce în ce mai sus, exclusiv, de jos.

Asta e șansa.

Este doar o aparență faptul că puterea unui rege este mai mare decât puterea omului comun. Un om comun poate fi indisciplinat, și dacă nu este spectaculos de neascultător, nu îi pasă nicicui de el. Dacă e indisciplinat în mod spectaculos, probabil va fi mânjit. Dacă un rege este doar un pic indisciplinat – îl vor executa.

Situația dumneavoastră este mai comodă decât a unui președinte. Fiecare mișcare, fiecare cuvânt al unui președinte este urmărit cu ochi de Argus. Față de acesta, casta supremă subestimează „omul comun”, și îl tratează ca pe o masă anonimă fără chip. În ochii castei, dumneavoastră sunteți doar o mică rotiță dințată.

Însă dumneavoastră nu sunteți o mică rotiță dințată!

Dacă dumneavoastră vă schimbați la efectul acestei cărți și veți utiliza principiile de orientare formulate în legătură cu personajele de prestigiu, aceasta va fi o asemenea schimbare, pe care casta supremă nu va fi în măsură să o prevină sau să o observe.

Schimbarea individuală este un lucru pentru care casta

supremă nu este pregătită.

Iar dacă se schimbă destui oameni, se schimbă întreaga lume.

Marele joc al castei supreme este instigarea la conflict, prin care leagă oamenii. Transformarea lumii se va manifesta în faptul că va începe să scadă numărul conflictelor.

Dacă nu credeți în argumentele de prestigiu, și insistați asupra faptului că dumneavoastră să vedeți lucrurile cu propriii ochi, și nu sunteți receptiv la miile de conflicte oferite, cătușa se va evapora de pe mintea dumneavoastră.

Iar dacă acest lucru se întâmplă, minciunile (o parte din care am inventat-o eu în trecutul sfert de secol) își pierd efectul.

În această carte v-am oferit principii, pentru că altceva nu puteam oferi. Principii cu care puteți gândi și cu ajutorul cărora vă puteți schimba viața. Degeaba aș fi scris oricâte fapte, degeaba aș fi dezvăluit oricâte secrete, deoarece v-ați fi simțit și mai mic din cauza lor, și ați fi văzut lumea și mai puternică.

Dar scopul meu nu a fost acesta. Deja nu.

Însăși casta supremă, întregul Sistem trăiește din capacitățile dumneavoastră.

Acei oameni, care dețin puterea reală pe această Planetă, sunt niște paraziți.

Fără ajutorul dumneavoastră nu sunt viabili.

Iar dumneavoastră îi ajutați să se mențină prin faptul că le credeți afirmațiile și acceptați conflictele oferite.

Dacă încetați a face aceste două lucruri, i-ați învins.

Iar în încheiere:

Vă doresc să aflați cum e să trăiești în lumină.

Vă doresc să aflați cum este o lume în care minciunile, durerea și autoritarismul nu estompează Soarele.

Vă doresc să cunoașteți o lume fără o castă supremă opresivă, unde nu există infracționalitate, nici război, nici nebunie.

Nu avem nevoie de aceste lucruri, nu astea fac viața interesantă.

Nu fragilitatea este frumusețea vieții, ci acele posibilități infinite care se ascund în ea.

Când un om nu este amenințat de violență din toate direcțiile, când nu este mințit despre tot, când nu este indus în eroare la fiecare pas al său, când nu este forțat în roata veveriței – adică în starea sa naturală, în mediul său natural, NU este un vierme infam, care nu merită să trăiască!

Omul, când este într-o stare bună, din punct de vedere mental, este o ființă splendidă și nobilă.

În mod inerent, toată lumea este așa, iar răutatea se naște din degradarea spirituală.

Omul poate fi ajutat, dacă poate trăi liniștit, dacă primește mai multe oportunități, dacă poate fi mai liber.

A te confrunta cu casta supremă este un angajament extrem de periculos.

Eu știu cu siguranță, puteți crede.

Un singur lucru este mai periculos decât asta: să nu ne confruntăm cu ea.

Casta supremă este puternică.

Dar este puternică, doar cât timp dumneavoastră sunteți slab.

Iar între puternic și slab, un singur factor dă diferența.
Conștiința.

Copertă spate

Un singur război continuă încă din antichitate: războiul minții.

Mintea umană este principalul, mai mult decât atât, este unicul câmp de luptă.

Fiecare război are loc, în primul rând, pe plan spiritual, iar ținta violenței fizice este doar în aparență trupul.

Lupta se dă împotriva lucidității, inteligenței, talentului și viitorului dumneavoastră.

În războiul acesta, glonțul este minciuna, armura este secretul, iar asasinul este prestigiul profesional, care știe totul mai bine ca dumneavoastră.

Sursa opresiunii este o societate secretă, despre care literatura de specialitate nu face nicăieri nicio mențiune. Julius Andan a slujit loial timp de douăzeci și cinci de ani această societate, apoi a devenit primul trădător al sistemului existent.

Mărturia sa, „Lumea de după cortină”, vă oferă instrumente cu care vă puteți apăra și puteți învinge în acest război, care afectează toți locuitorii Pământului.

De știut:

Această traducere s-a născut dintr-o dorință nobilă și altruistă...

În data de 3 septembrie 2010, în jurul orelor 15: 00 mi s-a adus la cunoștință existența acestei cărți. În aceeași zi, în jurul orelor 22: 00 am început să o citesc... A durat aproximativ 5 ore până când am citit-o integral... Mi-a plăcut

să o lecturez...

În data de 9 septembrie m-am decis să o traduc pentru co-etnicii români... Motivul pentru care am luat această decizie a fost acel imbold produs de sentimentul copleșitor care m-a pătruns în urma citirii cărții; pur și simplu mă făcea să mă simt vinovat, dacă aș fi ținut pentru mine tema pe care o tratează conținutul acestei colecții de idei sincere... Deși sunt lucruri pe care, în majoritate, le știam, citindu-le într-un pachet încheiat și coerent, mi-au oferit o senzație plăcută... Nu puteam să nu dau ocazia și celorlalți semeni ai mei să o simtă și ei... Astfel, m-am încumetat să o traduc...

Sunt conștient de faptul că pentru realizarea unui produs finit transpus corect într-o altă limbă este necesară o oarecare competență lingvistică și o minimă vocație... Eu știu... Deși nu dispun de cunoașterea potrivită a terminologiei, și nici de cea a normelor lingvistice, atât ale limbii din care am tradus (maghiară), cât și ale limbii în care am tradus, m-am hazardat în traducerea cărții... Cartea e tradusă mot à mot...

Vreau să vă rog să faceți abstracție de posibilele greșeli gramaticale existente... Deși, de felul meu, sunt perfecționist, nu am perfecționat și cunoașterea limbii române într-atât, încât să n-am șansa să devin penibil în fața celor care caută „slăbiciunile” cu ajutorul cărora își pot dovedi „superioritatea”...

Am încercat să întocmesc traducerea cu o responsabilitate maximă! În vederea acestui lucru, trebuie să vă mărturisesc, că nivelul traducerii nu putea fi așa cum este, fără contribuția a doua persoane, care m-au ajutat în corectarea integrală a cărții... Aș dori să le numesc: mulțumiri speciale Teodorei Elena Iordache, care mi-a cosmetizat într-o măsură consistentă expresiile folosite, și

Cristinei Andrea Vészi, care a avut grijă de ultimele greșeli ortografice, de la cele gramaticale, până la cele mai mărunte diacritice, cât și de rândul cuvintelor în propoziții...

După două luni de muncă, și ore întregi petrecute zilnic în fața „gândurilor căzute pe rânduri”, am reușit să vă fac cunoscută cartea...

Iar privind cartea, potrivit cunoștințelor mele personale, casta supremă e însăși legiunea Satanei, iar conducătorul acesteia e însuși Satana, care își implementează sclavii (demoni, îngeri răi etc) pentru a influența omenirea... însă din moment ce nu am convingere personală despre această realitate, sau experiență fizică, rămâne doar o teorie pe care am învățat-o într-un anumit loc...

Originea cărții e necunoscută... Eu am găsit informații doar pe internet cu privire la numele de Andan Julius, după care am aflat că Andan Julius nu e singurul nume fictiv sub care s-a prezentat autorul, un alt pseudonim al său este Duncan Shelley... care are un site în limba maghiară...

E de știut faptul că această carte e urmată de o trilogie, pe care încă nu o dețin... și pe care nu o voi traduce!

Oricum e un „proiect” amplu...

Am terminat!

P.S. Aș dori să primesc feedback în ceea ce privește tema cărții și sentimentul pe care vi l-a provocat...

02.12.2010 Szabó Ferenc